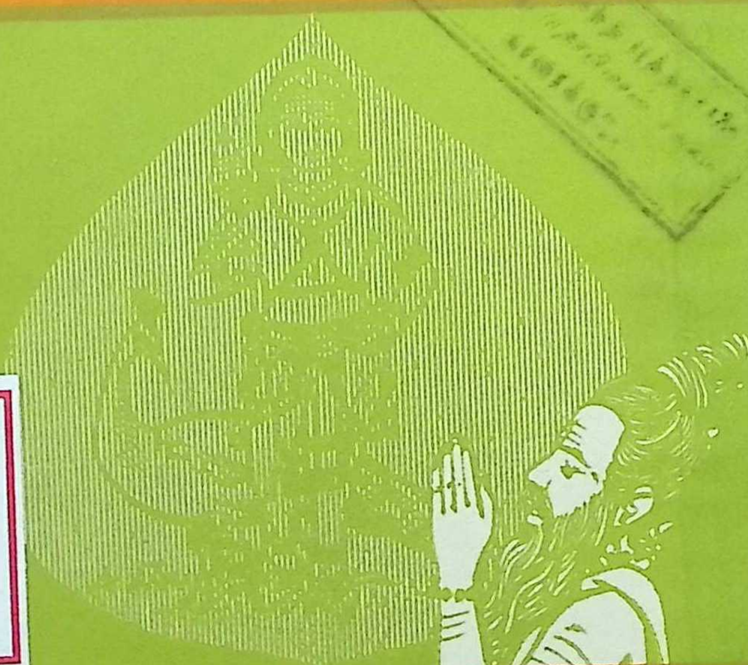
அலங்காரம்

அமுத நிலையம்

கி.வா. ஜகந்நாதன்

அலங்காரம்

கி. வா. ஜகந்நாதன்

48, இராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலை
சென்னை—600 014

அமுதம்—110

முதற் பதிப்பு : ஏப்ரல், 1956
மூன்றும் பதிப்பு : நவம்பர், 1981

விலை ரூ : 6-00

அச்சிட்டோர் :
அன்னை அஞ்சுகம் அச்சகம்,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை—14.

பொருளடக்கம்

அலங்காரம்

அருணகிரியார் செய்த அலங்காரம்

1

இறைவன் திருவருளினுல் உலகத்தில் திரு அவதாரம் செய்த அருணகிரிநாதரைப் பற்றிப் பலர் பலவிதமான கதைகளேச் சொல்லுகிருர்கள். அந்தக் கதைகள் அனைத் துக்கும் சான்று உண்டு என்று சொல்ல இயலாது. திருப் புகழைக் கொண்டு பார்த்தால் அருணகிரிநாதப் பெரு மானைப் பற்றிய செய்திகள் பல தெரியவரும். அவர் பல விதமான கலைகளிலும் வல்லவர், சிறந்த நூற்பயிற்சி மிக்கவர், இறைவன் அருட்காதலில் மீதூர்ந்தவர் அவனரு ளாலே அவன் தாளைப் பணிந்து சிறந்தவர், ஆண்டவனது திருவடியை அடைந்து இன்புற்றவர் என்று தெரியவரும். திருப்புகழ், திருவகுப்பு, கந்தர் அலங்காரம், கந்தர் அநுபூதி, கந்தர் அந்தாதி ஆகிய அழகான நூல்களிலிருந்து இவற்றை ஒருவாறு அறியலாம். அந்த நூல்களால் அவர் பல சாஸ்திரம் அரிந்தவரென்று தெரியவரும்; ஞானம் பெற்றவரென்று தெரியவரும். சரியை முதலிய மார்க்கம் அறிந்தவரென்பதும், தலங்களின் சிறப்பை உணர்ந்தவ ரென்பதும் அறிந்து கொள்ளலாம். பலவகையான செய்திகளை அவர் அறிவார். உலா, கோவை போன்ற பிர

பந்தங்களிலும் அவருக்குப் பழக்கம் உண்டு. சங்ககால நூல்களிலும் பயிற்சி உண்டு. இவற்றை அறிந்து கொள் வதற்குரிய பல குறிப்புக்களை முன் சொன்ன அவர் நூல் களிற் காணலாம்.

அருணகிரிநாதப் பெருமானை இனி நாம் காண முடியாது. ஆனால் அப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய நூல்கள் இன்றும் இருக்கின்றன. அவற்றினூடே புகுந்து பார்க்கும்போது அவர், திருவருட்பேற்றை அடைந்தவர் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். தமிழ் நாட்டி லுள்ள நூல்களிற் பெரும்பாலானவை இறைவனைப் பற்றிய வையே. இறைவனைப் பற்றிச் சொல்லும் நூல்களையே இந்த நாட்டுப் பெரியோர்கள், 'நல்ல நூல்கள்' என்று போற்றினர்கள். அருணகிரியார் அருளிய நூல்கள் மிகவும் நல்ல நூல்கள்.

அநுபவப் புதையல்

அருணகிரிநாதர் இயற்றிய திருப்புகழ் முதலிய நூல் களைப் படிக்கும்போது, அவற்றினிடையே காணக் கிடைக்கும் தமிழ் இலக்கிய நயங்களை மட்டும் தெரிந்து கொண்டால் போதாது. அவற்றினிடையே வரும் சாஸ்திர உண்மைகளைத் தெரிந்து கொண்டாலும் போதாது. இலக்கிய நயத்தை மாத்திரம் உணர்ந்துகொள்ள இலக்கிய நூல்களைப் பார்க்கலாம். சாஸ்திர உண்மைகளை அறிந்து கொள்ளச் சாஸ்திர நூல்களைப் பார்க்கலாம். அருணகிரி நாதர் இயற்றிய நூல்களிலோ அநுபவம் புதைந்து கிடக் கின்றது. அவர் தம் வாழ்க்கையில் என்ன என்ன துன்பத்தை அடைந்தாரோ அந்த அந்தத் துன்பத்தின் நிழலையும், அவர் என்ன என்ன இன்பத்தை அடைந்தாரோ அந்த இன்பத்தின் ஒளியையும் ஒரு சேரப் பார்க்கலாம். நிழலும் ஒளியும் கலந் திருப்பதனுல்தான் அவர் பாடல்கள் நமக்கு இனிக்கின்றன.

நாம் அடைந்த துன்பத்தை அவர் சொல்லும்போது அதைப் படிக்கிற நமக்கு அருணகிரிநாதர் நம்மை ஒத்தவர்

போலும் என்ற நினைப்பு வரும்; அந்த நிலையில் அவர் நமக்கு அண்மையில் இருப்பவராகத் தோற்றுகிறார். ஆனால் ஒளி மயமான இன்பங்களை அவர் கூறும்போது அவை நமக்கு விளங்குவதில்லை. 'நம்மைப்போல இருந்த ஒருவர், ஒளிமய மான திருவருளைப் பெற்று இன்பம் அடைந்தார்; நாமும் அந்த நிலையை முயன்றால் அடையலாம்' என்ற நம்பிக்கை மாத்திரம்உண்டாகிறது; திருவருளின் நினைப்பும் வருகிறது.

நம்மைப் போலவே இந்த உலகியல் வாழ்க்கையில் துன்பமுற்று, இன்னலுற்று அலைந்த தன்மையை அருணகிரி நாதர் தம் பாடல்களில் சொல்லும்போது நம்மை எண்ணித் தான் அவர் அவ்வாறு பாடியிருக்கின்றாரோ என்று தோன்றும். உண்மையும் அதுதான். அந்த நூல்களில் அவர் கூறியிருக்கிற பாவங்கள், குற்றங்கள் எல்லாவற்றையும் வரிசையாக எடுத்துச்சொன்னால் ஒரு மனிதன் ஒரு வாழ்க் கையில் அத்தனையையும் செய்யக்கூடுமென்று சொல்ல இயலாது. அவ்வளவு விரிவான குற்றங்களை அவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவ்வளவையும் அருணகிரி நாதப் பெருமான் தம் வாழ்நாளில் புரிந்தார் என்றால் அதனை நம்ப முடியாது. அவை ஒரு வாழ்நாளில் செய்யக்கூடியவை அல்லவே! இருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் தம் வாழ் நாளில் தாமே புரிந்ததுபோல அவர் சொல்லியிருக்கிறாரே என்றால், அப்படிச் சொல்வது பெரியவர்களின் வழக்கம். இதை 'நைச்சியானுசந்தானம்' என்று சொல்வார்கள்.

மகாத்மாக்கள்

அந்தப் பெரியவர்கள் தம்மை மாத்திரம் நினைந்து பாடுவதில்லை. உலகம் முழுவதிலும் இருக்கின்ற மக்கள் புரிகின்ற பாவங்களை, படுகின்ற துன்பங்களை, தாமே செய்தவை போலவும், தாமே அநுபவிப்பன போலவும் இறைவனிடத்தில் விண்ணப்பித்துக் கொள்வது அவர் களுடைய வழக்கம். ஒரு வக்கீல் தாம் செய்யாத குற்றத் தைப் பற்றிய சமாதானத்தைத் தம் கட்சிக்காரன் சார்பில்

நின்று எடுத்துச் சொல்வது போலக் கருணை நிரம்பிய பெரியவர்கள் 'உலகத்தினர் படும் துன்பங்களையெல்லாம் தாம் ஏற்றுக்கொண்டு, அவர்களுக்காக வக்காலத்து வாங்கிக்கொண்டு, இறைவனிடத்தில் மன்றாடி நிற்கிறார்கள். ''நான் பல பாவங்களைப் புரிந்திருக்கிறேன்; நான் பல துன்பங்களை அடைந்து துயருறுகிறேன்'' என்று அவர்கள் சொல்லும்போது உலகத்திலுள்ள மக்கள் வேறு, தாம் வேறு என்ற நினைப்பு அவர்களுக்கு இருப்பதில்லை. எவ்வுயிரும் தம் உயிர்போல நினைக்கின்ற இயல்பினால் அம்மகான்கள் அப்படிச் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் மகாத்மாக்கள்; மற்றவர்கள் அல்பாத்மாக்கள்.

மகாத்மா என்றால் பெரிய உயிர் என்றும் அல்பாத்மா என்றால் சின்ன உயிர் என்றும் பொருள். சின்ன உயிர் பெரிய உயிர் என்று மக்கள் இப்போதும் சொல்வதைக் கேட்கிறோம். சின்ன உயிர் என்று கொஞ்ச நாள் இருந்து விட்டு மறைகின்றவர்களையும், பெரிய உயிர் என்று அதிக நாள் உயிரோடு இருக்கின்ற வயசு முதிர்ந்தவர்களையும் குறித்துச் சொல்லுகிறோம். மகாத்மாக்கள், அல்பாத்மாக்கள் என்பவற்றிற்கு அத்தகைய பொருளைக் கொள்ளக்கூடாது.

உடம்பில் உயிர் இருக்கிறது; மூன்று கரணங்கள் இருக்கின்றன. மனம், வாக்கு, காயம் ஆகியவை கரணங்கள். இவற்றோடு இழைந்து உயிர் இயங்குகிறது. உயிர் உடம்பினுள் புகுந்து இருப்பதனால் கரணங்கள் பலவிதமான தொழில்களைச் செய்கின்றன. அந்தத் தொழில்களின் வாயிலாகக் கிடைக்கும் இன்ப துன்பத்தை உயிர் அநுபவிக்கிறது.

பெரும்பாலும் மூன்று கரணங்களாலும் மனிதன் தனக்கு வேண்டியவற்றையே செய்து கொள்கிறான். தன்னைப் பற்றியே சிந்திக்கிறான். தன்னைப் பற்றியே பேசுகிறான். தன்னைப் பற்றிய காரியங்களையே செய்கிறான். தன்னைப் பறியே சிந்திக்கும் மனம் பிறரைப் பற்றியும் சிந்திக்க

வேண்டும்; பிறர் துன்பங்களைப் பற்றியும் சிந்தித்து இரங்க வேண்டும். அதற்கு மனம் விரியவேண்டும். தன் உடம்பை மாத்திரம் எண்ணும் நினைப்பை விட்டு, பிறர் உடம்புகளைப் பற்றியும் நினைக்கவேண்டுமானால், இப்போது தன்னலத்தைமட்டும் சிந்திக்கும் சுருக்கமான நிலையில் உள்ள மனத்தால் இயலாது. இந்த மனத்திலே அன்பு என்ற ஒன்று பிறந்துவிட்டால் அது விரிவு பெறும்.

அன்பின் விரிவு

ஒரு பிரமசாரி கடைக்குப்போய் ஒரு மாம்பழம் வாங்குகிறான். அதை நறுக்கித் தா என்று கடைக்காரனைக் கேட்டு, அவன் நறுக்கிக் கொடுக்க, கடை வாயிலிலேயே நின்று அந்த மாம்பழத்தைத் தின்றுவிட்டுப் போகிறான். கல்யாணம் ஆன பிறகு அதே கடைக்குப் போய் ஒரு மாம்பழம் வாங்குகிறான். வாங்குகிற மாம்பழத்தை, நறுக்கித் தரச் சொல்லி அவனே உண்பது வழக்கமாதலால், இன்றைக்கும் கடைக்காரன் அந்த மாம்பழத்தை நறுக்க முந்துகிறான். ''அப்பா, அதை நறுக்காதே'' என்று சொல்லி மாம்பழத்தை முழுதாகவே வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போகிறான் இளைஞன். ஏன் தெரியுமா? முன்பு அந்த மாம்பழத்தை வாங்கும்போது அவனுக்குத் தன்னைப் பற்றிய நினைவு மாத்திரம் இருந்தது. இன்றைக்கோ தன் மனைவிக்கும் அந்த மாம்பழத்தை நறுக்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற அன்பு பிறந்துவிட்டது. முன்பு அவனுக்கு ஒரு வயிறுதான். இன்றைக்கு மனைவியின் மேல் அன்பு மனத்தில் பிறந்ததனால், வயிறும் இரண்டாக விரிகிறது. ஒரு குழந்தையும் பிறந்து விட்டால் வயிறு மூன்று ஆகிறது. இப்படி அன்பு விரிய விரிய, மனமும் விரிவடைகிறது. தன்னலமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறைந்து போகிறது. எல்லா உயிரையும் தன்னுயிர்போலக் காண்கின்ற நிலை வருகிறது.

ஓர் உபமான வாயிலாக இதைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஓர் ஆழாக்கு நல்ல பாலிலே இரண்டு ஆழாக்கு, மூன்று

ஆழாக்குத் தண்ணீரை ஊற்றினல் அதைச் சுயப்பால் என்று சொல்ல முடியாது; இருந்தாலும் அது பாலாகத்தான் இருக்கும். ஐந்து ஆழாக்கு, ஆறு ஆழாக்குத் தண்ணீரை ஊற்றினல் அப்போது பாலின் வெண்மை நிறம் இருக்கும்; ஆனல் பாலாக இராது; பால்போலத்தோன்றும். 'வெளுத்த தெல்லாம் பால் அல்ல' என்ற பழமொழியைக் கேட்டிருக் கிறேம் அல்லவா? பின்னும் தண்ணீரை ஊற்றினல் அது தண்ணீராகவே ஆகிவிடும்; பாலின் நிறங்கூட இருக்காது.

அதைப் போலவே இல்லறத்தில் வாழ்கின்ற ஒருவன் அன்பு நீரை ஊற்றிக்கொண்டே இருந்தால் சுயநலம் என்பது வர வர மறைந்து கடைசியில் உள்ளமெல்லாம் அன்பு வெள்ளமாகும்; தன்னலமே அற்றவனகப் போய்விடுவான். முதலில் மனைவியிடம் பிறந்த அன்பு விரிந்து குழந்தையிடமும் பின்பு வீட்டிலுள்ளவரிடமும் பரவுகிறது. வீட்டிலிருந்து வீதிக்கு விரிகிறது. வீதியிலிருந்து ஊருக்கும் ஊரிலிருந்து நாட்டுக்கும் விரிகிறது. கடைசியில் உலகமெல்லாம் விரிந்த அன்பாக ஆகிவிடுகின்றது. இப்படி அன்பு விரிந்துகொண்டே போகப் போக அவனது அகங்காரம் மங்கிவிடுகிறது. அவனைப் பற்றியிருந்த 'யான், எனது' என்ற இரண்டு பற்றுக்களும் அன்புத் தண்ணீர் விட விட, இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துபோய்க் கடைசியில் அன்பு மாத்திரம் தெளிவாகப் பரந்து நிற்கின்றது.

பெரியவர்கள் இவ்வாறு அன்பு மயமாக இருந்தனர்; எல்லா உயிர்களையும் தம்முயிர்போலவே கருதினர்; எல்லா உடம்புக்குள்ளும் தாம் நின்று இன்ப துன்பங்களை அடைவது போல உணர்ந்தார்கள்; பிற உயிர்களுக்குச் சிறிய தீங்கு ஏற்பட்டாலும் தமக்கு ஏற்பட்ட தீங்கைப்போலவே எண்ணித் துடித்தார்கள்.

நம் வீட்டிலுள்ள சின்னஞ் சிறு குழந்தைக்கு நோய் வந்தால் நாம் தவிக்கிறேம். நம் மனைவிக்கு நோய்வந்து விட்டால் நாம் எவ்வளவு பாடுபடுகின்றேம்! பொழு அப்

தெல்லாம் நம்முடைய உள்ளம் துடிக்கின்றது; துன்பமும் அடைகிறோம்.

''நம் உடம்பில் ஏதாவது நோய் வந்தால்தான் துன்பம் உண்டாகும்; அதை உணரலாம். பிறர் உடம்பில் வருவதை நாம் எப்படி உணர முடியும்?'' என்று தோன்றலாம். ''எவ்வளவு நெருங்கிய உறவானாலும் உடம்பும் உடம்பும் வேறுதானே?'' என்றும் கேட்கலாம். துன்பம் என்பது மனத்தைப் பொறுத்தது. கையில் இருக்கும் ஒரு கட்டியை டாக்டர் அறுத்துச் சிகிச்சை செய்கிறார். கை துடிப்பதனால் துன்பம் உண்டாவதில்லை. கை துடிப்பதை மனம் அறிந்து கொள்வதால்தான் துன்பம் உண்டாகிறது. ''இல்லை, கை துடிப்பதனால்தான் துன்பம்'' என்றால் டாக்டர் நமக்கு மயக்க மருந்தைக் கொடுத்துவிட்டுக் கையை 'ஆபரேஷன்' செய்யும்போது ரத்தம் வருகிறதே, அப்போது துன்பம் தோன்றுகிறதா? இல்லை. காரணம், கையை வெட்டும்போது மனம் அங்கே இணையவில்லை. கையில் தோற்றிய புண்ணில் மனம் இணைந்தால்தான் துன்பம் உண்டாகிறது. ஆகவே, மனத்திலே இணைந்து தோற்றுகின்ற உணர்ச்சியையே இன்பம், துன்பம் என்று சொல்லுகிறோம்.

நம் கையிலே புண் ஏற்படுகிறதை மனம் உணர்கிற போது துன்பம் உண்டாகிறது. அதாவது மனத்தைச் செலுத்திப்பார்க்கிறபோதுதான் துன்பத்தை உணர்கிறோம். அன்பினால் மனம் விரிந்தவர்கள், தம்மைப்போலவே எல்லா உயிர்களையும் பார்க்கின்றவர்கள். எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒரு பசுமாடு துன்புற்றாலும் தாம் துன்புறுவது போல உணர்ந்து வருந்துகிறார்கள். ஒரு பசுவின் கன்று தன் மகனுடைய தேர்க்காலில் சிக்கி உயிர்விட, அதனால் அந்தப் பசு மாட்டிற்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைத் தன் துன்பம் போலவே எண்ணியதால் அன்றோ, மனுநீதிச் சோழன் தன் மகனையே தேர்க்காலில் வைத்து ஊர நினைந்தான்?

''எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல் எண்ணி
இரங்கவும்நின்
தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே''

என்று தாயுமானவர் சொல்லுகிருர். எவ்வுயிரையும் தன் உயிர்போல எண்ணுவதோடு மாத்திரம் அல்ல; எண்ணி இரங்கவேண்டும். இதைத்தான் சர்வபூத நயை என்று சொல்வார்கள். தம் உயிரையே பெரிதாக எண்ணித் தம் நலம் பேணி வாழும் ;அல்பாத்மாக்களைப் போலன்றிப் பிற உயிரையும் தம் உயிராக எண்ணி அவ்வுயிர்களுக்கு வரும் துன்பங்களையும் தம்முடையனவாக உணரும் மகாத்மாக்கள் எல்லாச் சமயத்திலும் இருக்கிருர்கள்.

அருணகிரிநாதரும் உலகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களும் படும்துன்பங்களை தாம்படும்துன்பங்களாகவே மேற்கொண்டு கூறுகின்ருர். நாமும் பிறர் படுகின்ற துன்பங்களை எல்லாம் எடுத்து மேடையில் பேசிக்கொண்டே போகலாம். ஆனல் அருணகிரிநாதர்அந்தத் துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டுத்தாம் பெற்ற இன்பத்தையும், அந்த இன்பத்திலே மீதூர்ந்து நிற்கும் நிலையையும்பற்றிப் பேசுகின்ருர். அவற்றைப் பார்க்கும் போது அருணகிரிநாதப்பெருமான் துன்பநிலையினின்றும் மாறி, இறைவன் திருவருளால் இன்ப நிலையை அடைந்தார் என்று தெரிந்து கொள்கிருேம்.

கந்தர் அநுபூதி, கந்தர் அலங்காரம் போன்ற நூல்களைப் பார்த்தால் அவற்றில் இறைவன் திருவருளைப்பற்றி, இன்பத்தைப் பற்றி, துன்பத்தைப் பற்றிப் பல செய்திகள் இருப்பதைக் காணலாம். துன்பங்களைப் பற்றிச் சொல்லும் போது நமக்குள்ள அநுபவங்களை அப்படி அப்படியே எடுத்துச் சொல்லுவதுபோலத் தோன்றும். திருவருட்பேற்றினல் கிடைத்த இன்பத்தைப் பற்றி அவர் சொல்லும்போதும் தம் அநுபவத்தையே சொல்கிருர். இருந்தாலும் அது நமக்கு அவ்வளவாக விளங்குவது இல்லை. துன்பங்கள் நமது அநுபவத்தோடு ஒட்டியிருப்பதனல் உண்மையென்றும் இன்ப நிலை நமக்குப் புலப்படாததனல் பொய்யென்றும்

சொல்லலாமா? ஒன்று உண்மையானுல் மற்ருென்றும் உண்மைதான். துன்பநிலையை நாம் அநுபவித்தது போல இன்ப நிலையையும் அடைய! முயல வேண்டும். அதுதான் கந்தர் அலங்காரம் முதலிய நூல்களைப் படிப்பதன் பயன்.

வழிகாட்டி

இறைவன் திருவடிகளை அடைந்ததனுல் உண்டான இன்பத்தைப் பாட்டாகப் பாடுகிருர். அருணகிரிநாதர். அந்த இன்பத்தை நினைந்து வியப்பில் ஆழ்கிருர், உலகத்திலே யுள்ள உயிர்கள் எல்லாம் மலத்திலே அழுந்தியிருக்கின்றன. மலம் நீங்கவேண்டுமானுல் ஆண்டவனைப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும். மலத்திலிருந்து விடுபட்டஒருவன் நான் இவ்வாறு விடுபட்டேன் என்று சொன்னுல் அந்த இன்ப அநுபவம் நமக்கு வழிகாட்டியாக அருக்கும். இந்த வழிகாட்டி நிலையில் இருக்கின்றது அருணகிரிநாதப் பெருமானுடைய வாக்கு.

செத்த பிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம் சேர்வதற்காக இறைவன் திருவருளைப் பெறவேண்டும் என்று நினைக்கிருேம். இந்த உலகத்தில் இருக்கும்போதே, இப்பிறவியிலேயே, இன்ப நிலை பெறலாம். ''இத்தேகமொடு காண்பனே?'' என்று தாயுமானவர் ஏங்குகிருர். இத்தேகத்தோடு வாழும்போதே இன்ப நலம் பெறலாம் என்பதை அருணகிரிநாதர் சொல்லுகின்ருர். ''நான் ஏதோ முற்பிறப்பில் நல்ல புண்ணியம் செய்ததனுல்தான் இந்தப் பிறவியில் எனக்கு ஞான நிலை வந்தெய்தியது என்று எண்ண வேண்டாம். நான் பேறு சற்றும் இல்லாதவன்; தவம் சற்றும் இல்லாதவன்'' என்கிருர். ''அப்படி இருந்தும் எனக்கு இப்பிறவியிலேயே, இறைவன் அருளால் இன்பம் கிடைத்தது'' என்று பெருமிதத்தோடு பாடுகின்ருர்.

அத்தகைய பாடல்களைக் காணும்போது நாமும் நிச்சயமாக அந்த இன்ப நிலையை எய்த முடியும் என்ற நம்பிக்கை தோன்றும். தோன்றுவதோடு மாத்திரம் நிற்கக் கூடாது.

'நம்மைப் போலவே வாழ்ந்தவர், நம்மைப் போலவே உலகியல் துன்பங்களை அடைந்தவர் ஒருவர், நம்மிலும் சிறந்து நின்று, இன்ப வாரிதியில் மூழ்கித் திளைத்தார் என்றால், நாமும் அவர் காட்டிய நெறிப்படி வாழ்ந்து, அந்தப் பேரின்பத்தைத் துய்க்க வேண்டும்' என்ற ஆர்வம் உண்டாக வேண்டும்.

கருணைக்கு அருணகிரி

அருணகிரிநாதப் பெருமானைப் பற்றிப் பல பெரியார்கள் பலவகையாகப் பாடிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர்.

''காசுக்குக் கம்பன் கருணைக்கு அருணகிரி''

என்று பாடுகிறார்.

'கருணைக்கு அருணகிரி' என்று சொல்லியிருப்பதற்குக் காரணமாக ஒரு கதை சொல்வார்கள்.

வில்லிபுத்தூரரும், அருணகிரிநாதப் பெருமானும் ஒரு சமயம் வாதம் செய்தார்கள். யார் அந்த வாதத்திலே வெற்றி பெறுகிறாரோ அவர் தோற்றவருடைய காதை அறுப்பது என்பது நிபந்தனை. வில்லிபுத்தூரர் இப்படிப் பல பேர்களைத் தோல்வியுறச் செய்து அவர்களுடைய காதை அறுத்துக்கொண்டே வந்தாராம். அவருடைய கர்வத்தை அடக்குவதற்காகவே அருணகிரிநாதர் அவரோடு வாதத்திற்குச் சென்றார். கடைசியில் அருணகிரிநாதரே வென்றார். வில்லிபுத்தூரர் தம் காதை அருணகிரிநாதப் பெருமானிடம் நீட்டி, தாம் தோற்றுப் போய்விட்டதால் அறுக்கும்படியாகச் சொன்னாராம். அருணகிரிநாதப் பெருமான் அவர் காதை அறுக்காமல், ''என் பாட்டுக்குக் காதை நீட்டினதே போதும்'' என்று சொல்லிவிட்டாராம். அதனாலே 'கருணைக்கு அருணகிரி' என்று பெயர் வந்ததாகச் சொல்வார்கள்.

இந்தச் சரித்திரம் பிற்காலத்தில் எழுந்தது. வில்லிபுத்தூரரின் அற்புதமான பாடலைப் பார்த்தால் அவரை

அவ்வளவு முரடர் என்று சொல்ல முடியாது. புலவர்களைப் பற்றிப் பல கற்பனைக் கதைகள் எழுந்திருக்கின்றன. அத்தகைய கதைகளுள் இது ஒன்று எனத்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது.

'கருணைக்கு அருணகிரி' என்பது வேறு காரணத்தால் தான் அவருக்கு வந்திருக்க வேண்டும். மகாத்மா காந்தி அவர்கள் சிறந்த நிலையிலே வாழத் தகுதி பெற்றவர். அவர் விரும்பியிருந்தால் பிர்லா போன்ற கோடீசுவரர்கள் பட்டு மெத்தையிலே அவரை உறங்க வைத்திருப்பார்கள். அவ்வளவு சிறந்த நிலையிலே வாழ்வதற்குத் தகுதியிருந்தாலும் சமுதாயத்தில் யார் மிகத் தாழ்ந்த நிலையிலே இருந்தார்களோ அவர்களுடைய மத்தியிலே அவர் வாழ்ந்தார். மிகவும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு வேண்டிய சேவைகளைப் புரிந்தார். அவர்களுக்கு வரும் துன்பங்களைத் தம்முடையனவாக ஏற்றுக்கொண்டார். அவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் அவருக்கு இல்லை. ஆனால் அவர் அவற்றை எல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டார். அதற்குக் காரணம் அவருடைய கருணை. பிறருடைய துன்பங்களை எல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் கருணைதான் எல்லாக் கருணையிலும் பெரியது.

பிறருடைய துன்பத்தைக் காணுவது ஒரு கருணை; கண்டு இரங்குவது ஒரு கருணை; அந்தத் துன்பத்தைத் தாம் ஏற்றுக் கொள்வது ஒரு கருணை; அவர்களுடைய துன்பத்தைத் தாம் ஏற்றுக்கொண்டு அதைத் துடைப்பது ஒரு கருணை. இப்படிக் கருணை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளரும்.

பிறர் துன்பத்தைக் காண்பது என்ற கருணையே நமக்கு இல்லை. கண்ட பிறகு அல்லவா நம் உள்ளத்தில் கருணை வளர வேண்டும்? கண்டாலும், ''அவன் துன்பத்தை அநுபவித்தால் அநுபவிக்கட்டுமே; அவன் விதி; அவன் அந்தத் துன்பத்தைப் படத்தான் வேண்டும்'' என்று சொல்பவர்களைப்போல் அல்லாமல், 'அவன் துன்பப்படுகிறானே!' என்று

இரங்க வேண்டும். இரங்குவதோடு மட்டுமல்லாமல் அவனது துன்பத்தை நாமே ஏற்றுக்கொண்டு அதை நீக்குவதற்கு முயலவேண்டும். இதுவே கருணையின் கனிவு.

அருணகிரிநாதப் பெருமான் பாமர மக்களைப்போலவே உயிர் வாழ்ந்து, பிறகு இறைவனின் திருவருளில் மூழ்கித் திளைத்து அன்பு உள்ளத்துடன் வாழ்ந்தார். அதோடு மாத்திரம் நிற்கவில்லை. அந்த மக்கள் படுகின்ற துன்பங்களை எல்லாம் கண்டு இரங்கினார். அதோடும் நிற்கவில்லை. அவர்கள்படும் துன்பங்களைத் தாமே படுவதாக நினைத்தார். ''ஆண்டவனே, நான் படுகின்ற இந்தத் துன்பம் போதாதா? இதை நீக்கி இன்பம் அருளமாட்டாயா?'' என்று பாடினார். பிறருக்காகப் பாடிய பாடல்கள் இவை. ''நான் இந்தத் துன்பத்தை அடைந்தேன்'' என்று அவர் சொல்வன எல்லாம் அவருடைய கருணைப் பிரவாகத்தைக் காட்டுகின்றன.

அருணகிரிநாதர் இப்படிப் பாடுகின்ற பாட்டை நினைந்து, 'கருணைக்கு அருணகிரி' என்று அந்தப் புலவர் பாடியிருக்கிறாரோ என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. 'கருணைக்கு அருணகிரி' என்றது அவர் காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை மாத்திரம் குறிப்பது அன்று. அவர் இயற்றிய திருப்புகழ், கந்தர் அலங்காரம் முதலிய நூல்கள் மக்கள் வாழ்கின்ற காலமெல்லாம் அவர்களுடைய குறைகளை இறைவனிடம் முறையிடுவதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கின்றன. ஆகவே அருணகிரி நாதருடைய கருணை இன்று வரையில் பயன்படுகிறது; இனியும் பயன்படும்.

அன்பு வித்து

மனிதன் தன் உள்ளத்தில் தோன்றுகிற தீய உணர்ச்சிகளை எல்லாம் காட்ட வார்த்தைகளை நிரம்பக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறான். அதுவும் இந்தக் காலத்தில் பிரசங்க மேடைகளிலும், பத்திரிகைகளிலும்' கொள்ளை, கொலை.

தி, பகிஷ்காரம், வெறி' போன்ற வார்த்தைகள் கொப்புளிப்பதைப் பார்க்கிறோம். அன்புக்கு வார்த்தை பஞ்சமாகப் போய்விட்டது. தீய உணர்ச்சிகளின் விளைவுகளைச்சொல்லும் வார்த்தைகளே அளவுக்கு மிஞ்சி வளர்ந்துவிட்டன. ஆனால் இறைவன் எல்லோருடைய மனத்திலும் நல்லுணர்ச்சிகள் உண்டாவதற்கும் வாய்ப்பு அளித்திருக்கிறான். மனத்தில் தீய உணர்ச்சி மாத்திரம் இடம் பெறும் என்பது இல்லை; நல்லுணர்ச்சியும் இடம் பெறும். தீய உணர்ச்சிகள் மனத்திற்குத் தெரிவது போலவே அன்பு உணர்ச்சியும் தெரியத்தான் தெரியம். தன் மனையாட்டியிடத்தில் காதல் கொள்ளத் தெரிந்தவன் மனத்தில் காதல் உணர்ச்சி நிச்சயமாக இருக்கிறது. ஆனால் அந்த அன்பைப் பரவலாக விடுவது இல்லை. தன்னைச் சேர்ந்தோரிடத்தில் அன்பு செய்யத் தெரிந்த மனம் உலகத்து மக்கள் எல்லாரிடமும் அன்பு காட்டும்படி விரிவது இல்லை. தன் தாயினிடத்தில் அன்பு பூண்ட ஒருவன் சமூகத்திலுள்ள எல்லாப் பெண்களையும் தாயாகப் பார்க்க முடியும்; அது இயல்போடு ஒட்டியது தான். இறைவன் எல்லோருடைய மனத்திலும் அன்பை வித்தாக வைத்திருக்கிறான். புதியதாக அன்பு அவனுக்கு வர வேண்டியதில்லை. பிறந்தவுடனேயே தாயிடத்தில் அன்பு உண்டாகிறது. அந்த அன்பு மனத்திலே வித்தாக இருக்கிறது. ஆனால் அந்த வித்தானது முளைத்துக் கப்பும் கிளையுமாகப் படர்வது இல்லை. காரணம், அதற்கு ஏற்ற முயற்சி இல்லை.

வித்து இடாத மண்ணிலே என்னதான் எருப்போட்டு, நீர் ஊற்றினாலும் ஒன்றும் முளைக்காது. மனம் அத்தகையது அன்று. இறைவன் இயற்கையிலேயே மனிதன் மனத்திலே ஒரு வித்தை நட்டிருக்கிறான். அந்த அன்பாகிய வித்தை முயற்சி நீர் ஊற்றி வளர்த்தால் கருணைக் கனி பழுக்கும்; அந்த உள்ளத்திலே அருள் சுரக்கும்.

அருள்நிலைக்கு உயர்தல்

பிறரிடத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் தானே பறித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது ஒரு தன்மை. தன் பொருளைத் தானே அநுபவிக்க வேண்டும் என்று பற்றிக் கொண்டிருப்பது ஓர் இயல்பு. தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மாத்திரம் கொடுப்பது ஒரு வகை இயல்பு. தனக்குச் சம்பந்தம் இல்லாதவர்களுக்கும் கொடுப்பது மற்றோர் இயல்பு. இப்படி நான்கு விதமான "இயல்புகள் உண்டு.

இந்த நான்கு விதமான தன்மைகளில் தானே மற்றவர் களுடையவற்றையும் பெற்று வாழ வேண்டும் என்று இருப் பவன் மனிதர்களுள் மிகவும் மட்டமானவன். தன்னுடைய பொருளைத் தானே அநுபவிக்க வேண்டுமென்று இருப்பவன் அவனைவிடச் சிறிது உயர்ந்தவன். தன்னைச் சேர்ந்தவர் களுக்கும் கொடுக்க வேண்டுமென்று விரும்புபவன் நல்லவர் களில் கொஞ்சம் மட்டம். எல்லோருக்கும் கொடுக்க வேண்டு மென்று விரும்புபவன் நல்லவர்களில் உத்தமமானவன்.

பிறரிடத்திலுள்ள பொருள்கள் எல்லாம் தனக்கு வேண்டுமென்று கை நீட்டுகின்றானே, அவனுடைய குணத் திற்கு **அவா** என்று பெயர். தன்னுடைய பொருளைத் தானே அநுபவிக்க வேண்டுமென்று விரும்புபவன் **பற்று** உள்ளவன். தன்னுடைய பொருளைத் தன்னைச் சார்ந்தவர் களுக்கும் கொடுக்க லேண்டுமென்று விரும்புபவன் **அன்பு** உள்ளவன். தன்னிடமுள்ள பொருளை எல்லோருக்கும் கொடுக்கவேண்டுமென்று விரும்புபவன் **அருள்** உள்ளவன். அவா முதல் அருள் வரையில் உள்ள நான்கு இயல்புகளும் மனத்தில் எழுவனவே. அவா உள்ளவன் கடுமையான இருள் உலகத்தில் இருக்கிறான். பற்று உள்ளவன் மங்கிய இருள் உலகத்திற்கு வருகிறான். அன்பு உள்ளவன் மங்கிய ஒளி உலகத்திற்கு வருகிறான். அருள் உள்ளவன் நல்ல ஒளி உலகத்தில் மிளிர்கிறான்.

ஒளி உலகக் கோடு அன்பிலே தோன்றுகிறது. இருள் உலகக்கோடு பற்றிலே தோன்றுகிறது. அவா நிலையிலிருந்து

பற்று நிலைக்கு உயரவேண்டும்; பற்றிலிருந்து அன்பு நிலைக்கு உயர வேண்டும்; ;அன்பு நிலையிலிருந்து அருள் நிலைக்கு உயர வேண்டும்.

அருணகிரிநாதர் அருள் நிலைக்கு உயர்ந்தவர். நம்மைப் போலவே அவர் அவா நிலையிலே வாழ்ந்தவர் என்றாலும், அவா நிலையிலிருந்து பற்று நிலையிலே வாழ்ந்து, பற்று நிலையிலிருந்து அன்பு நிலையிலே வாழ்ந்து, அன்பிலேயிருந்து அருள் நிலைக்கு உயர்ந்தவர்.

நாம் எல்லோரும் இருள் உலகத்தில் கிடக்கிறோம். அவா நம்மைப் பற்றியிருப்பதால் துன்பங்களும் பற்றியிருக்கின்றன. துன்பத்தை நீக்க வேண்டுமானால் ஆசையை அறுக்க வேண்டும்.

''ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை அறுமின்கள்;
ஆசைப் படப்பட ஆய்வருந் துன்பம்
ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே''

என்கிறார் திருமூலர்.

ஒருவனுக்கு ஒரு வீசை ஆசை நீங்கிற்று என்றால் அவனுக்கு ஒரு வீசைத் துக்கம் இல்லை. ஒரு மணு நீங்கிற்று என்றால் அவனுக்கு ஒரு மணுத் துக்கம் இல்லை. ஒருவனுக்கு எந்த அளவுக்கு ஆசை நீங்குகிறதோ அந்த அளவுக்குத் துக்கம் இல்லை.

''யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்''

என்கிறார் திருவள்ளுவர். ஆசை அதிகப்படத் துன்பமும் அதிகமாகும். பிறவித் துன்பத்திற்கு மூலம் சைத்தான்.

''அவாவென்ப எல்லா உயிர்க்குமெஞ் ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து''

என்பது திருக்குறள். அந்த ஆசை வித்தைப் பற்றுக்கி, பற்று நிலை மாறி அன்பைப் பெற்று, அதைப் பெருக்கினால் அருள் ஆகிவிடும்.

அருணகிரிநாதர் இந்த நிலையில் இருந்து உலகத்திலே மக்கள் எல்லாம் படுகின்ற இன்ப துன்பத்தைக் கண்டு, துன்பம் மிகுதியாக இருப்பதையும் பார்த்து, அந்தத் துன்பங்களை எல்லாம் தாமே படுவதாக நினைந்து, அவற்றிற்குக் காரணமான பாவச் செய்கைகளைத் தம்மேலேயே ஏற்றிக்கொண்டு பேசினர். இந்தப் பெருங் கருணையை அவரிடத்தில் பார்த்த பெரியோர்கள், 'கருணைக்கு அருணகிரி' என்று சொன்னர்கள்.

திருப்புகழ்

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் பதினறுயிரம் திருப்புகழ்ப் பாடல்களைப் பாடினர். இன்றைக்கு 1330 திருப்புகழ்ப் பாட்டுக்களே கிடைத்திருக்கின்றன. **திரு. வ. த. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை** என்பவர் மிகவும் முயன்று ஆங்காங்குச் சென்று சுவடிகளைத் தேடித் தொகுத்து 1300 திருப்புகழை வெளியிட்டார். அதற்கப்புறம் அவர் குமாரராகிய தணிகைமணி, **திரு. வ. சு. செங்கல்வராயப் பிள்ளை** அவர்கள், புதியதாகக் கிடைத்த பாட்டுகளையும், முந்தினவற்றேடு சேர்த்து நன்கு சீர்திருத்தி மூன்று புத்தகங்களாக வெளியிட்டிருக்கிறர். திருப்புகழ் படிக்கின்ற எல்லோரும் அந்தக் குடும்பத்தை வாழ்த்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறர்கள்.

திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் மிக அற்புதமானவை. உலகம் எல்லாம் அற்புதம் என்று ஓதப் பாடும்படி இறைவன் அருளினனென்று அவரே சொல்கிறர்.

''பூர்வ பச்சிம தட்சிண உத்தர
        திக்குள பக்தர்கள் அற்புதம் எனஓதச்
சித்ர கவித்துவ சத்தமி குத்ததி
        ருப்புக ழைச்சிறி தடியேனும்
செப்பென வைத்துல கிற்பர வத்தெரி
        சித்தஅ நுக்ரகம் மறவேனே''

என்கிறர்.

திருப்புகழ்ப் பாடல்களில் ஓசை நயமும் சந்த நயமும் அதிகம். சந்தப் பாடல்கள் பாடுவது அருமை. எந்தப் பாடலைப் பாட முடிந்தாலும் சந்தப் பாடலைப் பாடுவது எளிதன்று. தத்த, தந்த, தைய, தான, தனன முதலிய சந்தங்கள் வரும். வல்லினத்துக்கு வல்லினம் மெல்லினத்துக்கு மெல்லினம், நெடிலுக்கு நெடில், குறிலுக்குக் குறில், இப்படியாக மாருமல் அமையும்படி பாடவேண்டும். அத்தகைய பாடல்களை முருகன் திருவருளால் அருணகிரிநாதர் வெள்ளம் போலப் பாடினர். பெரும் பான்மையான பாடல்கள் எளிதில் பொருள் விளங்கும் நிலையில் இருக்கின்றன.

அவற்றில் ராமாயணக் கதை வரும்; பாரதம் வரும்; விநாயகர் புகழ் வரும்; அம்பிகையின் பெருமை வரும்; சிவபிரான் திருவிளையாடல்களையும் பாடியிருப்பார்; கண்ணன் விளையாடல்களையும் பாடியிருப்பார்; எல்லாவற்றையும் கடைசியில் முருகனேடு இணைத்து விடுவார். திருமாலைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லிக் கடைசியில் இத்தகையவனுக்கு மருகோனே என்று பாடுவார். உமாதேவியாரின் பெருமைகளைக் கூறி அப்பெருமாட்டியின் புதல்வோனே என்று முடிப்பார். அவர் பாடல்களில் சமரச நெறி விரவியிருக்கும்.

அவை மட்டும் அன்று. வேதாந்தசித்தாந்தக் கருத்துக்களையும் திருப்புகழில் காணலாம். யோசகாஸ்திரத்தில் உள்ள செய்திகளும் வரும். வருணனைகளோ அபாரம். எதைச் சொன்னலும் கடைசியில் முருகனிடத்திலேதான் வந்து முடியும்.

சில ரெயில் வண்டிகளில் சில சாமான் வண்டிகள் இருக்கும். பிறகு பிரயாணிகள் ஏறிய வண்டிகள் இருக்கும். எல்லாவற்றையும் சேர்த்து இழுத்துச் செல்ல எஞ்சின் முன்னலே இருக்கும், அதுபோலவே அருணகிரிநாதர் உப

தேசங்களாகிய பண்டங்களை ஒரு வண்டியில் ஏற்றுவார்; திருமால் புகழாகிய மக்களை ஒரு வண்டியில் ஏற்றுவார்; முருகன் என்னும் எஞ்சினை மாட்டிவிட்டுவிடுவார். வண்டித் தொடரில் பலவகையான பண்டங்களும் மக்களும் ஏறியிருந் தாலும் எஞ்சின்மட்டும் மாறுவதில்லை; எஞ்சின் இல்லாமல் ஓடுவதும் இல்லை.

2

கந்தன்

முருகன் என்பது தமிழில் அமைந்த அழகிய பெயர். பெரும்பாலும் வடமொழி தென்மொழி இரண்டிலும் பொதுவாக வழங்கும் நாமம் ஸ்கந்தன் அல்லது கந்தன். கந்தப் பெருமானுடைய வரலாற்றைச் சொல்லும் நூல் கந்தபுராணம். சுப்பிரமணியன் என்ற பெயர் இருந்தாலும் வடமொழியில் கந்தன் என்ற பெயரையே பெரும்பாலும் வழங்குவர். ஸ்கந்தோபநிஷத், ஸ்காந்தபுராணம் என்ற நூற்பெயர்களைப் பார்த்தால் இது விளங்கும். அருணகிரி நாதரும் கந்தர் அலங்காரம், கந்தர் அநுபூதி, கந்தர் அந்தாதி என்று இந்த நாமத்தோடு இணைந்த மூன்று நூல் களைப் பாடியிருக்கிறார்.

நான் இங்கு விரிவுரையாற்றப் போகின்ற நூலின் பெயர் '**கந்தர் அலங்காரம்**' என்பது. கந்தருக்குரிய அலங்காரம் என்பது அதற்குப் பொருள். 'கந்தர்' என்பது 'ஸ்கந்த' என்ற வடசொல்லின் திரிபு. ஸ்கந்தமாக இருப்பவன் எவனோ அவனே ஸ்கந்தன். ஸ்கந்தம் என்ற தற்குப்பற்றுக்கோடு, கம்பம், இணைப்பு முதலிய பொருள்கள் உண்டு. முருகன் பற்றுக்கோடாக இருப்பதனால் கந்தன் என்ற பெயர் பெற்றான். கம்பம்போல இருப்பதனால் கந்தன் ஆனான். இணைந்த பொருளாக இருப்பதனால் கந்தன் என்ற திருநாமத்தை ஏற்றான்.

பற்றுக்கோடு

இறைவன்தான் நமக்குப் பற்றுக்கோடாக இருப்பவன். யார் தளர்ந்து கீழே விழுகிறார்களோ, யார் தள்ளாடித் தடுக்கிக் கீழே விழுகிறார்களோ அவர்களுக்குப் பற்றுக் கோடு அவசியம் வேண்டும். அறுபது வயசுக்கு மேற்பட்டவர்கள் கைத்தடி ஊன்றி நடப்பதைப் பார்க்கிறோம். சிலர் தாம் கைத்தடி ஊன்றி நடப்பதாகப் பிறர் எள்ளி நகையாடக் கூடாதே என்ற நினைவால் கையில் நாகரிகத் தடியைச் சுற்றிக்கொண்டே போவார்கள். இருந்தாலும் தளர்ந்து விழும்போது அதை ஊன்றிக்கொள்ளலாம் என்பதே நோக்கம். தங்களுக்குத் தளர்ச்சி ஏற்பட்டு விட்டது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தே அதனை எடுத்துச் செல்லுகிறார்கள். இழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக்கோல் என்று வள்ளுவர் அந்தக் கோலைச் சொல்கிறார்.

இவ்வுலகிலுள்ள உயிர்கள் பற்றுக்கோடு இல்லாமல் தளர்கின்ற நிலையில் இருக்கின்றன. அவற்றிற்கு ஏற்ற பற்றுக்கோடு இறைவன். நான் ஓர் இடத்தைச் சார்ந்து இருக்கிறேன்; எனக்கு அவ்விடம் ஒரு பற்றுத்தான். ஒரு மனிதரைச் சார்ந்து வாழ்கிறேன்; அவரும் ஒரு பற்றுத்தான். ஆனால் இறைவனைப் பற்றிக்கொள்ளும் பற்று வேறு. இறைவனாகிய பற்றுக்கோட்டைப் பற்றிக்கொண்டவர் களுக்குப் பிறப்பு, இறப்பு ஆகிய இரு துன்பங்களிலிருந்தும் விடுதலை கிடைக்கிறது.

பிறப்பு, இறப்பு ஆகிய துன்பங்களிலிருந்து விடுபட இறைவனைப் பற்றவேண்டும். இறைவனைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டுமானால் நமக்குள்ள பிற பற்றுக்களை எல்லாம் அறுக்க வேண்டும். இந்தப் பற்றுக்கள் அறுபட்ட பின்பு இறைவனைப் பற்றிக்கொள்ளலாம் என்று நினைத்தால், ''அலை ஒய்ந்த பின் சமுத்திரத்தில் நீராடலாம்'' என்று நினைப்பவன் கதியாகத்தான் முடியும். சமுத்திரத்தில் என்றும் அலை ஓயப்போவதில்லை. உலகப்பற்று அலை அலையாக நம்மைத் தாக்கிக்கொண்டே இருக்கிறது. அதை ஒழித்து

விட்டுப் பின்பு இறைவனைப் பற்றலாம் என்றால் அது நடக்கிற காரியம் அன்று. பற்று அறுவதற்கே இறைவன் திருவருளைப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

உலகத்திலுள்ள உயிர்கள் எல்லாம் பல பொருள்களின் மீது வைத்திருக்கிற பாசந்தான் பெரிய பற்று. இந்தப் பற்றே இன்ப துன்பத்திற்குக் காரணமாக இருக்கிறது. இந்தப் பற்றை நழுவச் செய்ய மற்றொரு பற்றைப் போட வேண்டும்.

''பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு''

என்பார் திருவள்ளுவர்.

ஒரு பற்றும் இல்லாதவன் இறைவன். உயிர்கள் துன்பம் அடைவதற்கு மூலகாரணமாக இருக்கின்ற உலகப் பற்றுக்களை விடுவதற்குப் பற்று அற்றானாகிய இறைவனது பற்றைப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஒருவன் சேற்றில் இருகாலும் புதைந்து வெளிவர முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் அந்தச் சேற்றிலிருந்து விடுபட்டு வெளியே வரவேண்டுமானால் காலைப் பிடுங்கிப் பிடுங்கி மறுபடியும் சேற்றிலேயே ஊன்றி மிதித்து வெளிவர முடியுமா? அது முடியாத காரியம். மறுபடியும் அவன் சேற்றுக்குள்தான் புதைந்து போவான். அந்தச் சேற்றிலேயே கிடக்கும் ஒரு கல்லையோ, மரத் துண்டையோ பற்றிக்கொண்டு வெளிவரலாம் என்று நினைத்து அவற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு முயற்சி செய்தாலும், அந்தக் கல்லும் கட்டையும் சேற்றுக்குள் புதைந்து போகுமே தவிர அவனால் சேற்றிலிருந்து வெளிவரமுடியாது. ஆனால் சேற்றுக்கு அப்பால் ஓரடி, இரண்டடி தள்ளியிருக்கிற ஒரு மரத்தின் கொம்பையோ ஒரு மனிதனின் கையையோ பிடித்துக்கொண்டு வெளிவர முயற்சி செய்தால் முயற்சி பலிக்கும்; சேற்றிலிருந்து வெளி வரலாம்.

அதைப் போலவே, பற்றில் அழுந்திப் புதைந்து கிடக்கும் நம்மைப் பற்றுக்களிலேயே அழுந்திக் கிடக்கும் வேறு எந்த மனிதராலும் காப்பாற்ற முடியாது. பற்றுக்கு அப்பால் இருக்கிற, பற்று அற்ற, ஒரு பொருளைப் பற்றிக் கொண்டால், இந்தப் பற்றுக்களிலிருந்து நாம் விடுபட முடியும். அந்தப் பற்றுக்கோடு யார்? அவனே இறைவன். ''நான் பற்றுக்கோடாக இருக்கிறேன்'' என்பதை அவன் திருநாமமாகிய ஸ்கந்தன் என்பது காட்டுகிறது. பாசமாகிற சேற்றில் அழுந்திக் கிடக்கிற உயிர்கள் அதிலிருந்து விடுபட்டு வெளிவருவதற்குப் பற்றுக்கோடாக இருக்கின்ற தன் நிலையை அறிவிப்பதற்குக் கந்தன் என்ற பெயரோடு காட்சி கொடுக்கின்றான் இறைவன். பெயர் விலாசத்தாலேயே அவன் தன்மையை உணர்ந்து கொண்டு நாம் அவனைப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஸ்கந்தம் என்பதற்குரிய வேறு ஒரு பொருள் **தூண்** என்பது. சிவபெருமானுக்கு ஸ்தாணு என்று ஒரு பெயர். ஸ்தாணு என்பது கம்பத்துக்குப் பெயர்; கம்பம்போல அசைவின்றி இருப்பவன் என்பது பொருள். சிவபெருமானுக்கும் முருகனுக்கும் வேறுபாடு இல்லை; இருவருக்கும் இந்த இயல்பு பொருத்தமானது.

ஸ்கந்தன் என்பதற்கு இணைப்பை உடையவன் என்பது மற்றொரு பொருள். ஆறு வேறு தனிக் குழந்தைகளாக இருந்த முருகனை உமாதேவி தன் திருக்கரங்களால் ஒருசேர அணைத்து எடுத்தாள். அந்த அணைப்பிலே இணைப்பும் உண்டாயிற்று. ஆறு குழந்தைகளும் ஒன்றாயின; ஆறு முகமும் பன்னிரண்டு கரங்களும் உடையவனாக முருகன் தோன்றினான்.

கடவுளின் திருவுருவம்

''உருவம் இல்லாத கடவுளுக்கு உருவம் அமைப்பது தவறு அல்லவா?'' என்று கேட்கத் தோன்றும். கடவுளுக்கு

உருவம் இல்லையானாலும் அவன் உருவத்தோடு வரமாட்டான் என்பது இல்லை. அவன் தன் உருவத்தை அருள் பெற்ற பெரியோர்களுக்குக் காட்டுகிறான். மனம் படைத்த மனிதனுக்கு அந்த மனத்தை அடக்கினால்தான் நன்மை உண்டாகும். மனத்துக்கு எட்டாதவன் இறைவன். மனமோ உருவத்தைத்தான் பற்றும். இறைவனது உருவத்தைத் தியானம் பண்ணும்படியாகப் பழக்கினால் மனம் அமைதி பெறும். அந்தத் தியானத்துக்காகவே இறைவனுடைய உருவங்கள் இருக்கின்றன.

மனத்தை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். நல்ல மனம் ஒரு பகுதி. நடுநிலைமையாக இருப்பது அது. அதுவே சத்துவகுணமனம், ரஜோ குணமனம், தாமசகுணமனம் என்று வேறு இரண்டு பகுதிகள் உண்டு. சத்துவம், ராஜசம், தாமசம் என்ற மூன்று குணங்களும் சேர்ந்து மனம் அமைந்திருக்கிறது. இந்த மூன்று குணங்களும் கலந்து நின்றே நாம் நினைக்கிறோம். நமது மனத்திலே சத்துவகுணம் அதிகமாக அதிகமாக மற்றவை தாழ்ந்துவிடும். கடைசியில் சத்துவ குணமும் அடங்கி மனம் இயக்கமின்றி ஒழியும்.

சுடுகாட்டில் பிணங்களை எரிக்கும்போது, அதனை எரிப்பவன் என்ன செய்கிறான்? பெரிய மூங்கில் கழி ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு பிணத்தைப் புரட்டி நெருப்பிலே தள்ளிச் சாம்பலாகும்படி பொசுக்குகிறான். பிணம் பொசுங்கிய பிறகு அந்த மூங்கில் கழியையும் நெருப்பிலேயே போட்டுக் கொளுத்தி விடுகிறான். பிணத்தை எரிப்பதற்கு உதவிய அந்த மூங்கில் கழி கடைசியில் அந்த அக்கினியில் தன்னையும் எரித்துக் கொள்கிறது. இதைப் போன்றதுதான் சத்துவகுண மனமும். சத்துவகுணத்தைக் கொண்டு ராஜச தாமச குணங்களை முதலில் இருந்த இடம் தெரியாமல் பொசுக்க வேண்டும். சத்துவகுணம் மிகுதி ஆக ஆக மற்ற மனங்கள் எல்லாம் மறைந்துவிடும். கடைசியில் சத்துவகுணமனமும் ஞானக்கினியால் நீறுகிவிடும்.

தியானம் செய்வதனுல் சத்துவகுண மனத்தின் ஆற்றல் மிகுதியாகிறது. இறைவன் திருவுருவத்தை மனத்தில் நிறுத்திப் பழகுவதே தியானம். பழக்கம் இல்லாமல் எதையும் சாதிக்க முடியாது. நாம் இப்போது கண்ணை மூடிக்கொண்டால் இருட்டுத்தான் தெரிகிறது. நமக்குப் பிரியமானவர்களை நினைத்தாலும் அவர்கள் உருவம் தெளிவாகத் தெரிகிறதில்லை. ஆனுல் கனவிலே தோன்றும் உருவங்கள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. இந்த மனந்தான் அப்போதும் அந்த உருவங்களைக் காண்கின்றது. இப்போது கண்ணை மூடிக்கொண்டால் தெளிவாகத் தோன்ருமல் அப்போது மாத்திரம் ஏன் தெளிவாகத் தெரிகிறது? இப்போது நாம் ஜாக்கிரத்தில் இருக்கிருேம். கண்ணை மூடிக்கொண்டாலும் காது திறந்து இருக்கிறது; உடம்பில் பரிச உணர்ச்சி இருக்கிறது; மற்றப் புலன்களும் உணர்வுடையனவாக இருக்கின்றன. கனவிலே எல்லாம் அடைத்துப் போகின்றன. அது சொப்பனுவஸ்தை. நனவில் காது முதலியவை அடைத்துப் போகும்படியான நிலை வந்தால் தியானம் பண்ணும் பொருள் தெளிவாகத் தெரியும்; பொறிகள் அடங்கி நிற்க, உள்ளே கனவிலே தெளிவாகக் காண்பதுபோல ஒன்றைக் காணமுடியும்; அதை ஜாக்கிரத்தில் சொப்பனம் என்று சொல்லுவார்கள்.

ஜாக்கிரத்திலும் கண்ணை மூடிக்கொள்ளும்போது முழு உருவம் நமக்குத் தோன்ற வேண்டுமானுல், முதலில் இந்த உடம்பினுள் உள்ள ஜன்னல்களை எல்லாம் அடைக்கப் பழக வேண்டும். உடலில் உள்ள புறக்கதவுகளை எல்லாம் அடைப்பதற்கு மனத்தில் சத்துவகுணம் அதிகப்பட வேண்டும்.

கோயிலுக்குப் போகிருேம். ஆண்டவன் அலங்காரத்தைப் பார்த்துக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டு வந்து விடுவது போதாது. சில நல்ல பக்தர்கள் கண்ணை மூடிக் கொள்வார்கள். வெளியிலே நன்ருக அலங்காரம் பண்ணி வைத்திருக்கின்ற கடவுளைப் பார்க்காமல் எதற்காக

அவர்கள் கண்ணை மூடிக்கொள்ளுகிருர்கள் என்று நமக்குத் தோன்றும். இறைவனைப் புறக்கண்ணுல் பார்த்தவுடன் அவனுடைய அழகிய திருவுருவத்தை உடனே உள்ளே பார்க்க வேண்டும்; கண்ணை மூடிக்கொண்டு உள்ளே பார்க்க வேண்டும். பிறகு வீட்டுக்குப் போய்த் தியானம் பண்ண வேண்டும். எதற்காகக் கர்ப்பூர தீபாராதனை செய்ய வேண்டும்? கர்ப்பூரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எரிய அதன் ஜ்வாலை தணிகிறது. இறைவன் திருவுருவத்தை அந்த ஒளியில் பார்த்துப் பார்த்து, கர்ப்பூர ஒளி மங்கிய பின் அந்த ஒளியை மனத்தில் கொண்டு இறைவனைக் காண வேண்டும். இதற்காகத்தான் கர்ப்பூர தீபம் காட்டு கிருர்கள். அந்தத் திருவுருவம் மனத்திலே பதியச் சிறிது நேரம் ஆகும். கர்ப்பூரம் மெல்ல மெல்ல எரிந்து குறையும். அப்போது மனத்துக்குள் அவ்வுருவத்தைப் பார்த்துப் பழக வேண்டும்.

தினந்தோறும் தியானம் பண்ணிப் பண்ணித்தான் இறைவனுடைய உருவம் நமது உள்ளத்திலே பதியும். அப்படிப் பதிவதைத் 'தாரணை' என்று சொல்வார்கள். வெளியில் காணும் மூர்த்தியை நமது உள்ளத்திலே காணப் பழக வேண்டும். முன்பு தம் உள்ளத்திலே கண்டு பழகியவர்கள்தாம் கடவுளுக்குப் புறத்தே திருவுருவம் அமைத்திருக்கிருர்கள்.

பொறியை வசமாக்குதல்

கடவுளுக்கு அலங்காரம் பண்ணுவதே நம் கண்கள் அந்தத் திருவுருவத்திலே கவிய வேண்டும் என்பதற்காகத் தான். அழகாக அலங்காரம் பண்ணுமல் பார்த்தால் அந்தத் திருவுருவத்தில் நமது மனமும் கண்களும் கவிவது இல்லை.

நம் வயிற்றுக்குள் போகின்றது ஜிலேபி; அந்த ஜிலேபிக்கு நல்ல நிறத்தை ஊட்டிப் பண்ணுகிருர்கள். வயிற்றுக்குள் போவதுதானே என்று ஒரே உருண்டையாக உருட்டி வைத்தால் நமக்கு அதனைத் தின்பதற்குத் தோன்றுகிறதா?

அதனை வாங்கித் தின்னும்போது அது சுவைக்கிறது. வாங்கு வதற்கு முன்னால் அதனை வாங்கித் தின்ன வேண்டும் என்ற விருப்பத்தை உண்டாக்குவன அதன் நிறம் வடிவு முதலி யவை. அவற்றைக் கண்ணுக்கு அழகாகப் பலவிதமான வர்ணங்களை ஊட்டி வைக்கிறார்கள். அதோடு காதுக்கு இன்பம் அளிக்க ரேடியோ வைத்திருக்கிறார்கள். உடம்புக்கு இன்பம் அளிக்க விசிறிக் காற்று இருக்கிறது. நல்ல மேஜை போட்டிருக்கிறார்கள். நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்ட பிறகு ஜிலேபியை நாக்குக்கு இனிமையாக அளிக்கிறார்கள். ஹோட்டல்காரர்களுக்குத் தெரியும் இந்த விளம்பர யுக்தி கூட நம் பெரியோர்களுக்குத் தெரியாதா?

கடவுளுக்கு உருவம் அமைத்ததுகூடப் போதாது எனக் கருதி, அந்த உருவத்துக்குப் பலவிதமான அலங்காரங்களைச் செய்தார்கள். நாசிக்கு இனிமையான பல நறுமணச் புகைகளை எழுப்பினார்கள். காதுக்கு இனிமையான சங்கிதம் வைத்தார்கள். உடம்புக்கு இனிமையான பூங்காற்றைக் கொடுக்க அழகான நந்தவனங்களை ஏற்படுத்தினார்கள். நாவுக்கு இனிக்கும் பிரசாதங்களை வழங்கச் செய்தார்கள்.

உடம்பிலுள்ள இந்திரியங்களின் மூலமாகப் பல வித மான இன்பங்களை அநுபவிக்க மனிதர்கள் விரும்புவதால் ஆலயங்களிலும் அந்த இந்திரியங்களுக்கு இன்பம் அளிக்கப் பலவிதமான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்கள்.

நம்முடைய நாட்டிலுள்ள ஆலயத்தில் கொடுக்கும் பிர சாதம் வேறு எந்த நாட்டு ஆலயத்திலும் கிடையாது. ஐந்து இந்திரியங்களின் வாயிலாக உலகத்திலே உள்ள பொருள்களை அநுபவிக்கின்ற மனிதனை, இறைவன்பால் அழைத்துச் செல்ல, அவனுடைய இந்திரியங்களை எல்லாம் வசப்படுத்துவதற்கு, இத்தகைய பல காரியங்களை ஆலயத் தில் ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள் நம் பெரியவர்கள்.

அலங்காரம்

ஆகவே, கண்ணுக்கு இன்பம் அளிக்க ஆண்டவனது திருவுருவங்களுக்கு அலங்காரம் பண்ணினர்கள்.

இறைவனுக்கு மாத்திரம் அலங்காரம் பண்ணவில்லை. இறைவன் வீற்றிருக்கிற ரதத்திற்கும் அலங்காரம் பண்ணினர்கள். ரதத்தின் கீழே இருக்கிற சக்கரம் முதற்கொண்டு தேர் அச்சு வரையில் உள்ள எல்லாவற்றுக்கும் அலங்காரம் பண்ணினர்கள். இறைவன் திருவுருவத்திற்கு அலங்காரம்; திருவுருவம் வைக்கப்பட்டிருக்கிற சப்பரத்திற்கு அலங்காரம்; சப்பரம் இருக்கிற தேருக்கு அலங்காரம்; தேர் ஓடுகிற சக்கரத்திற்கு அலங்காரம்; சக்கரம் ஓடுகிற வீதிக்கு அலங்காரம்; வீதியிலுள்ள வீடுகளுக்கு எல்லாம் அலங்காரம்.—இவ்வளவு விதமான அலங்காரத்தினலும் கவரப் பெற்ற மனம், இவ்வளவுக்கும் நடுநாயகமாக விளங்குகின்ற இறைவன் திருவுருவத்தின்பால் கவிகிறது. மனம் நேராக இறைவனிடத்தில் போய்ப் பாயாது. அங்கங்கேயுள்ள அலங்கரிக்கப்பட்ட பொருள்களின்மீது பாய்ந்து, ஒன்றை விட்டு ஒன்ருகத் தாவிக் கடைசியில் இறைவன் திருவுருவத்தின்பால் சென்று நிற்கிறது.

சாப்பிடும்போது எல்லாம் வயிற்றுக்குள் தானே போகிறது என ஒரேயடியாக உருட்டித் திரட்டிச் சாப்பிடுகிருேமா? குருடன்தான் அப்படிச் சாப்பிடுவான். தலை வாழை இலை போட்டு அதில் பலவிதமான வண்ணமுடைய பதார்த்தங்களைச் சுற்றி வைத்து வெள்ளை வெளேர் எளறு இருக்கும் அன்னத்தை நடுவிலே வைத்தால் அதைச் சாப்பிட நம் மனம் விரையும்; நாக்கிலே நீர் சுரக்கும். அது போலத்தான் இறைவனுடைய திருவுருவத்தைத் தரிசிக்கு முன் பலவகையான அலங்காரங்களைக் கண்டு மனம் ஈடுபட்டுச் செல்கிறது.

இப்படிப் புலன்களின் வழியே நின்று இன்பத்தைச் சுவைக்கின்ற மனிதர்களுடைய உள்ளங்களைக் கவர்வதற்

காக இறைவன் சப்பரத்திலே வருகிருன்; தேரிலே வரு கிருன்; யானையின்மேல் வருகிருன்; சிங்கத்திலே வரு கிருன். ஆண்டவனுக்கு அலங்காரம் செய்வது எதற்கு? நம் கண்ணை இழுப்பதற்கு. ஆண்டவனுக்கு அதனல் லாபம் ஒன்றும் இல்லை. பிறந்த குழந்தையின் காலுக்குத் காப்புப் போடுகிருேம். காது குத்தி ஜிமிக்கி போடுகிருேம். காதைக் குத்தும்போது வலிபொறுக்க மாட்டாமல் அது விரிட்டு அலறுகிறது. குழந்தைக்காக அலங்காரம் என்ருல், ''எனக்கு அலங்காரமே வேண்டாம்'' என்று அந்தக் குழந்தை அலறுகிறதே! உண்மையில் குழந்தைக்கு அலங் காரம் பண்ணி நாம் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படு கிருேம். அந்தக் குழந்தையின் காலுக்கு அலங்காரம் செய் கிருேம். அதன் காலுக்காக அல்ல; நம் கண்ணுக்காகத் தான். ஆண்டவனுக்கு அற்புதமாகச் சிங்காரம் பண்ணு வதும் அவனுக்காகப் பண்ணும் சிங்காரமல்ல. நமது கண் அவனருகே கவிய வேண்டுமென்பதற்காகப் பண்ணும் சிங்காரம் அது. பாலோடு பொங்கல் பண்ணி நிவேதனம் செய்வது அவனுக்காக அன்று. சாமி சாப்பிடாது; ஆசாமி சாப்பிடுவதற்காகத்தான். அந்தச் சாப்பாட்டை நினைத்தாவது அவன் இறைவன் ஆலயத்திற்கு வரவேண்டும் என்பது ஆன்ருேர் எண்ணம்.

நாம் அலங்காரம் பண்ணிக் கொள்வது நாமே பார்த்து மகிழ அன்று. பிறர் கண்களில் நாம் நன்ருகப் படவேண்டும் என்பதற்காகத்தான்.

''உன்னைச் சிங்காரித்து உன்அழகைப் பாராமல்
என்னைச் சிங்காரித்து இருந்தேன் பராபரமே''

என்கிருர் தாயுமானவர், ''மேலான பொருளுக்கும் மேலான பொருளே, உன்னைச் சிங்காரித்து உன் அழகைப் பாராமல், இந்தப் பாழும் உடம்பைச் சிங்காரித்து வாழ்வை வீணுக்கினேன்'' என்கிருர். அவனுக்குச் சிங்காரம் செய்வது அவன் அழகை நாம் பார்ப்பதற்காக. பார்ப்பதனல் மனம் ஒன்றி இன்புறுபவர்களும் நாமே.

அன்புடைய தாய் தன் குழந்தையைச் சிங்கரிப்பதுபோல, இறைவன்பால் அன்புடைய பக்தர்கள் இறைவனைச் சிங்கரித்தார்கள்.

அருணகிரிநாதர் கந்தபிரானுக்கு அலங்காரம் செய்தார், நம் மனம் அவனிடத்திலே கவிய வேண்டும் என்பதற்காகவே. ரோஜாப்பூத் தோட்டம் போட்டிருப்பவன் தன் பெண்ணின் கல்யாணத்துக்கு ரோஜாப் பூவினாலேயே பெரிய பந்தல் போட்டு விடுவான். அதைப்போல அருணகிரிநாதப் பெருமான் தம்மிடம் உள்ள சிறந்த மலர் போன்ற தமிழ்ச் சொற்களால் கந்தருக்கு அலங்காரம் பண்ண வேண்டுமென்று பார்த்தார்.

சொல் அலங்காரம்

அலங்காரம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்கள் ஆடை, அணி, மாலை முதலியன அல்லவா? நல்ல நறுமணமுள்ள மலர்களைக் கொண்டு அலங்காரம் பண்ணலாம்; ஆனால் அம் மலர்கள் மறுநாள் வாடிவிடும். நல்ல ஆடைகளால் அலங்காரம் பண்ணிப் பார்க்கலாம்; அந்த ஆடையும் நாளடைவில் கிழிந்துவிடும், தங்க ஆபரணங்களால் அலங்காரம் பண்ணிப் பார்க்கலாம்; அந்த ஆபரணங்களும் சில ஆண்டுகளில் தேய்ந்து போகும். இவையெல்லாம் என்றோ ஒரு நாளைக்கு அழிவன. அருணகிரிநாதர் பார்த்தார். தங்க வியாபாரிகள் தங்கள் பேட்டையிலுள்ள முருகனுக்குத் தங்கத்தினாலேயே அலங்காரம் பண்ணுவதும், வைர வியாபாரிகள் தங்கள் பேட்டையிலுள்ள முருகனுக்கு வைரத்தாலேயே ஜோடனை செய்வதும் வழக்கமல்லவா? அருணகிரிநாதர் பல காலத்துக்கு மறையாத, கிழியாத, தேயாத ஒரு பொருளினாலே, நெடுங்காலம் உலகத்தில் செலாவணி ஆகக் கூடிய ஒரு பொருளாலே, அலங்காரம் பண்ண வேண்டுமென்று விரும்பினார். சொல்லாலே அலங்காரம் பண்ணினார்.

கல் எல்லாம் மாணிக்கக் கல் ஆவதில்லை. சொல் எல்லாம் நல்ல சொல் ஆவதில்லை. நாமும் சொல்லை வைத்திருக்கிறோம். அவை எல்லாம் வெறும் சொல். ரோடு போடுகிற கல்லுக்கும் கல் என்றுதான் பெயர். நகை பண்ணுகிற கல்லுக்கும் கல் என்றுதான் பெயர். அதுவும் கல்தானே என்று எண்ணிக் கொண்டு எவனாவது ஒருவன் ரோட்டிலே இருக்கும் கல்லை ஆபரணமாகப் பண்ண நினைப்பானா? இரண்டுக்கும் கல் என்ற பெயர் இருந்தாலும் அது வைரக்கல்; இது சாதாரணக் கல்.

கந்தர் அலங்காரம்

நாமும் சொல்லை வைத்திருக்கிறோம். நாம் சொல்வன எல்லாம் உத்தமமான சொல் ஆவதில்லை. உத்தமமான சொல்லைக் கொண்டு, கந்தருக்கு அலங்காரம் பண்ணினார் அருணகிரிநாதர். நம்முடைய அன்புப் பொருளுக்கு அலங்காரம் பண்ணிப் பார்ப்பது இயல்பல்லவா? தூண் போலத் தம்முடைய மனத்திலே இருக்கிற ஆண்டவனைப் பிறரும் பற்றிக்கொண்டு இன்பம் அடைய, அந்த இறைவன்பால் அவர்களுடைய மனங்களும் ஈடுபடச் செய்ய, அருணகிரிநாதர், தம்மிடமுள்ள மிகச் சிறந்த பொருளாகிய சொற்களின் குவியலினாலே அலங்காரம் பண்ணுகிறார். அந்த அலங்காரந்தான் கந்தர் அலங்காரம்.

''பல இடங்களில் தாம் படும் துக்கத்தைச் சொல்லுகிறாரே; துக்கம் எப்படி அலங்காரம் ஆகும்?'' என்பது ஒரு கேள்வி. ''கந்தப் பெருமானுடைய அழகைச் சொல்லட்டும்; அவன் கருணாவிலாசத்தைச் சொல்லட்டும்; அவன் திருமேனியை வர்ணிக்கட்டும். இவை எல்லாம் அலங்காரம் ஆகும். ஆனால் தாம் படுகிற துன்பத்தை, தம் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லி, நான் பாவி என்று சொல்லிக் கொள்வது எப்படிக் கந்தனுக்கு அலங்காரம் ஆகும்?'' என்று கேட்கலாம். அதற்கு விடை உண்டு.

இறைவனுக்குப் பெரிய மாலை சாத்த விரும்புகிறோம். நல்ல நறுமண மலர்களைக் கொண்டு மாலை கட்டச் சொல்லி யிருக்கிறோம். மாலை கட்டுகிறவர்கள் என்ன செய்கிறார் கள்? அந்த மாலையின் இடையே ஐந்து அங்குலம் ஆறு அங்குலத்துக்கு ஒரு நடவை ஆடுகூடத் தொடாத இலையைப் பறித்து வைத்துக் கட்டுகிறார்கள். அந்த இலைக்கு வாசனை உண்டா? இல்லை. இருந்தாலும் அந்தக் கதம்ப மாலையின் அழகை, இடையிடையே வைக்கின்ற அந்தப் பச்சிலை அதிகப் படுத்திக் காட்டுகிறது. மலர்களின் வண்ணத்தையும், மணத்தையும் அவை இல்லாத அந்தப் பச்சிலைகள் பின்னும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அதுபோல இறைவனுடைய குணநலங்களைச் சொல்லுகின்ற பாட்டுக்கு இடையிலே குண நலங்கள் அற்ற மக்கள் புரிகின்ற குற்றங்களையும் எடுத்துச் சொல்கிறார் அருணகிரியார். ஆண்டவனுக்கு உகந்த அழகு மலர் மாலை அல்லவா? துன்புறுகிறவர்களைக் காப்பாற்று கிறவன் என்பதை அறிவித்து, ஆண்டவனது கருணையை அதிகமாக எடுத்துக் காட்ட உதவுவன அவை.

ஆண்டவனது பெருமையையே சொல்லிக் கொண்டிருந் தால் ஆண்டவன்பால் மனம் குவியாது. "நான் பாவி; நான் இன்ன இன்ன குற்றங்களைப் புரிகிறேன்" என்று சொன்னால் மனம் உருகுகிறது; இறைவன் கருணையை நினைக்கிறது. அதனால்தான் இறைவனுடைய குணங்களை எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டே போகும் போது இடையிடையே தம் முடைய குற்றங்களையும் எடுத்துச் சொல்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

கந்தர் அலங்காரம் என்ற தொடருக்குப் பொருள் கந்தருக்கு உரிய அலங்காரம் ஆகிய நூல் என்பது. தேவாரம் என்பதற்கும் அப்படி ஒரு பொருள் இருக்கிறது. தே என்றால் தெய்வம்; ஆரம் என்றால் மாலை; தேவாரம் என்பதற்கு, தெய்வத்துக்குப் போடுகிற மாலை என்று பொருள் செய்ய லாம். சொற்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை என்பது பொருள்.

அருணகிரிநாதப் பெருமான் 100 பாடல்களினுல் கந்தனுக்கு அலங்காரம் செய்கிருர்; 100 அழகான பாடல்களை உடைய மாலையை முருகப்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்கிருர்.

கடதட கும்பக் களிறு

1

மரபு

ஒருவர் ஒருகாரியத்தைச் செய்வதற்குப் பல வழிகளிலே முயன்று கடைசியில் எந்த வழியாக வெற்றி பெற்றுரோ அந்த வழியைப் பின்னுல் வருகின்றவர்களுக்கும் சொல்வதைச் சம்பிரதாயமாக வைத்திருக்கிருர்கள். 'கல்' என்றும், 'மண்' என்றும் சிலவற்றுக்குப் பெயர் வைத்திருக்கிருர்கள். ''இதற்குக் கல் என்று பெயர் வைப்பானேன்? இதை மண் என்றும் அதைக் கல் என்றும் ஏன் சொல்லக் கூடாது?'' என்று கேட்கலாம். அப்படியும் சொல்லலாம். ஆனுல் கல்லைக் கல் என்று சொல்கிறவர்கள் எல்லோரும் அதை மண் என்று மாற்றிச் சொல்ல வேண்டுமானுல் பல காலம் ஆகும். ஆகவே, முன்னே நம் பெரியோர்கள் எந்த வழியில் சென்றுர்களோ அதே வழியில் நாமும் செல்வது நல்லது. அதனை மரபு, சம்பிரதாயம் என்று சொல்வார்கள். அந்தச் சம்பிரதாயப்படி, ஒரு நூலைத் தொடங்க வேண்டுமானுல் அந்த நூலின் ஆரம்பத்தில் விநாயகரைத் துதிப்பது வழக்கம். சிவாலயத்துக்குந் போகும்போது முதலில் விநாயகரை வணங்குவது மரபு.

திருவண்ணுமலை ஆலயத்தின் கோபுரம் கிழக்கு நோக்கி இருக்கிறது. அந்தக் கோபுரத்தின் வழியே உள்வாசலுக்குச் சென்றுல் அந்த வாசலின் ஒரு பக்கம் விநாயகப் பெருமான் வீற்றிருக்கிருர். மற்றெரு பக்கம் குமாரக் கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கிருர்.

அருணகிரிநாதப் பெருமான் திருவண்ணுமலைக்குச் செல்கிருர். நம்மையும் உடன் அழைத்துப் போகிருர். கோபுர வாசலுக்கு வலப்பக்கம் விநாயகர் இருக்கிருர். இடப்பக்கம் முருகப் பெருமான் இருக்கிருன். விநாயகருக்கு அவர் தனியாகத் துதி சொல்லவில்லை. விநாயகரை நினைக்கிருர். 'ஒரு பாட்டிலேயே விநாயகரையும் சொல்ல வேண்டும்; முருகனையும் சொல்லவேண்டும்' என்று எண்ணுகிருர். அதை எப்படிச் சொல்வது? நம் தாய்மார்கள் தம்முடைய மாப்பிள்ளையைச் சொல்லும் போது தம் பெண்ணைச் சொல்லி அவரைக் குறிப்பிடுவார்கள்; "நம் லட்சுமி புருஷன்" என்று குறிப்பிப்பார்கள். இதைப் போலவே அருணகிரிநாதர் பாடுகிருர். "நான் திருவண்ணுமலைக்குப் போனேன். கோபுர வாசலுக்குப் போனேன். உள் வாசலில் உள்ள களிற்றுக்கு இளைய களிற்றைத் தரிசித்தேன்" என்று பாடுகிருர்.

அடலரு ணைத்திருக் கோபுரத் தேஅந்த வாயிலுக்கு
வடவரு கிற்சென்று கண்டு கொண்டேன்.

முருகனைக் கண்டுகொண்டேன் என்று சொல்லவந்தவர், களிருகிய விநாயகருக்குத் தம்பியாகிய களிற்றைக் கண்டேன் என்கிருர். அண்ணுவாகிய களிறு எத்தகையது?

வருவார் தலையில்
தடப டெனப்படு குட்டுடன் சர்க்கரை மொக்கியகைக்
கடதட கும்பக் களிறு.

"அதோ விநாயகர் வீற்றியிருக்கிருர். அவரைப் பார். அந்தக் களிற்றுக்கு இளைய களிருகிய முருகனை நான் கண்டு கொண்டேன்" என்று அவர் குறிப்பிடுகிருர்.

இந்தப் பாடவில் ஐந்து பகுதிகள் இருக்கின்றன. திருவண்ணுமலை, திருவண்ணுமலையிலுள்ள கோபுரம், அதிலேயுள்ள உள்வாயில், அந்த வாயிலுக்குத் தெற்கே இருக்கிற

விநாயகர், வடக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற குமாரசுவாமி ஆகிய ஐந்து பொருள்களையும் இந்தப் பாடலில் காணலாம்,

அடல் அருணை

புராணங்களிலும், காவியங்களிலும் நகரச் சிறப்பைச் சொல்லும் படலம் ஒன்று முன்னே இருக்கும். இங்கே நகரப் படலத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறிக்கொண்டு பாட்டை ஆரம்பிக்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

''வீரர்கள் மிக்க திருவண்ணாமலைக்கு வாருங்கள். ஆலயத்தின் கோபுரத்தைப் பாருங்கள். உள் வாசலுக்கு வாருங்கள். அந்த வாசலுக்கு இடப்பக்கம் இருப்பவர் யார் தெரியுமா? அந்த வாசலின் வலப்பக்கம் கும்பக்களிறு இருக்கிறதே, அதனுடைய இளைய களிறுதான் இடப்பக்கம் இருக்கிறது. மூத்த களிறு விநாயகர் என்றால் இளைய களிறு முருகன். இளைய களிறாகிய முருகனை நான் கண்டுகொண்டேன்'' என்று சொல்லுகிறார். இளைய களிற்றைக் கண்டு கொண்டதாகச் சொன்னாலும் அவரைப் பற்றிப் பின்னே விரிவாகச் சொல்லப் போகிறார்; இங்கே மூத்த களிற்றைப் பற்றிச் சற்று விரிவாகப் பேசுகிறார்.

அந்தப் பாட்டைப் பார்ப்போம்.

அடலரு ணைத்திருக் கோபுரத் தேஅந்த வாயிலுக்கு
வடவரு கிற்சென்று கண்டுகொண் டேன்வரு
 வார்தலையில்
தடபட டெனப்படு குட்டுடன் சர்க்கரை மொக்கியகைக்
கடதட கும்பக் களிற்றுக் கிளைய கயிற்றினையே.

அடல் என்றால் அடுதல் என்று ஒரு பொருள் உண்டு. வீரம் என்று மற்றொரு பொருளும் உண்டு. அடுதல்— அழித்தல் அல்லது சங்காரம் செய்தல். அழித்தல் என்ற பொருளை ஆரம்பத்தில் வைத்து நூல் தொடங்கலாமா? ஆகவே அடல் என்பதற்கு இங்கே வீரம் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

'அடல் அருணை' என்பதற்கு வீரத்தையுடைய அருணை என்று பொருள். அருணைக்கு வீரம் ஏது? ''சென்னை பணம் பெருத்த ஊர்'' என்றால் சென்னையில் உள்ளவர்கள் பணக்காரர்கள் என்பது பொருள் அல்லவா? ''தஞ்சை ஜில்லா சங்கீதம் பெருத்த ஊர்; தஞ்சாவூர் மண்ணுக்கே சங்கீதம் சொந்தம்'' என்றால், தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள மக்களுக்குச் சங்கீத ஞானம் மிகுதி என்றுதானே பொருள்? அதைப் போலவே 'அடல் அருணை' என்றால், அந்த ஊரிலே வாழ்கிறவர்கள் வீரர்கள் என்பது பொருள். அவ்வூரிலுள்ளவர்கள் பெரிய படை வீரராகவோ, படைத்தலைவராகவோ இருக்கவேண்டுமென்பது இல்லை.

வீரத்தில் சிறந்தவன் முருகன். தேவசேனாபதி என்று அவனுக்கு ஒரு பெயர் உண்டு; அமரர்கள் படைக்குத் தலைவன் அவன். வீரம் பொருந்திய அவன் எழுந்தருளியிருக்கும் இடம் திருவண்ணாமலை. அதுவும் வீரம் நிறைந்த இடம்; அடல் அருணை. என்ன வீரம்? ஞான வீரம் படைத்த இடம் அது. அந்த ஊரில் பல ஞானப் பெரியார்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். நம் கண்ணுக்கு முன்னாலேயே ரமண மகரிஷி அங்கே இருந்தார்.

அவர்கள் தங்கள் பொறிகளை வென்றவர்கள். உடம்பிலே சக்தி உடையவர்கள். எல்லோரையும் வீரம் உடைவர்கள் என்று சொல்லமுடியாது. உள்ளத்திலே தோன்றுகின்ற காமம் முதலிய ஆறு குணங்களையும் வென்றவர்களே ஞான வீரம் படைத்தவர்கள். ஐம்புலன்களையும் வென்றவர்கள் வீரர்கள். ''புலனைந்தும் வென்றான்றன் வீரமே வீரம்'' என்று ஔவையார் சொல்லுகிறார்.

திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு சேதிநாட்டை மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்ற அரசர் ஆண்டு வந்தார். சிவனடியார்களின் வேடத்தையே மெய்ப்பொருள் என்று அவர் கருதி வந்ததால், அவரை மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்று மக்கள் அழைத்தார்கள்.

முத்திநாதன் என்ற அரசன் அவர்பால் பகைமைகொண்டிருந்தான். அவன் பல முறை முயன்றும் மெய்ப்பொருள் நாயனுரைச் சண்டையில் வெல்ல முடியாது போகவே வஞ்சனையால் அவரைக் கொன்றுவிட எண்ணினுன். சிவனடியார் போல உடம்பெல்லாம் திருநீறு பூசி, ருத்திராட்சம் அணிந்து மெய்ப்பொருள் நாயனுரின் அரண்மனையை அடைந்தான்.

சிவ வேடம் தாங்கி வருபவர்களை யாரும் தடுக்கக் கூடாது என்று மெய்ப்பொருள் நாயனுர் ஆணையிட்டிருந்ததால், அவன் அவருடைய அரண்மனை அந்தப்புரம் வரை சென்று விட்டான். தத்தன் என்ற காவலாளி அரசன் உறங்குகிருன் என்று சொல்லியும் கேளாமல் அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்தான். மெய்ப்பொருள் நாயனுர் படுத்திருந்தார். அவர் மனைவி அருகிலே உட்கார்ந்திருந்தாள். சிவவேடம் தாங்கிய முத்திநாதன் உள்ளே நுழைந்தவுடன் மெய்ப்பொருள் நாயனுர் எழுந்து பணிந்து நின்ருர்.

''சிவபெருமானுல் நேரே எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஆகமநூல் ஒன்று என்னிடம் இருக்கிறது. அதை உனக்கு மாத்திரம் தனிமையில் உபதேசிப்பதற்காக நான் வந்திருக்கிறேன்'' என்று அவன் சொல்ல, மெய்ப்பொருள் நாயனுர் தம் மனைவியை அப்பால் போகச் சொல்லிவிட்டு, தம் கையைக் கூப்பிக் கும்பிட்டு வணங்கி, ''தாங்கள் திருவுள்ளப்படியே அடியேனுக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்'' என்று கூறினுர்.

முத்திநாதன் தன் வஞ்சகக் கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டான். புத்தகத்தை எடுப்பவனைப் போல மறைத்து வைத்திருந்த வாளை எடுத்து மெய்ப்பொருள் நாயனுரைக் குத்திவிட்டான். இங்கே வென்றவர் யார்? முத்திநாதனு? மெய்ப்பொருள் நாயனுரா? மெய்ப்பொருள் நாயனுரைக் கொல்லவேண்டும் என்பது முத்திநாதனின் கருத்து. அது நிறைவேறி விட்டதால் முத்திநாதனுக்குத் தானே வெற்றி? தோற்றுப்போனவர் மெய்ப்பொருள் நாயனுர்

தாமே? அப்படி இல்லை என்கிருர் சேக்கிழார். மெய்ப் பொருள் நாயனுரே வென்ருராம். ஏன்? அவரது கொள்கை என்ன? சிவவேடத்தை மெய்ப்பொருள் என்று வணங்குவது தானே? கத்தியை எடுத்துக் குத்த வந்த போதும் அவர் தொழுத கையை மாற்றவில்லை. முத்திநாதன் தரித்திருந்த சிவவேடம் மாறவில்லையே! ஆகவே உயிர் போகின்ற காலத்தும் தம் உயிரின்மேல் ஆசை கொண்டு தாம் கொண்ட கொள்கையை அவர் மாற்றவில்லை. உயிரைக் கொடுத்துக் கொள்கையை அவர் காப்பாற்றினர். ஆகவே தம் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து உயிருக்கு எதிரே நின்று வென்ருர், மெய்ப்பொருள் நாயனர். இதைச் சொல்லுகிருர் சேக்கிழார் பெருமான்.

''கைலத்தலத் திருந்த வஞ்சக்
        கவளிகை மடிமேல் வைத்துப்
புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று
        புரிந்தவர் வணங்கும் போதில்
பத்திரம் வாங்கித் தான்முன்
        நினைந்தஅப் பரிசே செய்ய
மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப்
        பொருளெனத் தொழுது வென்ருர்.''

மெய்ப்பொருள் நாயனர் பெரிய வீரர் என்று தெரிகிற தல்லவா? இத்தகைய ஞான வீரமே மெய்வீரம். மெய்வீரர் கள் பலர்வாழ்ந்த இடம் திருவண்ணமலை. அங்கே வாழ்ந்தவர் அருணகிரிநாதர். ஆகவே அருணை, அடல் பொருந்தியது, வீரம் பொருந்தியது என்று சொல்லுகிருர்.

திருக்கோபுரம்

ஊரின் சிறப்பை ஒரு சொல்லிலே சொல்லி விட்டு அங்குள்ள கோயிலைப்பற்றிச் சொல்ல வருகிருர். கோயிலுக்கு அடையாளம் எது. நெடுந்தூரத்திலே இருந்து பார்த்தாலும் இங்கே ஆலயம் இருக்கிறதென்று காட்டுவது கோபுரம்.

அதை ஸ்தூல லிங்கம் என்று சொல்வார்கள். லட்சுமீகரம் பொருந்திய ஊர் என்று காட்டுவதற்குக் கோபுரத்தைக் கட்டினார்கள். ''கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்'' என்பது அந்தக் காலத்திய உபதேச மொழி.

''மாடக்குச் சித்திரமும் மாநகர்க்குக் கோபுரமும்''

அழகு என்று இலக்கண நூல் சொல்லுகிறது. கோபுரம் இறைவன் திருக்கோயில்களின் புறச்சின்னம்.

ஆனால் இன்றைக்கு மனிதன் வசிக்கும் மாளிகைக்குக் கோபுரம் வைக்கிறார்கள். சாமிக்குக் கோபுரம் போய் விட்டது; ஆசாமிக்கு வந்துவிட்டது.

ஓர் ஊரிலேயுள்ள கோயிலுக்குக் கோபுரம் கட்டுவது அந்த ஊரில் லட்சுமீகரம் இருக்கிறதென்பதைக் காட்டும் அடையாளம். அந்த ஊர் மக்களுடைய உழைப்பு இறைவனைச் சார்ந்து பயன் பெற்றது என்பதைக் கோயில் காட்டுகிறது.

இப்போது மக்களுடைய சொந்தத் தேவைகள் மிக அதிக மாகப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. மக்களுக்கு வேண்டிய பலபல பொருள்களை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய தொழில் களும், தொழிற்சாலைகளும்வளர்ந்துகொண்டே போகின்றன. முன்பெல்லாம் மக்களுடைய தேவை மிகக்குறைவு. ஆனால் அவர்களுடைய பலம் இப்போது இருப்பவர்களுடைய பலத்தைப் போலப் பத்து மடங்கு, இருபது மடங்கு அதிக மாக இருந்தது. எல்லோரும் சுறுசுறுப்பாய் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய சக்தியெல்லாம் என்ன ஆயின? அவை வீணாகவில்லை. அவை ஒன்றாகச் சேர்ந்தமையால் பெரிய பெரிய ஆலயங்கள் வானளாவ எழுந்தன. அவைர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டு சாகவில்லை. யாவரும் கூட்டாக வேலை செய்து இறைவனுக்குரிய கோயில்களையும் கோபுரங்களையும் எழுப்பினார்கள்.

ஊரில் கோயில் இருந்தால் அங்கே திருமகள் விலாசம் இருக்கும். இல்லையானால் திரு இருக்கமாட்டாள். ''திருக்

கோயில் இல்லாத திருஇல் ஊரும்'' என்பது அப்பர் வாக்கு கோபுரம் இல்லாத ஊர், அதாவது திருக்கோயில் இல்லாத ஊர், மூதேவி உறைகின்ற ஊர் என்பது அவர் குறிப்பு. இறைவன் திருக்கோயில் இல்லாத ஊரை ஊர் என்று சொல்லக்கூடாது. ''அவையெல்லாம் ஊர் அல்ல அடவி காடே'' என்பர் அப்பர்.

இதனை உடம்பு என்று சொல்லுகிறோம். கை, கால், மூக்கு, கண், காது என்பவற்றைத் தனித்தனியாக உடம்பு என்று சொல்லுகிறதில்லை. உயிர் இருந்தால்தான் அதற்கு விலாசம். உயிர் இருந்தால்தான் ராமசாமி ஐயர், ராமசாமி நாயுடு, ராமசாமி முதலியார் என்பன போன்ற விலாசங்கள் அமையும். உயிர் இல்லாவிட்டால், கை, கால், கண், மூக்கு, காது இருந்தாலும் 'பிணம்' என்றுதான் பெயர். அவ்வாறே ஆண்டவன் திருக்கோயில் இல்லாத ஊரில் வீடுகள், பார்க்குகள், தொழிற்சாலைகள் முதலியன இருந்தாலும் அது காட்டுக்கு ஒப்பானதே.

ஊர் என்று சொல்வதற்கு ஏற்றபடி இருக்க வேண்டுமானால் அங்கே லட்சுமீகரம் பொருந்திய திருக்கோயில் இருக்கவேண்டும். கோயிலுக்கு அடையாளம் கோபுரம். வீரம் பொருந்திய திருவண்ணாமலையில் திருமகளின் விலாசம் நிறைய உண்டு. திருக்கோபுரம் இருக்கிறது. திருவின் விலாசம் உள்ளே கோபுரம், திருக்கோபுரம்.

அந்த வாயில்

அடலருணைத் திருக் கோபுரத்தே அந்த வாயிலுக்கு.

அந்த வாயிலுக்கு என்றால் உள் வாயிலுக்கு என்பது பொருள். உள்ளேயிருப்பது அந்தப்புரம்; உள்ளே உள்ள கரணம் அந்தக் கரணம்.

''ஞான வீரர்கள் நடமாடிய ஊர் திருவண்ணாமலை; திருமகள் தாண்டவமாடும் ஊர். அதற்கு அடையாளமாக

விளங்கும் இந்தத் திருக்கோபுரத்தைப் பாருங்கள். உள் வாசலுக்கு வாருங்கள்'' என்று நம்மை அழைத்துப் கொண்டு போய் நிறுத்துகிருர்.

கோபுரம் கிழக்குப் பார்த்திருக்கிறது. வலப் பக்கம் தென்புறம். இடப் பக்கம் வடபுறம்.

.................அந்த வாயிலுக்கு
வடவருகிற் சென்று கண்டுகொண்டேன்.

இப்படிச் செல்லும்போதே, ''யாரைக் கண்டு கொண்டீர்கள்?'' என்ற கேள்வி பிறக்கிறது. ''முருகனைக் கண்டு கொண்டேன்'' என்று சுருக்கமாகச் சொல்லிவிடலாம். அப்படிச் சொல்லவில்லை. அவர் பழைய சம்பிரதாயத்தை விட்டுவிடவில்லை. முன்னுலே விநாயகரைச் சொல்வது மரபு அல்லவா? ஆகவே இரண்டடியில் விநாயகக் கடவுளைப் பற்றிச் சொல்கிருர்.

2

விநாயகர்

யார் யார் தம்மை அணுகவில்லையோ அவர்களுக்கு விக்கினத்தை உண்டாக்கி, தம்மைப் பணிந்தவர்களுடைய விக்கினத்தை எல்லாம் நீக்குபவர் விநாயகர்.

நல்ல போலீஸ்காரன் தவறு பண்ணுகிறவர்களைத் துன்புறுத்துகிறுன். தவறு பண்ணுதவர்களுக்கு நன்மையும் செய்கிறுன். அப்படியே விநாயகரும் இருக்கிருர்.

கூட்டம் கூடுகிற இடங்களிலெல்லாம் போலீஸ்காரன் இருப்பதைப்போல, விநாயகரும் இருக்கிருர். நாற்சந்தியிலும் இருக்கிருர்; நகருக்குள்ளும் இருக்கிருர். அரச மரத்தடியிலும் இருக்கிருர்; ஆற்றங்கரையிலும் இருக்கிருர். கணங்களுக்குப் பதி அவர்; 'கணபதி' என்ற பெயர் படைத்தவர். பூதங்களுடைய கூட்டத்திற்குத் தலைவர்.

சிவபெருமானே அவருக்குப் போலீஸ் உத்தியோகம் தந்தார். சட்டத்தை உண்டுபண்ணினவனே சட்டத்தை மீறினால் அந்தச் சட்டத்தை மீறிய குற்றத்திற்காக அவனைப் போலீசார் கைது செய்து விடுவார்கள். கணபதியாகிய போலீஸ்காரனை நியமித்தவர் சிவபெருமான்தான் என்றாலும், சட்டத்தைமீறினால் விநாயகர்அவனிடமும் தம் கடமையைச் செய்வார் என்கிற தத்துவம் உலகத்திற்கு விளக்கப் படுவது போல, விநாயகர் சிவபெருமானது தேரின் அச்சை ஒரு சமயம் முறித்துவிட்டார். அச்சிறுபாக்கம் என்று ஓர் ஊர் இருக்கிறது. திரிபுர சங்காரம் செய்வதற்காகச் சிவ பெருமான் புறப்பட்டபோது தம்மை வணங்காமற் சென்றமையால் அவரது தேரின் அச்சை முறித்து விட்டார் விநாயகர். அச்சு இற்ற பாக்கமே அச்சிறுபாக்கம். சட்டத்தை உண்டு பண்ணினவனானாலும் சட்டத்தை மீறினால் தண்டனை உண்டு என்பது தர்மம். அந்தத் தர்மத்தைச் சிவனே இத் திருவிளையாடலால் காட்டினான்.

தடபடெனப் படு குட்டு

விநாயகரைக் களிறு என்று சொன்னார். அந்தக் களிறு எத்தகையது? ''வருவார் தலையில் தடபடெனப்படு குட்டுடன், சர்க்கரை மொக்கியகைக் கடதட கும்பக் களிறு'' என்று மூன்று இலக்கணங்கள் கூறுகிறார். தடபடெனப்படு குட்டை ஏற்றுக்கொள்ளும் களிறு அது. சர்க்கரை மொக்கிய கையை உடைய களிறு, கடதட கும்பக் களிறு.

முதல் இரண்டும் விநாயகர் செய்கின்ற காரியத்தைச் சொல்வது. குட்டைப் பெற்றுக் கொண்டு சர்க்கரையை ஏந்தியிருக்கிறார். இறைவன் சந்நிதானத்திற்குப் போகும் போது மக்கள் பணிவாகப் போகவேண்டும். நம்மிலும் உயர்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லை என்று சில சமயங்களில் இறுமாந்து இருக்கிறோம். அப்படித் தலை நிமிர்ந்து நடக்கும் போது தலையில் குட்டு விழுகிறது. நாம் உயர்ந்தோம் என்று

எண்ணித் தலை நிமிர்ந்து போகும்போது யாராவது நம் தலையில் குட்டி உட்கார வைத்து விடுகிறார்கள். நாமே தலை குனிந்து போய்விட்டால் நம்மைப் பிறர் குட்ட வேண்டிய அவசியம் இராது.

''எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல்''

என்று திருவள்ளுவர் சொல்லுகிறார். ''ஏழைகளே பிறருக்குப் பணிந்து போகவேண்டும். பணக்காரர்களாகிய நாங்களுமா, அறிவுடையவர்களாகிய நாங்களுமா, பிற ருக்குப் பணிந்து போகவேண்டும்?'' என்று சிலர் கேட்க லாம். ''எல்லாருக்கும் நன்றாம் பணிதல் என்பதிலுள்ள எல்லார்க்கும் என்ற வார்த்தை எங்களையுமா உட்படுத் தும்?'' என்று பணக்காரர்கள் கேட்கலாம்; புத்தி படைத்த வர்கள் கேட்கலாம். பணம் படைத்தவர்களுக்கும், பதவியில் உள்ளவர்களுக்கும் பயந்து, ''நீங்கள் பணிய வேண்டாம்'' என்று வள்ளுவர் சொல்லுவாரா? பொய்யா மொழிப் புலவர் அவர். பணக்காரர்களுக்காக உண்மையை மறைக்க மாட்டார்.

ஒரு நாடு, ஒரு மொழி, ஒரு சாதி, ஓர் இனம், ஒரு சமயம் என்கின்ற பாகுபாடு இல்லாமலே, உலகத்திலுள்ள மக்கள் எல்லாரும் லட்சிய வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு உரிய இலக்கணத்தைச் சொல்கிறவர் அவர். ''செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து'' என்கிறார். ''செல்வர்க்கே'' என்று ஏகாரம் போட்டுச் சொல்வது, ''எல்லோரும் வாழ்க்கையில் பணிவாக இருக்கவேண்டும். அவர்களிலும் செல்வம் படைத்தவர்கள் நிச்சயமாகப் பணிவாக இருக்க வேண்டும்'' என்று வலியுறுத்துகிறது.

நம்மிடம் பணிவு இல்லாவிட்டால் யாராவது நம்மைக் குட்டி உட்கார வைத்து விடுவார்கள். அம்மாதிரியாகப் பணிவது அவமானம். நாமாகப் பணிவதுதான் புகழ்; வெகுமானம். அதனை நமக்கு விநாயகப் பெருமான் அறிவுறுத்துகிறார். ''ஆண்டவன் திருக்கோயிலுக்குப்

போகும்போது தலை நிமிர்ந்து கொண்டு போகாதே. நான் வாசலிலே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். என் எதிரில் நின்று தலையில் குட்டிக் கொண்டு போ'' என்று அறிவுறுத்து கிறார். ''வருவார் தலையில் தடபடெனப் படுகுட்டுடன்'' அவர் உட்கார்ந்திருக்கிறார். அவரைப் பார்க்கின்ற நாம் எல்லோரும் முதலில் குட்டிக் கொண்டு பணிவுடன் போக வேண்டும்.

ஆத்ம சோதனை

தம்மைத் தாமே குட்டிக் கொள்ளுவது, தம்மைத் தாமே சீர்திருத்திக் கொள்ளுவதற்கு அடையாளம். அத்தகையவர்களுக்கு அவர் அநுக்கிரகம் செய்பவர். அதனை அவருடைய சர்க்கரை மொக்கிய கைகாட்டுகிறது. சர்க்கரையை மொக்குகிறவர், உண்ணுகிறவர்; அவர் கையில் அது இருக்கிறது. தாம் உண்ணுவதை அடியார்களுக்கும் கொடுப்பார். அதுதானே பிரசாதம்?

தன்னைத் தானே சோதித்துக் கொள்வதும், தன்னைத் தானே சீர்திருத்திக் கொள்வதும் உயர்ந்த குணங்கள். மகாத்மா காந்தி அவர்கள் தம்முடைய சரித்திரத்தை எழுதினார். அதற்குச் 'சத்திய சோதனை' என்று பெயர் கொடுத்தார். சத்தியத்தை அவர் சோதித்தார் என்றோ, சத்தியம் அவரைச் சோதனை பண்ணியது என்றோ கொள்ள லாம். அந்தச் சோதனையில் அவர் வென்றார். தம்மைத் தாமே சோதித்துக் கொண்டவர் அவர். தம்மைத் தாமே சோதித்துக் கொள்பவர்கள், ஆத்ம சோதனை பண்ணுகிற வர்கள், பிறரிடத்தில் தோல்வி உறமாட்டார்கள். நமக்கு நாமே வைத்துக் கொள்கிற பரீட்சையில் நாம் தோல்வி யுற்றால் அவமானம் உண்டாகாது. இன்னும் நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும் என்பதை மாத்திரம் தெரிந்து கொண்டு முன்னேறுகிறோம். பிறர் வைக்கும் பரீட்சையில் தோல்வியுற்றாலோ அவமானம் உண்டாகிறது.

தம்மைத் தாம் சோதித்துக் கொள்வது மகான்களுடைய குணம். ஆண்டவனுடைய சந்நிதானத்திலே குட்டிக் கொண்டு தோப்புக் கரணம் போட்டால் மகான்களுடைய குணத்தில் எள்ளளவாவது நம்மிடம் படியும். தன்னைத் தானே சோதித்துக் கட்டுப்பாட்டை மேற்கொள்வதற்கு அது தொடக்கமாக நிற்கும்.

''ஏதிலார் குற்றம்போல் தன்குற்றம் காண்கிற்பின்
தீதுண்டோ மன்னும் உயிர்க்கு''

என்கிறார் வள்ளுவர்.

நமக்கு இரண்டு விதமான பார்வைகள் இருக்கின்றன. குற்றத்தைப் பார்க்கும் பார்வை, குணத்தைப் பார்க்கும் பார்வை என இருவகை. அந்த இரண்டையும் எப்படிப் பார்க்கிறோம்? அதில் உள்ள வேறுபாட்டினால் நம் பண்பின் உயர்வும் தாழ்வும் அமைகின்றன.

நாம் எதையும் பெரிதாகவே பார்க்கிறோம். பெரியவர்களும் அப்படித்தான் பார்க்கிறார்கள். நாம் பிறருடைய சிறிய குற்றத்தைப் பெரிதாகப் பார்க்கிறோம்; நம்முடைய சிறிய குணத்தையும் பெரிதாகப் பார்க்கிறோம். பெரியவர்களோ பிறருடைய சிறியகுணத்தைப் பெரிதாகப்பார்க்கிறார்கள்; தம்முடைய சிறிய குற்றத்தைப் பெரிதாகப் பார்க்கிறார்கள். இரண்டு பேருக்கும் சின்னதைப் பெரிதாகப் பார்க்கிற தன்மை பொதுவாக இருக்கிறது. ஆனால் அப் பார்வை அமையும் முறைதான் நமக்குத் தெரியவில்லை. யார் குற்றத்தைப் பெரிதாக பார்க்கவேண்டும், யாருடைய குணத்தைப் பெரிதாகப் பார்க்கவேண்டும் என்ற வரையறை நம்மிடையே இல்லாததுதான் உலகில் ஏற்படுகிற எல்லாக் கோளாறுகளுக்கும் காரணமாக இருக்கிறது.

பெரியவர்களைப் போல நாமும் ஆத்மசோதனை செய்ய ஆரம்பித்தால் நம்மிடையே உள்ள குற்றங்களை நாமே பார்த்துத் திருத்திக்கொள்ள முடியும். நம்மை நாமே

வென்று கொண்டு விட்டால், இந்த உலகம் முழுவதும் நம் வசப்பட்டுப் போகும்.

சர்க்கரை மொக்கிய கை

அந்த வகையில் வாழ்ந்த மக்கள் இந்த நாட்டுப் பெரியோர்கள். அவர்கள் நமக்குப் பலவிதமான பழக்கங்களைச் செய்து காட்டியிருக்கிறார்கள். விநாயக வணக்கமும் அந்த மரபில் வந்ததுதான். கோயிலுக்கு வந்தால் முதலில் பணிவாகக் குட்டிக் கொண்டு வணங்கவேண்டும்; வணங்கினால் ஆண்டவனுடைய பிரசாதம் கிடைக்கிம் என்பதை, ''வருவார் தலையில் தடபடெனப்படு குட்டுடன் சர்க்கரை மொக்கிய கையை'' உடைய விநாயகர் நமக்கு உணர்த்துகிறார். எம்பெருமானுடைய சந்நிதியிலே வணங்கி நின்றால் அவர்களுக்குச் சர்க்கரை கிடைக்கும்; அவர் வாழ்க்கை இனிக்கும் என்பதை அது குறிப்பிடுகிறது.

3

''கூடதட கும்பக் களிறு'' என்று விநாயகரைச் சொல்லுகிறார் அருணகிரிநாதர். கடம் என்பது மதம். தடம் என்பது அது பிறக்கின்ற சுவடு. கும்பம் என்பது தலை; மஸ்தகம்.மதம் வழிந்தோடுகின்ற சுவட்டோடு கூடிய தலையைப் பெற்ற யானை என்று பொருள்.

கருணை மதம்

உலகத்தில் நாம் பார்க்கிற யானைக்கு மதம் உண்டு. அந்த யானைக்கு வெறி உண்டானால், மற்றப் பிராணிகளுக்குத் துன்பத்தை அளிக்கிறது. ஆனால் விநாயகருக்கு உண்டாகிற மதம், பிறருக்குத் தீங்கை விளைப்பதில்லை; அருளாக அது வெளிப்படுகிறது.

அரண்மனையின் வாசலில் யானையைக் கட்டி வைக்கிறார்கள். அதுபோல அரனுக்கு மனையாகிய திருக்கோயிலின்

வாசலில் விநாயகராகிய களிறு இருக்கிறது. கருணை யென்னும் மதம் பொழிய, அது இருக்கிறது.

''உள்ளமெனும் கூடத்துள் ஊக்கமெனும்
தறிநிறுவி உறுதி யாகத்
தள்ளரிய அன்பென்னும் தொடர்பூட்டி
யிடைப்படுத்தித் தறுகட் பாசக்
கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளமிடக்
களித்துண்டு கருணை யென்னும்
வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை
நினைந்துவரு வினைகள் தீர்ப்பாம்''

என்று பரஞ்சோதி முனிவர் அந்தக் கடதட கும்பக் களிற்றைப் பாடுகிறார். அந்த யானை தன்னை அண்டிய பக்தர்களுடைய காரியங்களை எல்லாம் நிறைவேற்றி வைக்கின்ற கருணை உடையது. உள்ளம் என்னும் கூடத்தில், ஊக்கமென்னும் தறியை ஊன்றி, தள்ளரிய அன்பு என்னும் சங்கிலியை உறுதியாகப் பூட்டி அந்த யானையைக் கட்ட வேண்டும். ஆன்மா தன்னிடம் உள்ள அறியாமையை அதற்குக் கவளமாகக் கொடுத்தால் போதும். அதனை அது மிகக் களிப்புடன் உண்ணுமாம். பிறகு அது கருணையாகிற மதத்தை பொழியும்.

ஆகவே, இந்தக் கடதட கும்பக் களிறு, உலகத்திலுள்ள மற்ற யானைகளைப் போன்றது அல்ல. தன்னை வந்து பணியும் மக்களுக்கு அருள் என்னும் மதத்தைப் பொழியும் களிறு இது. இந்த யானைக்கு மூன்று இலக்கணம் உண்டு; 'தடபட' வென மக்கள் போட்டுக்கொள்ளுகிற குட்டை வாங்கிக் கொள்கிற பெருமான், சர்க்கரை மொக்கிய கையையுடைய பெருமான், கடதட கும்பம் உடைய பெருமான்.

அவரைப் பணிவுடன் வணங்கவேண்டும். அப்படி வணங்கினால் இனிமையான பிரசாதம் கிடைக்கும். பசு போதத்தை அவருக்குக் கவளமாகக் கொடுத்துவிட்டால் அவர் கருணை பொழிவார்.

காப்பு

இந்த மூத்த களிறு அந்தத் திருக்கோயிலின் தெற்குப் பக்கத்தில் கருணையாகிற மதம் பொழிய விட்டுக்கொண்டு வீற்றிருக்கிறது. வட பக்கத்திலே இந்தக் களிற்றின் இளையகளிருகிய முருகன் இருக்கிருன். அந்த முருகப் பெருமானை நான் கண்டு கொண்டேன் என்று முதல் பாட்டிலே அருணகிரிநாதர் சொல்கிருர். விநாயகரை நேர் முகமாகச் சொல்லாமல் முருகனோடு சார்த்திச் சொன்னுலும் இப்பாட்டில் விநாயகருடைய பெருமையே சிறப்பாக நிற்கிறது. ஆகையால், தனியே விநாயகருக்குக் காப்புச் செய்யுள் இல்லாவிட்டாலும் இச்செய்யுளே காப்பைப் போல அமைந்திருக்கிறது.

அடலரு ணைத்திருக் கோபுரத்
தேஅந்த வாயிலுக்கு
வடவரு கிற்சென்று கண்டுகொண்
டேன்வரு வார்தலையில்
தடப டெனப்படு குட்டுடன்
சர்க்கரை மொக்கியகைக்
கடதட கும்பக் களிற்றுக்
கிளைய களிற்றினையே.

[வீரம் செறிந்த திருவண்ணுமலையில் உள்ள கோயிலில் இருக்கும் திருமகள் விலாசமுள்ள கோபுரத்துக்கு உள்வாசலுக்கு வடபக்கத்திற் சென்று, வருபவர்கள் தலையில் தடபட என்று விழுகின்ற குட்டை ஏற்றுக் கொள்வதோடு சர்க்கரையை உண்ட கைகளுடன் வீற்றிருக்கும், மதம் பிறக்கும் சுவடுகளை உடைய மத்தகத்தைப் பெற்ற யானையாகிய விநாயகருக்கு இளைய யானை போன்ற முருகனைத் தரிசித்துக்கொண்டேன்.

அடல்-வீரம். திரு-திருமகள் விலாசம். அந்த வாயில்-உள் வாயில். அருகு-பக்கம். தடபட என என்றது தடப

டென என்று ஆயிற்று; தொகுத்தல் விகாரம். குட்டுடன். குட்டைப் பெறுவதோடு. மொக்கிய-உண்ட. கடம்-மதம். தடம்-மதம் பிறக்கும் இடம். கும்பம்-யானையின் மத்தகம். சென்று களிற்றினைக் கண்டு கொண்டேன் என்று கூட்டுக.]

கிருபாகரன்

1

கந்தர் அலங்காரமே மிகப் பெரிய கோயிலைப் போன்றது. சொற்கோயில் அல்லவா? அதன் முகப்பில் விநாயகர் உட்கார்ந்திருக்கிறார். அந்தக் கோயிலை அணுகும் போதே அருணகிரிநாதருக்கு எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது.

பல காலம் வறுமையினால் அல்லற்பட்டுப் பணம் இல்லாமல் தவிக்கின்ற ஒருவனுக்குத் தன் உழைப்பினால் பணம் கிடைத்தால் மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. உழைப்பே இல்லாமல் திடீரென்று ஒருவர் இரண்டு லட்சம் ரூபாயைக் கொடுத்தார் என்றால், அவன் எவ்வளவு ஆனந்தம் அடைவான்! அந்த நிதி கொடுத்தவரை எந்த எந்த வகையில் புகழ இயலுமோ அப்படியெல்லாம் புகழ முயல்வான் அல்லவா?

அருணகிரிநாதப் பெருமானும் கோயிலுக்குள் நுழையும் போதே, ''கடதட கும்பக் களிற்றுக்கு இளைய களிற்றினையே கண்டு கொண்டேன்'' என்று உள்ள மகிழ்ச்சியோடு துள்ளிக் கொண்டு போகிறார். ''இளைய களிற்றைக் காண்பதில் உங்களுக்கு ஏன் அவ்வளவு ஆனந்தம்?'' என்று கேட்டால், அவர் அதை அடுத்த பாட்டில் சொல்கிறார். ''நான் பெரும் பாவியாக இருந்தேன். பற்பல பிறவிகள் எடுத்து உழன்று கொண்டிருந்தேன். எத்தனையோ பெரியோர்கள் ஆண்ட

வனது திருவருளை அடைவதற்குப் பல்லூழி காலம் தவம் செய்திருக்கிறார்கள். நான் எந்த விதமான தவமும் முன் பிறவிகளில் செய்யவில்லை. விட்ட குறை தொட்ட குறை என்பார்களே, அதைப் போல, எனக்கு இப்போது முருகன் அருளால் கிடைத்த இன்பம், நான் முன்பிறவிகளில் செய்த புண்ணியத்தின் பயன் என்று எண்ணக்கூடாது. முன் செய்த தன் பயனாகிய பேறு, பாக்கியம், சற்றும் இல்லாதவன் நான். சென்ற காலத்தில் தவம் செய்யாவிட்டாலும், இந்தப் பிறவியிலாவது செய்தேனா? அதுவும் இல்லை. முன்னே செய்த தவத்தின் விளைவான பேறும், பின்னே செய்த தவமும் இல்லாத என்னைப் பிரபஞ்சம் என்னும் சேற்றைக் கழிய வழிவிட்டவன் அந்த முருகன்'' என்று பாடுகிறார்.

மூவகை வினை

நாம் பல விதமான குற்றங்களைப் புரிந்து, பல விதமான பாவ அழுக்குகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு ஆண்டவன்பால் போகிறோம். அவன் மிக்க கருணையாளன். நம்மிடம் இருக்கும் பாவ அழுக்கு மூட்டைகளையெல்லாம் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, ஒரு வேட்டி, ஒரு துண்டு மாத்திரம் கொடுத்து, ''அப்பா, உலகமாகிற ஆற்றுக்குப் போய் இவற்றையெல்லாம் நன்றாக வெளுத்துக்கொண்டு, சுத்த மாக வா'' என்று நம்மை அனுப்புகிறான்.

உலகமென்னும் ஆற்றில் அநுபவமாகிற கல்லில் நம் வினைகளைத் துவைத்துத் தூய்மை செய்துகொண்டு அவன் பால் போவதற்குப் பதிலாக, ஆற்றிலுள்ள சேற்றையெல் லாம் பூசிக்கொள்ளுகிறோம். முன்பு இருந்த அழுக்குப் போதாது எனப் பின்னும் அழுக்காக்கிக் கொள்ளுகிறோம். உயிரிலே ஏறியிருக்கிற வினையாகிய அழுக்கை உலகமாகிற ஆற்றிலே போட்டுக் கழுவுவதற்குப் பதிலாக, வினைச் சேற்றைப் பின்னும் பூசிக் கொள்கிறோம். இப்படி மூன்று விதமான சேறு, அழுக்கு, நம்மேல் ஏறியிருக்கின்றன. புண்ணியம், பாவம் என்ற இரண்டுமே பிறப்புக்குக் காரண

மாதலின் இரு வினையையும் அழுக்கென்று சொல்ல வேண்டும்.

பலகாலமாகச் சேர்த்து வைத்திருக்கிற அழுக்குக்குச் **சஞ்சிதம்** என்று பெயர். அந்தச் சஞ்சிதம் நம்முடைய பெயர் போட்டு அப்படியே ஆண்டவனிடம் கட்டி வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆண்டவன் நம்பாலுள்ள கருணையினால், ''அத்தனை அழுக்கு மூட்டைகளையும் வெளுத்து வா'' என்று சொல்லாமல். அவற்றையெல்லாம் தன்னிடம் மூட்டை கட்டி வைக்கச் சொல்லிவிட்டு, ஓர் அழுக்கு வேட்டி, ஒரு மேல் துண்டோடு நம்மை இந்த உலகமாகிற ஆற்றுக்குப் போய் வெளுத்துக் கொண்டு வா என்று அனுப்புகிறான். இந்தப் பிறவியில் போக்கிக் கொள்வதற்கென்று பங்கிட்டு அமைத்த வினைக்குப் **பிராரப்தம்** என்று பெயர். இங்கு நாம் புதியதாகப் பூசிக் கொள்ளுகிற சேற்றுக்கு **ஆகாம்யம்** என்று பெயர்.

இறைவனைப் போலக் கருணை மிக்கவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. நாம் கொண்டு வந்த அழுக்குத் துணியை நன்றாகத் துவைத்துக்கொண்டு பரிசுத்தமாக அவன்பால் சென்றால், அதாவது முன்பு கொண்டுவந்த பிராரப்தமாகிற அழுக்கைப் போக்கிப் பின் ஆகாம்யமாகிற சேற்றைப் பூசிக் கொள்ளா மல் சென்றால், முன் பிறவிகளிலே சேர்த்து வைத்திருக்கிற சஞ்சிதமாகிற அழுக்குமூட்டைகளைக் கொடுத்துத் தோய்க்கச் சொல்வதில்லை. ''அப்பா, அந்த அழுக்குத் துணிகளை எல்லாம் நான் பொசுக்கி விட்டேன். உனக்குப் புதுச் சட்டை தருகிறேன். இதை அணிந்து கொள்'' என்று சொல்லுகிறான்.

இதைத்தான் வேறு வகையில் சாஸ்திரங்கள் சொல் கின்றன. 'ஞானம் பெற்றவர்களுக்கு ஆகாம்யம் இல்லை; சஞ்சிதமும் கிடையாது' என்று சொல்கின்றன.

''குளிக்க வந்தவன் சேற்றைப் பூசிக்கொள்வதுபோல, நான் இந்தப் பிறவியிலும் பல பாவங்களைச் செய்து, பல

குற்றங்களைச் செய்து ஆகாம்யத்தை அதிகப்படுத்திக் கொண்டு இருந்தேன். பிரபஞ்சம் என்னும் சேற்றைப் பூசிக் கொண்டிருந்தேன். அந்தச் சேற்றை முருகன் போக்கி விட்டான்; என்ன ஆச்சரியம்!'' என்று பெருமிதத்தோடு பேசுகிறார் அருணகிரிநாதர்.

பேற்றைத் தவம் சற்றும் இல்லாத என்னைப்
பிரபஞ்சமென்னும்
சேற்றைக் கழிய வழிவிட்டவா!

பிரபஞ்சம்

ஐந்தால் ஆனது பிரபஞ்சம். பஞ்ச பூதங்களின் சம்பந்தம் உடையது இந்த உலகம். சித் என்றும், ஜடம் என்றும் இரண்டு வகைப் பொருள்கள் உலகில் இருக்கின்றன. சித் என்பது உயிர்; மற்றவை ஜடம்.

உயிரும் உடம்பும் சேர்ந்திருக்கின்றன. சித்தும் ஜடமும் சேர்ந்து உலகம் நடைபெறுகிறது. சித்தாகிய உயிரோடு மனம் என்ற ஒன்று இணைந்திருக்கிறது. ஜடம் ஐந்து பொருள்களாலானது. மூன்று விதமான வர்ணங்களைக் கொண்டு பல வர்ணமுள்ள படங்களையும் போட முடியும் என்று ஓவியக்காரர்கள் சொல்வார்கள். மஞ்சள், சிவப்பு, நீலம் ஆகிய இந்த மூன்று வண்ணங்களின் சேர்க்கையினால் பல வண்ணங்கள் உண்டாகின்றன. அதைப் போலவே சத்துவம், ராஜஸம், தாமஸம் ஆகிய மூன்று குணங்களினால் மனம் அமைகிறது. எல்லாக் குணங்களையும் இந்த மூன்றில் அடக்கிவிடலாம். ஜடப்பொருள்களும் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களினால் ஆனவை. பிரபஞ்சம் ஐம்பூதச் சேர்க்கையாலானது, இந்த உண்மையை நம் நாட்டில் சாதாரணப் பழமொழியில் வைத்துக் காட்டுவார்கள்.

''அஞ்சும் மூன்றும் உண்டானால் அறியாப் பெண்ணும் கறி யாக்கும்'' என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. அஞ்சும்

மூன்றும் எட்டு என்று சேர்த்து, எட்டு வயசானுல் எந்தப் பெண்ணும் சமையல் செய்வாள் என்று இதற்குப் பொருள் சொல்லலாம். அது அவ்வளவு சிறப்பானது அன்று. அடுப்புக்கு வேண்டியது மூன்று கல். சமையலுக்கு வேண்டிய சாமான்களைப் போட்டு வைத்துக் கொள்வது அஞ்சறைப் பெட்டி. அடுப்புக்கல் மூன்றும் பண்டம் நிரம்பிய அஞ்சறைப் பெட்டியும் இருந்தால் அறியாத பெண்ணும் கறி சமைப்பாள் என்று ஒரு பொருள் கொள்ளலாம். உலகியலுக்கு ஏற்ற பொருள் அது. அதற்குள்ளே மற்றொரு வேதாந்தக் கருத்தையும் வைத்திருக்கிறார்கள். நம் வாழ்க்கைப் போக்கிலேயே ஆத்மார்த்த உண்மைகளையும் நம் பெரியோர்கள் புலப்படுத்தினர்கள் என்பதற்கு இது ஒரு சான்று.

உலகத்தைச் சித்து, ஜடம் ஆகிய இருவகைப் பொருள் களையும் கொண்டு பராசக்தி படைக்கிறாள். ஜடத்தை ஐந்து தத்துவங்களைக் கொண்டும், சித்தோடு இணைந்த மனத்தை மூன்று குணங்களைக் கொண்டும் படைக்கிறாள். வேதமும் முனிவரும் அறியாத பெண்ணாகிய பராசக்தி (அறியாப் பெண்) முக்குணத்தையும், ஐம்பூதத்தையும் கொண்டு உலகத்தைப் படைத்து நடத்துகிறாள். இந்தக் கருத்தை உள்ளடக்கியது அந்தப் பழமொழி.

பஞ்சம் என்பது ஐந்து. ஐம்பூதங்களால் அமைந்த தாதலின் பிரபஞ்சம் என்ற பெயர் வந்தது. உலகம் முழுவ திலும் உள்ள ஜடப் பொருள் அத்தனையும் ஐந்து பூதங் களின் கலப்பு. உப்புமா, தோசை, இட்டிலி என்று பலவித மான சுவையுள்ள பண்டங்களைப் பண்ணினாலும் அவை எல்லாம் சில பொருளின் மாறுபட்ட உருவங்கள். இப்படியே பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையினால் உலகிலுள்ள பொருள்கள் எல்லாம் ஆகின்றன; உடல் ஆகிறது. உடலில் இருக்கிற எல்லாம் பிரித்தால் அவை இந்த ஐந்து தத்துவங்களில் அடங்கிவிடும். இதற்குப் ''**பஞ்சீகரணம்**'' என்று பெயர்.

உலகம் ஐந்தாலானது என்பதைச் சுந்தர காண்டத்தில் கம்பர் மிகவும் அழகாகச் சொல்லுகிருர். அக்காண்டத்தின் கடவுள் வணக்கப் பாட்டில் அதைச் சொல்கிருர்.

ராமன் ஒரு ‘சர்ஜன்.’ அவன் தன் கையில் உள்ள ஆயுதத்தால் கிறக் கூட வேண்டாம்; அதைத் தன் கையில் வைத்துக்கொண்டு நின்ருலே போதும். வீக்கம் வடிந்து விடும்; மாயையாகிற வீக்கம் வடிந்து விடுமாம்.

ஐந்து பூதங்கள் தனித்தனியே இராமல் கலந்து உலகமாக நிற்கின்றன. அந்தக் கலப்பினுல் உண்டாகும் வேறுபாட்டினுல் உண்மையை அறியாமல் நாம் மயங்குகிருேம். அந்த மயக்கமே மாயை. அது மேலும் மேலும் அதிகமாகிறது; வீங்குகிறது. அந்த வீக்கம் ராமனேக் கண்டால் கலங்குமாம்.

கல்யாணம் முதல் நாள் ஆனவுடன், வாடிப்போன மாலேகளே வாயிலில் போட்டுவிட்டார்கள். இரவில் வீதி வழியே போனவன் அந்த வாடிப்போன மாலேயைக் கண்டு பாம்பு என எண்ணி அலறுகிருன். பின்பு பார்த்தால் அது வாடிப்பொன மாலே என்று தெரிகிறது. மாலேயைப் பாம்பு என்று முதலில் மயங்கினுன். பிறகு அந்த மயக்கம் தெளிந்தது. அப்படியே உலகிலுள்ள பலபல பொருள்களே எல்லாம் உண்மை என நினேத்து நாம் வாழ்கிருேம். உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டால் அவை யாவும் பஞ்ச பூதங்களின் வேறுபாடு, தோற்றம் என்று அறியலாம். அறியாமல் மாயையுட் சிக்கியிருக்கும் மக்களுக்கு, அந்த வேறுபாடுற்ற வீக்கத்தை ராமன் போக்குவான்.

‘‘அலங்கலில் தோன்றும் பொய்ம்மை
அரவெனப் பூதம் ஐந்தும்
விலங்கிய விகாரப் பாட்டின்
வேறுபாடு உற்ற வீக்கம்

கலங்குவது எவரைக் கண்டால்
அவர்என்பர் கைவில் ஏந்தி
இலங்கையில் பொருதார் அன்றே
மறைகளுக்கு இறுதி ஆவார்.''

''மலர் மாலையில் அரவென்று அஞ்சும்படி பொய்யாகத் தோன்றுகிற தோற்றத்தைப் போல், ஐந்து பூதங்களும மாறுபட்டுக் கலந்து காட்டுகிற விகாரத்தின் வீக்கம் ராமனுடைய தரிசனம் கிடைத்த மாத்திரத்தில் அகன்று விடுகிறது. கையிலே கோதண்டம் தாங்கி நிற்கின்ற அந்த ராமன் மறைகளுக்கு எல்லாம் இறுதியாக இருக்கும் ஆண்டவன் தான்.''

இந்தப் பாட்டில் பிரபஞ்சம் என்ற பெயர் வந்ததற்கு எது காரணமோ அதைக் கம்பர் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

ஐந்து பொருள்களாலானது இந்தப் பிரபஞ்சம். பிரபஞ்சம் என்னும் சேற்றிலே நாம் எல்லோரும் உழன்று கொண்டிருக்கிறோம், ஆனால் அந்தச் சேற்றில் தான் அழகான தாமரை முளைக்கிறது. தாயுமான சுவாமிகள், **''பார்க்குமிடம் எங்கும் ஒரு நீக்கமற நிறைகின்ற''** ஆண்டவனைக் கண்டார்; பிரபஞ்சச் சேற்றிலே தாமரையைக் கண்ட பெரியார் அவர். அவரைப் போன்றவர்கள் உலகத்திலுள்ள யாவும் இறைமயம் எனக் கண்டு மாயா விகாரத்தில் அகப்படாமல் தெளிவான காட்சி பெற்றவர்கள். **''எல்லா உலகமும் ஆனாய் நீயே''** என்று அப்பர் அனுபவிக்கிறார்.

அருணகிரிநாதர் சொல்லுகிறார் : ''முன் பிறப்பிலும் அவன் கருணையை அடைவதற்கான முயற்சி செய்து புண்ணியத்தைச் சேர்க்கவில்லை. இந்தப் பிறவியிலும் அவன் அருளைப் பெறுவதற்கான தவம் ஒன்றும் செய்யவில்லை. பேறு சற்றும் இல்லாதவன்; தவம் சற்றும் இல்லாதவன். நான் இப்பிரபஞ்சச் சேற்றிலே விழுந்தேன். முருகனுடைய கருணையைப் பெறுவதற்கு எந்த விதமான தகுதியும்

இல்லாத பாவி நான். அவனை நினைப்பதற்கேற்ற பக்குவம் என் மனத்தில் இல்லை. இப்படிப் பக்குவமற்ற நிலையிலே இருந்த என்னைப் பிரபஞ்சம் என்னும் சேற்றைக் கழிய வழி விட்டானே, என்ன அதிசயம்!'' என்று ஆனந்த அதிசயத்தோடு பாடுகிறார். ''வழிவிட்டவா!'' என நீட்டும் போது அவர் பாடுகின்ற ஆச்சரியம் தெரிகிறது. ''வழி விட்டவாறு என்னே!'' என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

அதிகமாக ஆனந்தப்படுபவனுக்கோ, துக்கப்படு பவனுக்கோ வார்த்தை எதுவும் முறையாகச் சொல்ல வருவதில்லை. மிகக் கூட்டமான இடத்திற்குப் போய் நமக்கு வேண்டிய ஒரு சாமானை வாங்கி வரும்படி ஒருவனிடம் சொல்கிறோம். அதை அவன் வாங்கி வந்துவிட்டானானால், அந்த மகிழ்ச்சியிலே அவன் நம்மிடம் வந்ததும் வராதது மாகத் தான் பட்ட சிரமத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிப்பான். ''வாங்கி வந்தாயா, இல்லையா?'' என்று கேட்டாலுங்கூட, ''நான் போனேனா? ஒரே கூட்டம். அடேயப்பா! என்னை நெரித்துவிட்டார்கள்'' என்று சொல்ல ஆரம்பிப்பான்.

அதைப்போல, அருணகிரிநாதர் முருகன் கருணையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தவர் முருகனை முதலில் சொல்லவில்லை. அவன் பேற்றைப் பெற்ற எல்லையில்லா ஆனந்தத்தில் தம் பழைய நிலையைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார். 'பேற்றைத் தவம் சற்றுமில்லாத பாவி' என்று தம்மைச் சொல்லுகிறார். 'பக்குவம் இல்லாத என்னை அவன் ஆண்டு கொண்டான்' என்று சொல்லும்போது அவரது நன்றி பொங்குகிறது. 'வழி விட்டவா!' என்று ஆச்சரியத்தோடு சொன்னாரேயன்றி வழி விட்டவன் யார் என்பதை முன்னே சொல்லவில்லை. சற்று நின்றார்; பின்பு சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

அவன் யார் தெரியுமா? கிருபாகரன் அவன் என்கிறார். அவன் கருணைக் கடலாம். அவனை இன்னார் பிள்ளையென்று அறிமுகப்படுத்துகின்றார்.

2

பெரிய குடும்பம்

முதலில் உள்ள காப்பில், ''விநாயகருக்குத் தம்பியைக் கண்டேன்'' என்று சொல்ல வந்து, விநாயகரை நமக்கு அறிமுகப்படுத்திய அருணகிரிநாதர், அடுத்த பாட்டாகிய இதில், ''நான் சிவபிரானுடைய குமாரனுல் பிரபஞ்சச் சேற்றைப் போக்கிக் கொண்டேன்'' என்று சொல்லுகிருர். அப்படிச் சொல்லும்போது சிவபெருமானை அறிமுகப்படுத்து கிருர்.

இறைவனுடைய குடும்பம் பெரிய குடும்பம். நம்முடைய குடும்பத்தைக் காட்டிலும் பெரிது. நம் குடும்பத்தில் நம் தாய், தகப்பனுர், சகோதரர்கள், மனையாட்டி, நம் மக்கள் இருப்பது போலச் சிவபிரானுடைய குடும்பத்தில் அவன் மனைவி உமாதேவியார், அவன் பிள்ளைகள் விநாயகன், சுப்பிரமணியன், அவனுடைய மைத்துனன் திருமால், அவனுடைய பிள்ளை பிரம்மா ஆகியர்களே இருக்கிருர்கள் என்று நினைக்கலாம். உலகில் உள்ள எல்லா உயிர்களும் அக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. ஒரு வீட்டில் எல்லா விதமான உறவினர்களும் இருந்தாலும் அது நல்ல குடும்பம் என்று சொல்லவேண்டுமானுல் அந்த வீட்டில் ஒரு வகையினர் அவசியம் இருக்கவேண்டும். வீடு கட்டிக் கண்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு வாழ்கின்ற வாழ்க்கை அந்த ஒரு வகை யினரை அந்த வீட்டில் நிரப்புவதற்காகத்தான் என்று இந்த நாட்டிலுள்ள பெரியோர்கள் சொல்லுகிருர்கள். இல் வாழ்வது அறம் வளர்ப்பதற்காக. அறம் பல காலம் தொடர்ந்து நடைபெறுவதற்காக நல்ல மக்களைப் பெற்றுக் குடும்பத்தை வளர்க்கவேண்டும். பிள்ளைகளைப் பெறுவது பரம்பரையாகத் தர்மம் வளரவேண்டுமென்பதற்காக. பிள்ளை இல்லாத குடும்பம் நல்ல குடும்பம் அன்று என்று நம்முடைய பெரியோர்கள் நினைத்தார்கள்.

இறைவன் குடும்பத்தில் இரண்டு பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவனோடே இருப்பவர்கள். அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் வேறுபாடு இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். அந்தப் பிள்ளைகளோடு சரியா? இல்லை, இல்லை. இறைவன் குடும்பத்தில் நாமும் சேர்ந்தவர்கள். பெரும்பான்மைக் கட்சி நாம்தாம். ஆண்டவன் நம் அப்பன்; அவன் மனைவி நம் தாய். அந்த அம்மை அப்பனுக்கு உலகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களும் குழந்தைகள். இந்த உலகம் எல்லாம் அவன் விடு.

உலகம் முழுவதும் ஆண்டவன் குடும்பமாக இருக்கிறது. அவன் குழந்தைகளாகிய முருகனும், கணபதியும் ஒரு வகையில் சிறுபான்மைக் கட்சியினர்; மைனாரிட்டி. மெஜாரிட்டிக் குழந்தைகள் நாமே. ஆகவே தான் அவனுடைய குடும்பம் பெரிய குடும்பம் என்று சொன்னேன். ‘பஹு குடும்பியாய் இருப்பவன்’ என்று பிரபந்த வியாக்கியானக் காரர்கள் கடவுளைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள்.

எல்லா உலகத்தையும் தன் வீடாகவும், எல்லா உயிர்களையும் தன் குழந்தைகளாகவும் கொண்டுள்ள ஆண்டவனுக்கு இரண்டு குழந்தைகள் பெரியவர்களாக இருக்கிறார்கள். எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் பிரதிநிதியாகவும், ஆண்டவனுக்கும் பிரதிநிதியாகவும் விளங்குகிறான் குழந்தை முருகன். அவனுக்கும் தந்தைக்கும் வேறுபாடு இல்லை.

முருகன் என்ற குழந்தை கலெக்டர் வீட்டுக்குழந்தையைப் போன்றவன். அக்குழந்தைக்குக் கலெக்டருக்குள்ள சுகம் எல்லாம் உண்டு. கலெக்டர் வீட்டில் பண்ணுகின்ற பட்சணங்கள் எல்லாம் கிடைக்கும். கலெக்டர் வீட்டுக்கு வருகின்ற எல்லோரும் அக்குழந்தைக்கு மரியாதை பண்ணுவார்கள். ஆனால் அக்குழந்தை அவர்கள் வீட்டுச் சேவகனுடைய குழந்தைகளோடும் விளையாடப் போவான். தகப்பனுக்குச் சமமாக எல்லாவிதமான கௌரவத்தையும் அநுபவித்தாலும், தகப்பனிடம் கைகட்டி நிற்பவர்

களோடும் எளியவனுகப் பழகுவான். முருகன் குழந்தைக் கோலத்தோடு இருப்பது இந்த எளிமையைக் குறிக்கிறது.

இறைவனுடைய குழந்தையாகிய முருகனுக்கு இறைவனுக்குரிய மரியாதை யாவும் கிடைக்கும். ஆனுல் சிவபெருமானைக் காட்டிலும் கருணை மிகுதியாகப் பொழிகின்ற திருவுருவம் அது. சிவபெருமானுடைய அவதாரமே யானுலும் அது மூலத்தைவிட உயிர்களுக்கு அருள் தருவதில் எளிதாயிருக்கிறது. முன் உள்ள வித்தைவிட அதிலிருந்து முளைத்த செடி நிழல் தருவது போல மிகவும் எளிமையாக இருக்கிற தன்மையினுல் முருகனைக் கலியுக வரதன் என்று சொல்கிருேம்.

ஆற்றுத் தண்ணீரை மேடான பிரதேசத்திற்குக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்ருல் 'பவர் ஸ்டேஷன்' ஏற்படுத்துவது போல, ஆண்டவனுடைய அருள் வெள்ளத்தைத் தேக்கி வைத்துக் கொள்ளக்கூடிய அளவு அன்புப் பள்ளம் விழாத மக்களுக்கு அருள் புரிய முருகன் கலியுக வரதனுக இருக்கிருன்; ஆறுமுகமுடையவனுக எழுந்தருளுகிருன்.

முருகன் எம்பெருமானுடைய பிள்ளை என்ருல், அந்த உறவு நம்முடைய வாழ்க்கையில் நாம் கொண்டாடுகின்ற உறவு போன்றதாகக் கொள்ளக்கூடாது. அந்தப் பிள்ளை வேறு, அவனுடைய தந்தை வேறு என்று இல்லை. அவனுடைய தந்தையின் ஆற்றல் பல இடங்களுக்குச் செல்லாது; ஆனுல் அவனுடைய ஆற்றல் பல இடங்களுக்கும் செல்லும்.

ஒரு சாதாரணக் குடும்பத்திலே இருக்கின்ற நாம், நாமே போக முடியாத இடங்களுக்கு நம் பிள்ளையை அனுப்பி, ''கல்யாணம் விசாரித்து வந்து விடு'' என்று சொல்கிருேம். இந்தச் சின்னச் சம்பிரதாயந்தான் தெய்வக் குடும்பத்திலும் இருக்கின்றது. சிவபெருமான் தானே நேரில் செல்ல முடியாத இடங்களுக்கு எல்லாம் தன் மகன்

முருகனை அனுப்புகிறான்; அல்லது அந்த அவதாரத்திலே சென்று அருள் செய்து வருகிறான். முருகன் சிவபெருமான் குமாரன்; கிருபைக்கு இருப்பிடமாக இருக்கிறவன்.

பெருமான் குமாரன் கிருபாகரனே

சிவபெருமான்

அந்தப் பெருமானாகிய சிவபிரானை அடையாளத் தோடு சுட்டுகிறார்,

… … … … … செஞ்சடாடவிமேல்
ஆற்றைப் பணியை இதழியைத் தும்பையை
அம்புலியின்
கீற்றைப் புனைந்த பெருமான்.

ஐந்து பூதங்களாலான பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிச் சொன் னவர், ஐந்து அடையாளங்களைச் சொல்லிச் சிவபெருமானை முதலில் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறார்.

அந்த ஐந்து பொருள்களும் மிக உயர்ந்த பொருள்களா? அப்படிச் சொல்ல முடியாது. ஆண்டவனுடைய திருச் சந்நி தானத்தைச் சேர்ந்துவிட்டால் உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது என்ற பேதம் இல்லை. எல்லாமே உயர்ந்தவை ஆகிவிடு கின்றன. விலாச வேறுபாடு அங்கே கிடையாது. அவன் சந்நிதானத்திற்கு வந்த பிறகு எல்லாம் ஒரே விலாசந் தான். கங்கையில் யமுனை புகுந்தாலும் கங்கைதான்; சாக்கடை புகுந்தாலும் கங்கைதான். இரண்டிற்கும் அதில் வேறுபாடு இல்லை. அதைப்போலஎம்பெருமானுடைய சம்பந்தம் பெற்ற பொருள்கள் யாவும் ஒன்றுதான்; ஒன்றுக்கொன்று வேறுபாடு கிடையாது.

சிவபெருமானைப் பற்றிச் சொல்லும்போது முதலில் அவனது திருக்கோலத்தைக் காலிலிருந்து வர்ணிப்பதா? தலையிலிருந்து வர்ணிப்பதா? எல்லாவற்றையும் வர்ணிக்கப் பாட்டுப் போதாது. ஒன்றை வர்ணித்தாலே

முழுவதும் வர்ணித்ததாக ஆக வழி உண்டா? நமக்குத் தலையில்லாவிட்டால் உடல் எல்லாம் ஒரே மாதிரிதான் இருக்கும். தலையாகிற சின்னத்தைக் கொண்டுதானே அடையாளம் கண்டு கொள்ளுகிறோம்? உடம்புக்குள் தலை உத்தமமானது. அதற்கு 'உத்தமாங்கம்' எனப் பெயர். ஆகவே, சிவபிரான் தலையை வர்ணிக்கிறார் அருணகிரி நாதர். அப்பெருமானுடைய சிவந்த சடைக் காட்டின்மேல், செஞ்சடாடவிமேல், என்ன இருக்கின்றன என்று சொல்கிறார்.

அவனது கருணையைக் காட்டுகிற பொருள்கள் அங்கே இருக்கின்றன. அப்படி உள்ளனவற்றுள் ஐந்து பொருள் களைச் சொல்கிறார். அவன் கங்கை ஆற்றை அணிந்த பெருமான்; பாம்பை அணிந்த பெருமான். இதழியை அணிந்த பெருமான்; தும்பை மலரை அணிந்த பெருமான்; அம்புலியின் கீற்றை அணிந்த பெருமான். அவனது ஜடா முடியில் கங்கை ஆறு, அரவாபரணம், கொன்றைப்பூ, தும்பைப்பூ, பிறைமதி ஆகிய ஐந்து பொருள்கள் இருக்கின்றன. ஓர் ஆறு, இரண்டு மலர்கள், ஒரு மதி ஆகிய கூட்டத்திற்கிடையே பாம்பும் இருக்கிறது. அதற்கு உணவாகிற மதி பக்கத்தில் இருந்தாலும் அதை உண்ணுவது இல்லை.

கங்காதரன்

எம்பெருமானுடைய செஞ்சடை ஆகிற அடவியில் இருக்கிற பொருள்களைச் சொல்ல வந்தவர் முதலில் ஆற்றைச் சொன்னார். ''பிரபஞ்சமென்னும் சேற்றைக் கழிய வழிவிட்டவா'' என்று சேற்றைச் சொன்னவர் உடனே ஆற்றைச் சொல்வது பொருத்தந்தானே? ''நான் பிரபஞ்சம் என்னும் சேற்றைக் கழிய வழிவிட்ட கிருபாகரனுடைய தகப்பனார் கங்கையைத் தலையில் சுமந்து கொண்டிருக்கிறார்'' என்று முதலில் அடையாளம் காட்டுகிறார்.

கங்கை எல்லோருடைய அசுத்தத்தையும் போக்கும் புனிதம் உடையது. ஆனால் அதற்கே ஒரு காலத்தில் அசுத்தம் வந்துவிட்டது; குணபேதம் வந்தது. யாராவது கஷ்டப்பட்டால் அதனைக் கண்டு உடனே இரங்குபவர்கள் பெண்கள். கங்கை பாய்ந்தால் தன்னுடைய முன்னோர்களின் சாபம் தீருமென்று தெரிந்து கொண்டு பகீரதன் கங்கையை நோக்கித் தவம் செய்தான். அவன் செய்த தவத்தை நினைந்தால் எல்லோருடைய மனமும் இளகும். அத்தகைய பெருந்தவத்தை அவன் செய்தாலும் கங்கையின் மனம் இரங்கவில்லை. அவள் ஆணவத்தால் சீறி நின்றாள்.

இரக்கமற்றவனை நெஞ்சிலே ஈரம் அற்றவன் என்கிறோம். ஈரம் இரக்கத்தைக் காட்டுகிறது. நீருருவம் உடைய கங்கைக்கு இயற்கையிலேயே ஈரம் இருக்க வேண்டும். ஆனால் அவளிடம் ஈரமே இல்லை; பகீரதன் செய்த கடுந்தவத்தைக் கண்டும் இரக்கம் உண்டாகவில்லை; அவள் தண்மை இல்லாமல் செருக்கால் கொதிப்படைந்திருந்தாள். ''நான் வருவேன். ஆனால் என்னைத் தாங்குவார் யார்?'' என்று ஆணவத்தால் இறுமாந்திருந்தாள். ''நான் தாங்குகிறேன்'' என்று சிவபெருமான் சொல்லி அவள் ஆணவக் கொதிப்பை மாற்றித் தன் சடையில் ஏற்றான்.

''விண்ணுக் கடங்காமல் வெற்புக் கடங்காமல்
மண்ணுக்கடங்காமல்''

அவள் குபுகுபு என வந்தாலும் தன் சடாமகுடத்திலே அடக்கினான் சிவபெருமான். யாருக்கும் பயன்படாமல் இருந்த கங்கையை, தன் அகங்காரத்தால் அழுக்காகிக் கொதிப்படைந்திருந்த கங்கையை, தன் சடையில் தாங்கிப் புனிதமாக்கி, தண்மையைக் கொடுத்தான். அப்பால் அது யாவருக்கும் பயன்படும் திரிபதகை ஆயிற்று. எல்லாவற்றையும் புனிதம் ஆக்கும் கங்கை அழுக்கடைந்தபோது அதனைத் தன் சடையில் ஏற்றுப் புனிதமாக்கிய பெருங் கருணையாளன் சிவபெருமான் என்பதை நினைக்கச் செய்கிறது அந்த ஆறு.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் இறைவனைப் புனிதமானவன் என்று சொல்ல வந்தார். அவன் எல்லோருடைய அழுக்கையும் போக்குகின்ற தன்மை உடையவன். டாக்டர் நோயாளியினுடைய நோயைக் குணப்படுத்துவார். ஆனால் அந்த டாக்டருக்கு நோய் வந்தால் அவருடைய நோயைக் குணப்படுத்துபவர் மிகவும் கெட்டிரகாரராக இருக்க வேண்டும் அல்லவா?

அதைப்போலக் கங்கை எல்லோருடைய அழுக்கையும் போக்கிப் புனிதமாக்குகிறது. ஆனால் அந்தக் கங்கையே அழுக்கடைந்தபோது, புனிதம் நீங்கியிருந்தபோது, அதனைத் தன் புரிந்த சடைமேல் ஏற்று மீட்டும் புனிதம் ஆக்கியவன் இறைவன் என்று அப்பர் புலப்படுத்துகிறார்.

''புரிசடைமேல் புனல்ஏற்ற புனிதன் தான்காண்''

என்பது அவர் வாக்கு. ஆண்டவனுடைய சந்நிதியில் ஆணவம் அடங்கும் என்பதற்கும் கலக்கம் தெளியும் என்பதற்கும் அடையாளம் அந்த ஆறு.

அரவாபரணன்

அவனது சிவந்த சடைமேல்இருக்கும் மற்றொரு பொருள் பணி (பாம்பு). அது எதைக் குறிக்கிறது?

மெத்தப் படித்தவர்களுக்குத் தலை நிமிர்ந்து போய் விடும்.

''ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்
கெழுமையும் ஏமாப் புடைத்து''

என்கிறார் வள்ளுவர். நல்ல முறையில் படித்திருந்தால், கல்வியால் பயன் என்ன என்பதை உணர்ந்து படித்திருந்தால், ஏழு பிறப்புக்கும் உதவுமாம்.

ஆனால், படித்தவனுக்குச் செருக்கு வந்தாலோ யாரும் சமாளிக்க முடியாது. அதனால்தான்,

''கற்றுரை யான்வேண்டேன் கற்பனவும் இனிஅமையும்''

என்று மாணிக்கவாசகர் சொல்கிறுர்.

''கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்
கற்றும்அறி வில்லாதஎன் கர்மத்தை என்சொல்வேன்''

என்று தாயுமானவர் பாடுகிறுர்.

''கலேயே பதறிக் கதறித் தலேயூ
டலேயே படுமா றதுவாய் விடவோ?''

என்று அருணகிரிநாதர் அநுபூதியில் பாடுகிறுர். மெத்தப் படித்துவிட்டது காரணமாக, 'கடவுளே இல்லே; நான்தான் உயர்ந்தவன்' என்று பிதற்றி அலேயும் நிலேக்கு வந்து விடலாமா? அத்தகையவர்கள் இந்தக் காலத்தில் மட்டும் இருக்கிறுர்கள் என்பதில்லே. அந்தக் காலத்திலும் தாருகா வனத்தில் இருந்தார்கள். ''ஆண்டவன் என்ன? நான்தான் பெரியவன்'' என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள் சிலர். அவர்கள் வேதம் படித்தவர்கள்; வேள்வி செய்தவர்கள். வேதம் படித்த பிராமணர்கள் என்ருலும் அவர்களுக்கு ஞானம் வரவில்லே. சாமான்ய தர்மங்களேக்கூட அவர்கள் அநுஷ்டிக்கவில்லே. விசேஷ தர்மங்கள் எல்லாம் சாமான்ய தர்மங்களேக் கடைப்பிடித்த பிறகே பயனேத்தரும். சாமான்ய தர்மங்களேக்கூடச் செய்யாதவர்கள் விசேஷ தர்மங்களேச் செய்வதனுல் தவறுதான் உண்டாகும்.

அடிப்படையான கடமைகளே சாமான்ய தர்மங்கள். உயிர்களிடத்தில் அன்பு, இறைவனிடத்தில் நம்பிக்கை இவை மிகவும் அடிப்படையானவை. இத்தகைய தர்மங்களேச் செய்யாத அவர்கள் விசேஷ தர்மமாகிய யாகங்களேச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அஸ்திவாரம் இல்லாத கட்டிடம் கீழே விழுந்துவிடும். அதைப்போல அவர்கள், நாம் வேதம் படித்தோம் என்ற செருக்கால் இறைவனே நினேயாமல் இருந்தார்கள். எம்பெருமான் அவர்கள் செருக்கை அடக்கினுன். அப்போது அவர்கள் யாகம் செய்து பாம்பை வருவித்து

இறைவன்மேல் படையாக விட்டார்கள். இறைவன் அதனைப் பற்றிச் சடையின்மேல் வைத்துக் கொண்டான்.

இறைவன் நஞ்சுக்கு நஞ்சாக இருப்பவன்; காலகாலன். அவன் திருமுன் கல்வித் தருக்கு உள்ளவர்களும், கர்மத் தருக்கு உள்ளவர்களும் தருக்கு அடங்கியவர்களாகப் போய்விடுவார்கள் என்பதற்கு அடையாளம் பாம்பு.

கொன்றை அணிந்தோன்

சிவபெருமான் சடையில் உள்ளவையாக அருணகிரி நாதர் காட்டும் பொருள்களில் மூன்ருவது இதழி; இதழி என்பது கொன்றை மலர். கார்காலத்தில் அது மலரும். அதனுல் அதை, ''கார் நறுங் கொன்றை'' என்று சங்கப் புலவர்கள் சொல்வார்கள்.

இறைவனைக் குறிப்பிடச் சில அடையாளங்கள் உண்டு அவற்றில் மாலை ஒன்று. தலைவன் என்ருல் அவனுக்குப் பத்து அங்கங்கள் உண்டு; அவற்றைத் தசாங்கம் என்பர். அந்த அங்கங்களில் ஒன்று கண்ணி; அடையாள மாலை. சிவபெருமானுக்குக் கண்ணி அல்லது அடையாள மாலை கொன்றை.

''கண்ணி கார் நறுங் கொன்றை''

என்பது **புறநானூறு**. சிவபெருமான் திருமுடியில் அணிந்திருப்பது கொன்றை மலர். கொன்றை மலர் பொன்னிறம் பெற்றது. அதன் கேசரம் வளைந்து இருக்கும். அதனைப் பிரணவ புஷ்பம் என்று சொல்வார்கள். ஓம்என்ற எழுத்தைப் போல் அது வளைந்திருக்கிறது.

பிரணவத்தை இந்திய நாட்டில் இருக்கின்ற எல்லாச் சமயங்களும், புத்த ஜைன சமயங்களும் கூட ஒப்புக்கொள்கின்றன. ஓங்காரத்தை விளக்கப் பல பல உருவங்களை வைத்திருக்கிருர்கள். விநாயகரே பிரணவ உருவம் உடையவர்தாம். அவரது உருவத்தைத் தலையோடும், தும்பிக்கையோடும் பார்த்தால் பிரணவ உருவத்துக்கும், அந்தக் கோலத்துக்கும் உள்ள ஒப்புமை தெரிய வரும்.

கொன்றை ஓங்காரத்தை நினைப்பூட்டும் மலர். அது சிவபெருமானுக்கு மிகவும் விருப்பானது. அதனால் அதைத் தன் ஜடாபாரத்தில் வைத்திருக்கிறான். நல்ல மணமும் நிறமும் உடையது அந்த மலர்.

பிறக்கின்றபோது சிலர் நல்லவர்களாக இருப்பார்கள். ஆனால் சேர்க்கைக்கோளாற்றினால் தலை கொஞ்சம் திரும்பும். அவர்களுடைய தாய் தந்தையர்களின் பண்பாட்டினால் மறுபடியும் நல்லவர்களாகவே மாறிவிடுவதும் உண்டு. சிலர் பிறக்கும்பொழுதே தீயவர்களாகப் பிறப்பார்கள்; ஆயுள் முழுவதும் தீயவர்களாகவே இருப்பார்கள். சிலர் பிறக்கும் பொழுது இயற்கையிலேயே நல்லவர்களாகப் பிறப்பார்கள்; ஆயுள் முழுவதும் நல்லவர்களாகவே இருப்பார்கள்.

இயற்கையிலே நல்லவர்களாகப் பிறந்து, நடுவில் தலை திரும்பிப் போய்ப் பின்பு இறைவனை அடைந்ததால் மறுபடியும் நல்லவர்களாக மாறி விடுகிறவர்களுடைய கூட்டத்திற்குப் பிரதிநிதி கங்கை. இயற்கையிலேயே கெட்ட வர்களாகப் பிறந்து, ஆயுள் முழுவதும் கெட்டவர்களாகவே இருப்பவர்களுங்கூட இறைவனை அடைந்த மாத்திரத்திலே தங்கள் கெட்ட குணத்தை விட்டவர்களாகிறார்கள். இப்படிப் பட்டவர்களுடைய கூட்டத்தின் பிரதிநிதி பாம்பு. இயற்கையிலேயே நல்லவர்களாகப் பிறந்து, ஆயுள் முழுவதும் நல்லவர்களாகவே இருக்கிறவர்களும் இறைவனை அடைகிறார்கள். இத்தகையவர்களுடைய கூட்டத்தின் பிரதி நிதி கொன்றை மலர்.

ஆண்டவனுடைய சந்நிதிக்கு நல்லவர்கள் மாத்திரம் போகவேண்டும் என்பதில்லை. பிறக்கின்றபோதே நல்லவர் களாக இருந்தாலும் சரி, பிறக்கின்றபோதே கெட்டவர் களாக இருந்தாலும் சரி, பிறக்கின்றபோது நல்லவர்களாக இருந்து இடையில் ஏற்பட்ட சேர்க்கையினால் கெட்டவர் களாக மாறினாலும் சரி, ஆண்டவன் சந்நிதியை அடைந்து விட்டால் உய்வு பெற்றுவிடுவார்கள் என்பதை இந்த மூன்று பொருள்களும் காட்டுகின்றன.

தும்பை சூடினேன்

நான்காவது பொருள் தும்பை. அதுவும் இறைவனு டைய சிவந்த சடாடவியின்மேல் இருக்கின்றது. தும்பை மலர் ஒரே ஓர் இதழை உடையது. மலர் என்றால் மணம் இல்லாவிட்டாலும், நிறம் வேண்டும் என்பதை இன்றைய நாகரிகத்தில் பார்க்கிறோம். மணமேயில்லாத கனகாம் பரத்தை இன்று ரூபாய் போட்டு நிறுக்கிறார்கள்! நமது நாகரிகம் அப்படி வளர்ந்திருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் உள்ள மலர்களுக்குத்தான் சிறந்த மணம் உண்டு. குருடனும் மலரை அநுபவிக்கும்படி உள்ளது தமிழ்நாடு. அத்தகைய தமிழ்நாட்டில் மணமுள்ள மலரை விட்டு நிறமலரைச் சூடி அநுபவிக்கிற நாகரிகம் வந்துவிட்டால் என்னவென்று சொல்வது?

மலர் என்றால் மணம் வேண்டும்; இதழ்கள் இருக்க வேண்டும்; நிறம் வேண்டும். ஆனால் தும்பை மலரைப் பார்த்தால் அதற்கு நிறம் இல்லை; இதழ்களும் இல்லை; வாசனையும் இல்லை. அதுவும் இறைவன் சடையில் இருக் கிறது.

நிறம், மணம், இதழ்கள் இல்லாத தும்பையை யார் சூடிக் கொள்வார்கள்? மணம் இல்லாவிட்டாலும், நிறம் இருந்தால் சூடிக்கொள்ளுகிறார்கள். நிறத்திற்காகக் காகிதப் பூவைச் சூடிக்கொள்ளுகிறார்கள் அல்லவா? ஏன் அதை அணிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டால், ''வாடா மலர்'' என்கிறார்கள்! ஆனால் தும்பையை யாரும் சூடிக் கொள்வது இல்லை. அதை இறைவன் அணிந்திருக்கிறான்.

அந்த மலருக்கு மணம் இல்லாவிட்டாலும், நிறம் இல்லாவிட்டாலும், பல இதழ்கள் இல்லாவிட்டாலும் அதில் ஒன்றே ஒன்று மாத்திரம் இருக்கிறது; மென்மை.

''மலரினும் மெல்லிது காமம்''

என்று வள்ளுவர் சொல்லுகிறார். மலருக்கு மென்மை ஓர் இயல்பு.

நிறம் இல்லாத வெள்ளை மலர் பல உண்டு; ஆனால் அவற்றுக்கு மிக்க வாசனையாவது இருக்கும். மல்லிகை, மகிழம்பூ இல்லையா? தும்பை மலருக்கோ வாசனை இல்லை. வாசனை இல்லாவிட்டாலும் மலர் என்பதற்குரிய மென்மை அதனிடம் இருப்பதனாலேயே அதனை எம்பெருமான் ஏற்றுக் கொண்டான்.

''படாடோபம் வேண்டுவதில்லை. மந்திர ஜபம் இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. பெரிய கோயில்களுக்குப் போய்த் தவம் பண்ண வேண்டுவதும் இல்லை. அன்பு என்ற ஒன்று இருந்தால் போதும், ஆண்டவன் ஏற்றுக்கொள் வான்'' என்பதைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்திக்கொண்டு சின்னப் பூவாகிய தும்பை ஆண்டவன் தலையில் இருக்கிறது; கொன்றை மலருக்கு அருகில் இருக்கிறது.

ஆண்டவனுடைய செஞ்சடையில் பெரிய, அழகான, மணமுள்ள கொன்றை மலருக்கு அருகிலேயே, நிறம் இல்லாத, வாசனையற்ற தும்பை மலரும் இருக்கிறது. இதிலிருந்து, எவ்வளவு பெரியவனாக இருந்தாலும், எவ்வளவு சிறியவனாக இருந்தாலும் இறைவன் சந்நிதானத்திற்கு வந்துவிட்டால் ஒரே நிலையை அடைவார்கள் என்ற உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

சந்திரசேகரன்

ஐந்தாவது பொருளாக இறைவனுடைய சடையில் இருப்பது சந்திரன். சிவபெருமான், ''அம்புலியின் கீற்றைப் புனைந்தவன்.'' அம்புலியின் கீற்று அவன் செஞ்சடாடவியின் மேல் ஏறிக்கொண்டு, அவனுடைய அளப்பருங் கருணையைக் காட்டுகிறது.

எம்பெருமான் பூமாலையை வைத்திருப்பதுபோலச் சந்திரனைத் தலையில் வைத்திருக்கிறான். அம்புலியைச் சூடிக்கொண்டிருப்பதால்தான் அவனுக்குச் சந்திரசேகரன் என்ற பெயர் வந்தது. இறைவன் பிறையை அணிந்திருப்

பதன் உட்கருத்தை எண்ணிப் பலர் சந்திரசேகரனுக இறைவனைப் பார்க்கிருர்கள். ஞானசம்பந்தப் பெருமான், உமாதேவியார் ஊட்டிய சிவஞானப் பாலைக் குடித்த மாத்திரத்தில், ''தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண் மதி சூடி'' என்று பாட ஆரம்பிக்கிருர். ''பித்தா பிறைசூடீ'' என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடுகிருர்.

தனக்குப் பிரியமானவர்களையே ஆண்டவன் தலையில் சூடிக்கொண்டு ஆடுகிருன் என்பதில்லை; தனக்குத் தவறு பண்ணியவனையும் ஆண்டவன் ஆட்கொள்ளுகிருன் என்பதைச் சந்திரன் காட்டுகிருன்.

உலகத்தில் இரண்டு காரியம் எல்லாவற்றையும்விடத் தவருனவை. குருவுக்கு அபராதம் பண்ணுவது, இறைவனுக்கு அபராதம் பண்ணுவது ஆகிய இரண்டு காரியங்களும் மன்னிக்க முடியாத குற்றங்கள். தந்தை தாய்க்கு அபசாரம் பண்ணுவதும் குற்றந்தான். அதைவிட மிஞ்சிய குற்றம் குருவுக்கு அபசாரம் பண்ணுவது. சந்திரன் குருவுக்கு அபசாரம் பண்ணினவன்; அதோடு சிவபிரானுக்கும் அவன் தவறு இழைத்தான்.

தட்சன் ஒரு பெரிய யாகம் பண்ணினுன். அந்த யாகத்துக்குச் சிறப்பான ஏற்பாடுகளைப் பண்ணியிருந்தான். எல்லோருக்கும் அழைப்பு அனுப்பியிருந்தான்; ஆனுல் பரமேசுவரனுக்கு அனுப்பவில்லை.

பரமேசுவரன் யாகத்திற்குத் தலைவன்; அதனுல் அவனுக்கு யக்ஞேசுவரன் என்று பெயர். எல்லா ஏற்பாடுகளும் கல்யாணத்திற்குச் செய்திருந்தாலும் மாப்பிள்ளை இல்லாவிட்டால் அது கல்யாணம் ஆகுமா? அதைப்போல யக்ஞத்திற்குத் தலைவனுகிய பரமேசுவரனை அழைக்காமல் மற்றவர்களை எல்லாம் அழைத்து யாகம் செய்தால் அது யாகம் ஆகாது.

தட்சன் வேள்விக்கு எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். சிவபெருமானுக்கு அழைப்பு இல்லையாதலால் அவன்

வரவில்லை. அதனால் என்ன ஆயிற்று? மாணிக்க வாசகர் சொல்லுகிறார்;

''சாவமுன் னுள்தக்கன் வேள்வித் தகர்தின்று''

என்கிறார். தக்கன் வேள்வியில் அவியை நுகரவில்லை; புலாலைத்தான் உண்டார்கள். தேவர்கள் தாம் வாழ அவி பெறுவது வழக்கம். இங்கேயோ அவர்கள் தாம் சாகும்படி தகரைத் தின்றார்களாம்.

ஆண்டவன் தலைமை இருந்தால்தான் வேள்வி என்று சொல்லலாம். இல்லையானால் அதனை வேள்வி என்று சொல்ல முடியாது. சிவபெருமான் வீரபத்திர உருவத்தோடு யாகசாலை சென்றான். தேவர்களுக்குத் தண்டனை அளித்தான். ஒவ்வொரு தேவனுக்கும் ஒவ்வொரு தண்டனை கிடைத்தது. சூரியனுடைய கண்ணைப் பிடுங்கினான். சந்திரனைக் கீழே தள்ளிக் காலால் தேய்த்தான்.

தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற ஒருவருடைய வாயில் தேன் சிந்தினால் அது இனிக்காதா? கோபத்தால் ஒருவன் மேலே தேனுள்ள பாத்திரத்தை எறிந்தால் அந்தப் பாத்திரத்திலுள்ள தேன் அவன் வாயிலே தெறிக்கும்போது அந்தத் தேன் இனிக்காதா? அதைப்போல, ஆண்டவனுடைய கோபத்தால் சந்திரனுக்குத் தண்டனை உருவத்தில் கிடைத்தது ஒரு பெரிய லாபம். சந்திரனைக் காலால் தேய்த்தான் அல்லவா இறைவன்? அதனால் அவனுடைய திருவடி சம்பந்தம் சந்திரனுக்குக் கிடைத்தது. இறைவனுடைய திருவடியைக் காணுமல் எத்தனையோ முனிவர்களும் தேவர்களும் தவம் கிடக்க, சந்திரனுக்கு அவனுடைய திருவடி சம்பந்தம் எளிதில் கிடைத்தது. தண்டனையாக இருந்தாலும் அடியின் தொடர்புக்குப் பயன் உண்டு அல்லவா?

''அமுதக் கடலுக்கு இருவர் போனார்கள். ஒருவன் அதன் கரையில் நின்றுகொண்டிருந்தான். மற்றொருவன் அமுதக் கடலுள் விழ்ந்துவிட்டான். விழ்ந்தவன் கதி என்ன ஆகும்!'' என்று தம் மாணவர்களை ஒரு ஞானி கேட்டாராம்.

''அமுதக் கடலுக்குள் விழுந்தவன் திக்குமுக்காடிச் செத்துப் போவான்'' என்றார்கள் சிஷ்யர்கள்.

''இல்லை இல்லை; அமுதம் உண்டால் இறப்பில்லாத அமரத்துவந்தானே கிடைக்கும்? கரையில் இறக்கிறவனுக்கே அமுதத்தால் பயன் உண்டு என்றால் அதில் மூழ்கியவனுக்கு ஏது சாவு?'' என்று அவர் கேட்டாராம்.

அதுபோலச் சந்திரனுக்குப் பரமேசுவரன் காலில் அகப்படும் தண்டனை கிடைத்தாலும் திருவடி சம்பந்தம் பெற்றமையால் இறைவனது தலையில் ஏறிக்கொள்ளும் பேறு அவனுக்குக் கிடைத்துவிட்டது. இறைவனுக்கு அபராதம் செய்தவனாக இருந்தாலும் அவன் திருவடியை அடைந்து விட்டால், அவன் தன் தலையில் வைத்துக் கொள்வதற்குரிய உயர்ந்த பொருள் ஆகிவிடலாம் என்பதைச் சந்திரன் காட்டுகிறான். இறைவன் அவ்வளவு கருணை உடையவன். இத்தகைய கருணைப் பெருமானுடைய பிள்ளை கருணைக் கடலாகத்தானே இருப்பான்? அதனால்தான்,

ஆற்றைப் பணியை இதழியைத் தும்பையை
அம்புலியின்
கீற்றைப் புனைந்த பெருமான் குமாரன் கிருபாகரனே

என்றார் அருணகிரியார்.

5

"இறைவன் அருளைப் பெறத் தவம் செய்ய வேண்டும் என்கிறார்கள். எனக்கு முன்னைப் பேறும் இல்லை. பின்னைத் தவமும் இல்லை. கருணையே வடிவமான சிவபிரான் தன்னுடைய சடாபாரத்திலே தன் கருணையைப் புலப்படுத்தும் அடையாளமாக ஐந்து பொருள்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய திருக்குமாரன் இரண்டும் கெட்ட எனக்கு அற்புதமான ஆனந்தத்தைத் தந்தான். அவன் அருளிய பேற்றை என்ன என்று சொல்வேன்!'' என்பது இந்தப் பாட்டின் திரண்ட பொருள்.

பேற்றைத் தவம்சற்றும் இல்லாத என்னைப்
பிரபஞ்சம் என்னும்
சேற்றைக் கழிய வழிவிட்டவா செஞ்ச டாடவிமேல்
ஆற்றைப்பணியை இதழியைத் தும்பையை
அம்புலியின்
கீற்றைப் புனைந்த பெருமான் குமாரன் கிருபாகரனே.

மூன்று பகுதி

இந்தப் பாட்டு மூன்று பகுதிகளை உடையது. ஆன்மாவைப் பற்றிய பகுதி, பாசத்தைப் பற்றிய பகுதி, ஆண்டவனைப் பற்றிய பகுதி என்பன அவை.

''பேற்றைத் தவம் சற்றும் இல்லாத என்னை'' என்பது ஆன்மாவைப் பற்றிச் சொல்லியது. ''பிரபஞ்சமென்னும் சேறு'' என்பது மலம் அல்லது பாசத்தைப் பற்றிச் சொல்லியது. மற்றவை பதியைப் பற்றிச் சொல்லியவை. ஆன்மா மாயையாகிற சேற்றிலே இருந்தது. அங்கிருந்து அலசப் பெற்று ஆண்டவன் இருப்பிடத்தில் போய்ச் சேர்ந்தது. இதையே உலகத்திலுள்ள எல்லாத் தத்துவ நூல்களும் வெவ்வேறு வகையில் சொல்கின்றன.

உலகம், உயிர், இறைவன் என்ற மூன்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியை எல்லாச் சமயங்களும் திருப்பித் திருப்பிச் செய்து வருகின்றன. அந்த மூன்றுக்கும் உள்ள உறவு என்ன, இன்ப நிலை எது, அதை எப்படி அடையவேண்டும் என்ற விவரங்களில் வேற்றுமை இருக்கலாமேயன்றி, இந்த மூன்று அடிப்படையான பொருள்கள் உண்டென்று சொல்வதில் வேறுபாடு இல்லை;

ஆன்மா ஆண்டவனை அடைவதற்குத் தடையாக இருப்பது ஒன்று. அதுதான் பிரபஞ்சச் சேறு. ஆன்மா இந்தப் பிரபஞ்சச் சேற்றிலே புதைந்து, செய்ய வேண்டிய தவங்களைச் செய்யாமல், பெறவேண்டிய பேறுகளைப் பெறாமல் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. ;சேற்றைக்

கழுவி இன்பம் அடையவேண்டுமானல் புனிதமான ஆண்டவன் திருவருளேப் பெறவேண்டும்.

இந்த மூன்று பகுதியை உடைய பாடலேக் கந்தர் அலங்காரத்தின் முதற்பாட்டாக வைத்தார். மாளிகை கட்டினுல் அதன் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டும் வகையில் வாசல் பக்கத்தை அழகாக்கக் கட்டுவார்களேயன்றிக் குகை மாதிரியாகவா கட்டுவார்கள்? கந்தர் அலங்கார மாளிகைக்கு இந்த முதற்பாட்டு, தக்கபடி அமைந்த வாயிலாக இருக்கிறது.

தலேவாசல்

கந்தர் அலங்காரம் என்ற நூலின் தலேவாசலே இந்தப் பாட்டிலே திறக்கிருர் அருணகிரியார். அதனுல் அந்த மாளிகைக்குள் என்ன என்ன பொருள்கள் இருக்கும் என்பதையும் குறிப்பாகத் தெரிந்து கொள்கிருேம்.

நம் வாழ்வில் ஏற்படுகின்ற அழுக்கு இன்னதென்று தெரிந்துகொண்டோம். அந்த அழுக்கைப் போக்குகின்ற ஆண்டவனேப் பற்றியும் தெரிந்தது. அழுக்குப் போகப் பெற்றதனுல் ஏற்படுவது இன்பம் என்பதையும் அறிந்தோம். ஆனுல் அந்த இன்பத்தை விரிவாக அருணகிரிநாதர் சொல்லவில்லே; சொல்லவும் முடியாது. அதை அடைவதற்கான வழியைச் சொல்ல முடியுமேயன்றி அதை அவரவர்களே அநுபவித்துத்தான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ''கண்டவர் விண்டிலர்; விண்டவர் கண்டிலர்'' என்று சொல்வார்கள்.

கந்தர் அலங்காரத்தில் ஆன்மாவின் இலக்கணத்தைப் பார்க்கலாம். ஆன்மா பிரபஞ்சச் சேற்றிலே உழன்று அடைகின்ற துன்பத்தைப் பார்க்கலாம். பாசம் அகலும் போது ஆன்மா, ஆண்டவனேச் சார்ந்து இன்பம் அடைகிறது என்பதைப் பார்க்கலாம். இத்தனேயையும் கந்தர் அலங்காரம் என்ற நூலுக்குத் தலேவாசல் போலிருக்கின்ற முதல் பாட்டிலேயே அருணகிரி நாதர் புலப்படுத்துகிருர்.

**பேற்றைத் தவம்சற்றும் இல்லாத
என்னைப் பிரபஞ்சம் என்னும்
சேற்றைக் கழிய வழிவிட்ட
வா! செஞ்சடாடவிமேல்
ஆற்றைப் பணியை இதழியைத்
தும்பையை அம்புலியின்
கீற்றைப் புனைந்த பெருமான்
குமாரன் கிருபாகரனே!**

[முன் செய்த தவத்தின் பயனையும், இப்போது செய்த தவத்தையும் சிறிதேனும் பெற்றிலாத அடியேனை, சிவந்த சடைக்காட்டில் ஆற்றையும், பாம்பையும், கொன்றை மலரையும், தும்பை மலரையும், சந்திரனது கீற்றையும் அணிந்த சிவபெருமானுடைய குமாரனும் கருணைக்கு இருப்பிடமுமாகிய முருகன் பிரபஞ்சம் என்கின்ற சேற்றினின்றும் கழியும்படியாக வழிவிட்டவாறு என்ன வியப்பு!

பெருமான் குமாரனாகிய கிருபாகரன் என்னைச் சேற்றினின்றும் கழிய வழி விட்டவா என்று கூட்டுக.

பேற்றைச் சற்றும் இல்லாத, தவம் சற்றும் இல்லாத என்று தனித்தனியே கூட்டுக. சேற்றை-சேற்றினின்றும். வழிவிட்டவா-வழிவிட்டவாறு என்ன வியப்பு! செஞ்சடாடவி-செம்மையாகிய சடைக்காடு. இதழி-கொன்றை. மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனை அம்புலியின் கீற்று என்றார். கிருபா ஆகரன்-கிருபைக்கு இருப்பிடமானவன்; கிருபா கரன் என்று பிரித்துக் கிருபையைச் செய்கிறவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.]

அயில்வேலன் கவி

1

உபதேசம்

மகா ஞானிகள் தம்மைச் சார்ந்தவர்கள் இன்பம் அடைய வேண்டுமென்று பல வகையிலே உபதேசம் செய்வார்கள். அவர்கள் தம்முடைய சிஷ்யர்களுக்கு மந்திரோபதேசம் செய்வதன் மூலம் அருள் பாலிக்கலாம். கண்களினல் அவர்களைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே அவர்களுக்கு ஞானம் உண்டாகும்படியும் செய்யலாம். அவர்களைத் தொட்டு அருள் ஊட்டலாம். நலம் ஏற்படவேண்டுமென்று நினைத்தும் அருளை வழங்குவது உண்டு. இவையாவும் அவர்கள் காலத்திலேயே வாழ்ந்த மக்களுக்குத்தான் பயன்படும். தம் காலத்தில் வாழாத மக்களுக்கும் பயன்படும் வகையில் அருணகிரிநாதரும் அவரைப் போன்றவர்களும் பாமாலைகளைத் தொடுத்து வைத்திருக்கிருர்கள். அவற்றின் வாயிலாக நாம் பெறும் உபதேசங்களும் அறிந்து கொள்ளும் நுட்பங்களும் பல.

அதிகாரி

உபதேசம் பெறுவதற்கு இன்னுர் அதிகாரி என்ற வரையறை உண்டு. எந்த உபதேசத்தைச் சொன்னுலும், இதற்கு முன் இன்ன இன்ன தெரிந்து கொண்டவன் இதற்கு அதிகாரி யாவான் என்று சொல்வது பெரியவர்கள் வழக்கம்.

அருணகிரிநாதரும் பாமாலைகளைக் கற்றுக் சொள்பவர் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று தெளிவுபடுத்துகிருர். ''நீங்கள் இந்த முறையில் பாமாலையைக் கற்றுக்கொள்ளாமல் இருக்கிறீர்களே!'' என்ற போக்கில் சொல்லி, அந்தத் தகுதி இன்னதென்று புலப்படுத்துகிருர்.

உபதேசமாக உள்ள பாக்களைக் கற்றுக் கொள்பவன் எப்படி இருக்கவேண்டும்? தமிழ் நன்ருகக் கற்றவனுகஇருக்க வேண்டும்; ஆண்டவனிடத்தில் பக்தியுடையவனுக இருக்க வேண்டும். இதைக் கந்தர் அலங்காரத்தில் இரண்டாவது பாட்டில் சொல்கிருர்.

முருகனும் தமிழும்

பாமாலையைப் பெறுபவன் முருகன். அவன் நல்ல நூலறி புலவன்; தமிழுக்குத் தெய்வம் என்று போற்றப் பெறுகிறவன்; அகத்திய முனிவருக்குத் தமிழ் இலக்கணத் தைச் சொன்ன பெருமான்.

பார்வதி கல்யாணத்தின்போது எல்லா மக்களும், எல்லாத் தேவர்களும் கயிலைக்குச் சென்ருர்கள். கூட்டம் அதிகமானதால் வட திசை தாழ்ந்து, தென் திசை உயர்ந்து போயிற்று. பூமியைச் சமநிலையில் வைக்க எண்ணிய இறைவன் அகத்திய முனிவரைத் தென் திசைக்குப் போ என்று அருளினுன். ''அங்கே போனல் அந்த நாட்டு மொழி எனக்குப் புரியாதே! நான் என்ன செய்வேன்?'' என்று அகத்தியர் கேட்க, சிவபெருமான், ''நான் சொல்லித் தருகிறேன்'' என்று கூறித் தமிழைக் கற்பித்தருளினுன்.

தமிழ் பேசவும், தமிழ் பேசுகிறவர்களின் கருத்தைப் புரிந்து கொள்ளவும் வல்லவராய் அவர் வடக்கே இருந்து தெற்கே வந்தார். இங்கே வந்த பிறகு இலக்கண அறிவைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினுர். இலக்கண அறிவு இல்லாவிட்டால் ஒரு மொழியிலுள்ள குறைபாடு தெரியாது. எந்தச் சமயத்தில் நாம் வழுக்கி விழுவோமோ அது தெரியாது. இலக்கண அறிவு இருப்பது யானையின் பலம் வந்தது போன்றது. உடலுக்கு எலும்பு பலம் அளிப்பது போல இலக்கணம் மொழிக்குப் பலம் அளிக்கும்.

அத்தகைய இலக்கண அறிவை அகத்திய முனிவர் வேண்ட, அதனை அவருக்கு முருகப் பெருமான் அருளினுன், சிவபெருமான் அவருக்குத் தமிழ் கற்றுக்கொடுத்தான்; அவர்

பிள்ளையாகிய முருகன் அந்த மொழியின் இலக்கணத்தை அவருக்கு அருளினன்.

''குறுமுனிக்கும் தமிழுரைக்கும் குமரமுத்தம் தருகவே''

என்றும்,

''சிவனைநிகர் பொதியவரை முனிவன்அக மகிழஇரு
செவிகளிலும் இனியதமிழ் பகர்வோனே''

என்றும் பெரியவர்கள் பாடியிருக்கிருர்கள்.

பெரிய புலவனுக இருந்தால், தான் கற்றுக்கொண்டதைப் பிறருக்குச் சொல்லவேண்டும். முருகப்பெருமானிடம் இலக்கணத்தைக் கற்றுக்கொண்டு தமிழ் மொழியிலே பெரிய புலவரான அகத்தியர் அழகிய இலக்கணம் ஒன்றைத் தமிழில் வடித்துத் தந்தார். அதற்கு **அகத்தியம்** என்று பெயர்.

அவ்வாறு அகத்தியருக்குத் தமிழ் இலக்கணத்தைக் கற்றுக் கொடுத்த முருகப் பெருமானைப் பற்றிய தமிழ்ப் பாட்டைப் பாடும்போது இலக்கணப் பிழையோடு பாடலாமா?

அருணகிரிநாதப் பெருமான் நல்ல தமிழ்ப் புலவர். அவர் புகழ்ந்து பாடிய முருகன் அகத்திய முனிவருக்கே இலக்கணம் கற்றுக் கொடுத்தவன். அத்தகைய முருகன் மீது நல்ல தமிழ்ப் புலவரால் பாடப்பெற்ற பாட்டைப் படிக்கின்றவர்களும் தமிழறிவு உடையவராய் அந்தப் பாட்டைப் பிழையின்றிப் படிக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமல்லவா?

''முருகனைப் பற்றிய தமிழ்ப் பாட்டை எழுத்துப் பிழை இல்லாமல் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்'' என்று சொல்கிருர் அருணை முனிவர்.

**அழித்துப் பிறக்கவொட் டாஅயில் வேலன்
கவியைஅன்பால்
எழுத்துப் பிழைஅறக் கற்கின்றி லீர்!எரி
மூண்டதென்ன
விழித்துப் புகைஎழப் பொங்குவெங் கூற்றன் விடும்
கயிற்ருல்
கழுத்திற் சுருக்கிட் டிழுக்குமன் றேகவி கற்கின்றதே?**

நாக்குத் திருந்த

அருணகிரிநாதர் மிகவும் சதுரர். ''அவர் ஞானி. அவர் ஆண்டவன் அருளைப் பெற்றவர்'' என்பது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். அவர் நல்ல ஆசிரியர். தமிழை நாம் எல்லோரும் சுத்தமாகப் படிக்க வேண்டும். நாக்குத் திருந்த வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். மற்ற எழுத்துக்களைச் சொல்வதைக் காட்டிலும் ழகர றகரங்களை நன்றாக உச்சரிக்கக் கற்றுக் கொண்டுவிட்டால் நம்முடைய நாக்குத் திருந்தி விடும். இந்தப் பாட்டில் ழகர, றகரங்களை மிகுதியாக வைத்திருக்கிறார். தமிழுக்கே உரிய சிறப்பெழுத்தான ழகரத்தை நன்றாகச் சுத்தமாக உச்சரிக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இந்தப் பாட்டில் ஏழு ழகரம் வைத்திருக்கிறார்.

அவர் மனத்தில் தமிழைப் பிழையறச் சொல்லவேண்டும் என்ற கருத்து உதயம் ஆகிறது. அந்தக் கருத்தில், 'ழகர றகரங்களைப் பிழை இல்லாமல் உச்சரிக்கக் கற்றுக்கொண்டு விட்டால், மற்ற எழுத்துக்கள் எல்லாம் தாமே வந்துவிடும்; பாட்டைப் பிழை இல்லாமல் படிக்கமுடியும்' எனத் தோன்றுகிறது. கருத்துக்கேற்ப வார்த்தைகள் வந்து விழுகின்றன.

மறைமுகமாகப் புலப்படுத்தல்

''ழகரத்தையும், றகரத்தையும் நன்றாக உச்சரிக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்'' என்பதை நேரே சொல்லாமல் மறைமுகமாகப் புலப்படுத்துகிறார் இந்தப் பாட்டிலே. அப்படிச் சொல்வது ஒருமுறை. இலக்கணமாகத் தனியே ஒன்றை எடுத்துச் சொல்லாமல், தாமே பிரயோகம் செய்து அந்தப் பிரயோக வாயிலாகச் சொல்ல வேண்டியதைக் குறிப்பால் புலப்படுத்துவது ஒரு மரபு. ''காலையில் எழுந்து நீராடு; திருநீறு அணிந்து கொள்; இட்டிலி சாப்பிடு; பிறகு என் வீட்டுக்கு வா'' என்று நேர்முகமாகச் சொல்லலாம். இது ஒரு முறை. ''நீ காலையில் எழுந்திருந்து நீராடி விட்டுத் திருநீறு அணிந்துகொண்டு, இட்டிலி சாப்பிட்டுவிட்டு,

வெளியே போவாயே, அப்பொழுது என் வீட்டுப் பக்கம் வந்து விட்டுப் போ'' என்று மறைமுகமாகவும் சொல்ல லாம். இப்படிச் சொன்னாலும், ''என் வீட்டுக்கு வரும் போது, நீராடிவிட்டு வா; திருநீறு அணிந்து வா'' என்பது தான் பொருள். ஆனால் இப்படி மறைமுகமாகச் சொல் வதில் ஒரு நயம் இருக்கிறது; நாசூக்கு இருக்கிறது.

எங்கள் ஆசிரியர் அப்படிச் சொல்வது வழக்கம். அந்த முறையை அவர்கள் மணி ஐயர் அவர்களிடம் கற்றுக்கொண் டதாகச் சொல்வார்கள். ஒருசமயம் ஐயர் அவர்கள் ஒரு சம்ஸ்தானத்திற்குச் சென்றார்கள். அந்தச் சம்ஸ்தானத்தில் ஒவ்வோர் ஆண்டும் நவராத்திரி பூஜையின்போது பல பிராமணர்களுக்கும், ஏழைகளுக்கும் அன்னதானம் செய்வது வழக்கம்.

''இந்த ஆண்டு பிராமண போஜனம் வேண்டாம்; ஏழைகளையும் உட்கார வைத்து அன்னம் போடவேண்டாம். சாதத்தை உருட்டி வேண்டுமானால் கையில் கொடுத்து அனுப்பிவிடலாம்.அதனால் செலவு குறையும்'' என்று அந்த ஆண்டு புதிதாக வந்திருந்த திவான் சொன்னாராம். அதனைச் சம்ஸ்தானாதிபதியும் ஒப்புக் கொண்டுவிட்டாராம்.

இதனால் பெரிதும் ஏமாற்றம் அடைந்த பிராமணர் களும், ஏழைகளும் யாரிடம் சொன்னால் தங்கள் காரியம் நடக்கும் என்று எண்ணி, எங்கள் ஆசிரியரிடம் வந்து சொன் னார்கள்.

''மகாராஜா அப்படி எல்லாம் செய்யமாட்டார்கள். நீங்கள் போங்கள்; நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்'' என்று எங்கள் ஆசிரியர் அவர்களுக்குத் தேறுதல் சொல்லி அனுப்பி விட்டுத் தர்பாருக்குச் சென்றார்கள். அங்கே பல புலவர்கள் இருந்தார்கள்; படித்த அறிவாளிகள் இருந்தார்கள்; வேறு யார் யாரோ வந்திருந்தார்கள்.

அந்தச் சமயத்தில் ஐயரவர்கள் மகாராஜாவைப் புகழத் தொடங்கினார்கள். ''மகாராஜாவின் பரம்பரைப் பெரு மையை என்னவென்று சொல்வது! தங்கள் முன்னோர்கள்

செய்த தானதர்மங்கள் என்ன! அந்த மரபில் வந்த மன்னர்கள் எல்லாம் எத்தனை பேருக்கு அன்னதானம் செய் திருக்கிறார்கள்! பெரியவர்கள் செய்து வந்ததை நிறுத்தக் கூடாது என்ற எண்ணத்தோடு தாங்களும் அறம் செய்கிறீர் கள். போன ஆண்டு இரண்டாயிரம் பேருக்குமேல் நவராத் திரியின் போது உணவு அளித்தீர்கள். இந்த வருஷம் ஐயாயிரம் பேர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டும் அன்னதானத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்கள். தங்களைப் போல யார் இப்படிப் பண்ணப்போகிறார்கள்?'' என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டவுடனே அந்த அரசர் அவ் வாண்டும் வழக்கம்போல அன்னதானம் செய்ய ஏற்பாடு செய்துவிட்டார்.

உடம்படுபுணர்த்தல்

பெரியவர்கள் இப்படிச் சொல்வது வழக்கம். எதையும் நேர்முகமாகச் சொல்லாமல் பிரயோக வாயிலாகப் புலப் படுத்துவதும் இதைப் போன்ற முறைதான். விதியாகச் சொல்லாமல் பிரயோகத்தில் வைத்துக் காட்டுவதை உடம்படுபுணர்த்தல் என்று இலக்கணத்தில் சொல் வார்கள்.

அவ்வாறே அருணகிரிநாதர், ''ழகர றகரத்தை நன்றாக உச்சரியுங்கள்'' என்று சொல்லாமல் அவ்விரண்டையும் இந்தப் பாட்டிலே மிகுதியாக அமைத்துச் சொல்கிறார்.

இந்தப் பாட்டில் ஏழு ழகரங்கள் இருக்கின்றன என்று முன்னே சொன்னேன். றகரங்களோ பதின்மூன்று இருக் கின்றன. எண்ணிப் பார்த்தால் தெரியும்.

நம் வீட்டிலே நாமே செடிகளை வைத்துப் பயிரிட்டு, மலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து ஆண்டவனுக்குச் சாத்துவது என்றால் முடியாத காரியம். மலரைக் கடை யிலிருந்து வாங்கிவந்து ஆண்டவனுக்கு அர்ச்சனை பண்ண லாம். அப்படிப் பண்ணும்போது நமக்குச் சிரத்தை

இருந்தால், அன்பு இருந்தால், அந்த மலரின் காம்புகளை எல்லாம் கிள்ளிவிட்டுச் சுத்தமான மலராக அர்ச்சனை பண்ணலாம். இதுதான் முறை. அப்படிச் செய்யவில்லை என்றால் சிரத்தை இல்லையென்றே கொள்ளவேண்டும்.

அதுபோலவே இறைவன்மேல் நம்மால் பாட்டுக்கள் புனைய முடியாவிட்டாலும் பெரியவர்கள் பாடிய பாடல்களை எழுத்துப் பிழையில்லாமல் சொல்ல வேண்டும்.

கால நிலை

அருணகிரிநாதர் காலத்தில் இந்த நாட்டில் கன்னடர்களுடைய ஆட்சி இருந்தது. கன்னடம் பேசும் அதிகாரிகள் அங்கங்கே இருந்தார்கள். **''கருநடப் பேர் வெள்ளத்து வீழாமல்''** என்று வில்லிபாரதச் சிறப்புப் பாயிரம் சொல்வதிலிருந்து இது தெரிய வருகிறது. கன்னடக்காரர்களோடு சேர்ந்து எழுத்தைத் தவறாக உபயோகிக்கின்ற மக்களைப் பார்த்து மனம் குமுறி, அப்படி உபயோகிக்காதீர்கள் என்று சொல்ல எண்ணினாரோ அருணகிரியார் என்று தோன்றுகிறது. இதே நிலை இப்பொழுதும் இருக்கிறது. நுனி நாக்கிலே பேசுகின்ற ஆங்கிலமொழியின் கலப்பினால் வார்த்தைகளைச் சரியாக நாம் உச்சரிப்பதில்லை. நாமும் நுனி நாக்கிலே பேசுகிறோம். அதனால் இந்தப் பாட்டு இன்றும் நமக்குப் பயன் தருவது.

இந்தப் பாட்டில், காலனை வெல்ல வேண்டுமென்றால் நன்றாக எழுத்துப் பிழையறக் கற்க வேண்டும் என்று அருணகிரிநாதர் சொல்கிறார். எதைக் கற்பது? கவியை எழுத்துப் பிழையறக் கற்கவேண்டும். எந்தக் கவியை? அயில் வேலன் கவியை. எழுத்துப் பிழையறக் கற்றால் போதாது. அன்போடு எழுத்துப் பிழையற அயில்வேலன் கவியைக் கற்க வேண்டும். அப்படிக் கற்றால் காலனை வென்று விடலாமாம்.

இதனை எப்படிச் சொல்கிறார் என்று பார்ப்போம்.

ஞான சக்தி

அழித்துப் பிறக்கவொட்டா அயில் வேலன்.

அழித்து என்றால் மீட்டும் என்று பொருள். உலகத்தில் பிறந்த அத்தனை பேரும், உடம்பைப் பெற்றவர்கள். அவர்கள் உடம்புக்குள்ளிருந்து உயிர் என்றுவது ஒருநாள் வெளிப்பட்டே ஆகவேண்டும். அதுதான் மரணம். அந்த உயிர் வேறு பிறவி எடுக்கிறது. ஆனால் இறைவன் அருள் பெற்றவர்கள் மீட்டும் பிறக்கமாட்டார்கள். மீட்டும் இந்தப் பிறவியைப் பெறுதபடி செய்பவன் அயில் வேலன். அயில் வேல் என்பதற்குக் கூர்மையான வேல் என்று பொருள். முருகன் கையிலுள்ள வேலை ஞானசக்தி என் பார்கள். இறைவனிடத்தில் இருக்கும் சின்னங்கள் எல்லாம் சில சில தத்துவங்களை நினைப்பூட்டுபவை. முருகன் கையி லுள்ள வேல் ஞானத்தைக் காட்டுகிறது. ஆன்மாக்களைப் பற்றியுள்ள அஞ்ஞானத்தைப் போக்கும் ஞானசக்தியே வேல்.

அஞ்ஞானம் அல்லது அவித்தையினால் நாம் உலகத்தில் பிறக்கின்றோம். அவித்தை அழிந்தால், அறியாமை ஒழிந் தால், பிறப்பு ஒழியும். ஞானமே ஆண்டவன் திருக்கரத்தில் வேலாக இருக்கிறது. அந்த ஞான வேலினால் அஞ்ஞானம் தொலையும்; அதனால் பிறவி போகும்.

இவற்றை மனத்தில் நினைத்தே, ''**அழித்துப் பிறக்க வொட்டா அயில்வேலன்**'' என்றார். அவனுடைய கவி யைக் கற்க வேண்டும். கற்க வேண்டுமென்று சொல்லாமல், ''இன்னும் கல்லாமல் இருக்கிறீர்களே'' என்று இரங்கு கிறார்.

அயில்வேலன் கவியை அன்பால்
எழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றிலீர்!

2

கற்றல்

கவியைக் கற்பது எப்படி என்று சற்று நின்று பார்க்க வேண்டும். ஒரு முறை படிப்பது, பலமுறை படித்து மனனம் பண்ணுவது, பொருளைத் தெரிந்து கொள்வது முதலாகக் கற்பதில் பல படிகள் உண்டு. கல்வி அநுபவமாக மாறும் போதுதான் அது முற்றுப்பெறும் என்று சொல்வர் பெரியோர். உண்மையான படிப்பு, படித்த உண்மையைத் தெளிந்து அடங்கும்போதுதான் நிறைவேறும். ஆண்டவனுடைய புகழைக் கற்றுக் கேட்டு உணர்ந்து, அதனுல் இன்பத்தை அநுபவிப்பது கல்வியால் ஆய பயன். அந்த அநுபவ நிலை வந்துவிட்டால் கல்வி நிறைவை அடைந்துவிட்டதாகக் கொள்ளலாம்.

உலகில் மிகப் பெரிய ஞானிகள் பலர் இருந்திருக்கிருர்கள். பழங்காலத்தில் சனகர், சனந்தனர், சனத்சுஜாதர், சனத்குமாரர் என்று நான்கு ஞானிகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் கல்லாதது, கேளாதது ஒன்றுமே இல்லை. நாலு வேதம், ஆறு சாஸ்திரம், அறுபத்து நாலு கலை என்று சொல்லும் எல்லாவற்றையும் கற்றவர்கள். அப்படியிருந்தும் அவர்களுக்குச் சந்தேகம் நீங்கினபாடில்லை; அநுபவ நிறைவு ஏற்படவில்லை. அந்த ஐயத்தைத் தெளிவிக்க வேண்டுமெனப் பல பேர்களைக் கேட்டார்கள். அவர்கள் எல்லாம் புத்தகத்தில் இருக்கும் பொருள்களையே சொன்னுர்கள். அவற்றை அவர்கள் முன்பே படித்தவர்களாதலால் அவற்றைக் கேட்டும் அவர்கள் சந்தேகம் நீங்கவில்லை. அவர்களுடைய கல்வி நிரம்பவில்லை. அந்த ஐயத்தைப் போக்குவதற்கு வழி என்ன? கடைசியில் இறைவன் அவர்களுடைய கல்வியையும் கேள்வியையும் பூரணமாக்கினுன்; ஐயத்தைப் போக்கினுன். கல்லால மரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்து அவர்களுடைய சந்தேகத்தைச் சின் முத்திரையினுல் விளக்கினுன். பேசாத பேச்சினுலே அந்த முனிவர்களுடைய

சந்தேகம் தீர்ந்தது. வாக்குக்குள் அகப்பட்ட எல்லாவற்றையும் கல்வி கேள்வியால் உணர்ந்திருந்த அந்த நால்வரும், வாக்கு இறந்த மோன உபதேசத்தால் தெளிவு பெற்ருர்கள்.

"கல்லாலின் புடைஅமர்ந்து நான்மறைஆ றங்கமுதற் கற்ற கேள்வி
வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்குப் பாலாய்
எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்து காட்டிச்
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாமல் நினைந்து பவத் தொடக்கை வெல்வாம்"

என்று பரஞ்சோதி முனிவர் தட்சிணுமூர்த்தியின் புகழைப் பாடுகிருர்.

கேள்வி எப்பொழுது முடிவு பெறும்? கேளாத நிலையில் தான் முடிவு பெறும். வாக்கு எப்பொழுது முடிவு பெறும்? வாக்கு இல்லாத இடத்திலேதான் முடிவு பெறும். ஆகவே அந்த நிலையை அடைகின்ற வரையிலும், நாம் கற்கின்ற கல்வி எல்லாம் முடிவு பெறவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

அநுபவ ஞானம்

இறைவன் கல்வியினுல் அறிய முடியாத பொருள்; அறிந்தேன் என்பவர்களால் அறியப்படாத பொருள்; 'அறியவில்லையே, அறியவில்லையே' என்று ஏங்கி அவனை அறிய வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தோடு அலைந்துகொண்டிருக்கிறவர்களுடைய அறிவுக்குப் புலனுகின்ற பொருள். எவன் எல்லாவற்றையும் நன்ருகப் படித்துவிட்டேன் என்று சொல்லுகிருனே அவன்தான் உண்மைப் பொருளை அறியாதவன். அறிந்தபோது அநுபவம் தோற்றி, மோனம் தலைப்படும்.

இதனை ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் மிகவும் நன்ருக ஒரு கதையின் வாயிலாகச் சொல்கிருர். ஒரு பௌராணிகர் பாகவதத்தைப் பலமுறை திருப்பித் திருப்பிப் படித்தார். தாம் படித்தவற்றைப் பிறருக்கு வெகு நன்ருகச் சொல்ல வேண்டுமென்று படித்தார். பிறருக்கு உபந்நியாசம் செய்தார். ஒருநாள் அரசனிடம் சென்று, ''பாகவதத்தை ஒரு முறை மகாராஜாவுக்குமுன் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்'' என்ருர்.

அரசன் அவரைப் பார்த்து, ''பாகவதத்தை நீங்கள் நன்ருகப் படித்திருக்கிறீர்களா?'' என்று கேட்டான்.

''ஓ, மிக நன்ருகப் படித்திருக்கிறேனே!'' என்று அவர் சொன்னர்.

அரசன் அவரைப் பார்த்து, ''இன்னும் ஒரு முறை படித்துவிட்டு வாருங்கள், பார்ப்போம்'' என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டான்.

'அரசன் இப்படிச் சொல்லுகிருனே!' என எண்ணிக் கோபம் கொண்ட பௌராணிகர் அதனைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் மறுபடியும் சென்று ஒருமுறை படித்து விட்டு அரசனுடைய தர்பாருக்கு வந்தார்.

அரசன் முன்போலவே, ''நன்ருகப் படித்துவிட்டு வந்தீர்களா?'' என்று கேட்டதற்கு, அவர் முன்போலவே, ''மிகவும் நன்ருகப் படித்து வந்திருக்கிறேன்'' என்று விடை சொன்னர். அரசன் அவரிடம் மறுபடியும், ''இன்னெரு முறை படித்துவிட்டு வாருங்கள். படித்தது போதாதென்று தோன்றுகிறது'' என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டான்.

இவ்வாறே ஒவ்வொரு வாரமும் அந்தப் பௌராணிகர் அரசனுடைய தர்பாருக்குச் சென்று, ''நான் மிகவும் நன்ருகப் படித்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன்'' என்று சொல்வதும், அரசன் அவரை, ''திரும்பவும் போய்ப் படித்துவிட்டு வாருங்கள்'' என்று சொல்வதும் வழக்கமாகிவிட்டன.

பௌராணிகருக்கு அளவற்றகோபம் வந்துவிட்டது. இனிமிக நன்ருகப் படிக்காமல் அரசனுடைய தர்பாருக்குப் போகக் கூடாதென்று எண்ணி மறுபடியும் படிக்க ஆரம்பித்தார். ஒரு முறை படித்தார். பல முறை படித்தார். மனம் ஊன்றிக் கவனித்துப் படித்தார். அரசனுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்பதை மறந்து படித்தார். படிக்கப் படிக்க அவர் உள்ளம் அதில் ஆழ்ந்தது. கண்ணன் விளையாடல்களை உணரத் தொடங்கினுர். பக்தி ஆர்வம் பொங்க, ஏதோ ஒரு வகையான அமைதியும் இன்பமும் உண்டாயின. அந்த அநுபவ நிலையிலேயே நின்ருர். பகல் தெரியவில்லை; இரவு தெரியவில்லை; நாள் போனது தெரியவில்லை; வாரம் போனதும் தெரியவில்லை. அரசனிடம் போகவேண்டுமென்ற எண்ணங்கூடத் தோன்றவில்லை.

அரசன் பார்த்தான். வாரம் தப்பினுலும் குறித்த நாள் தப்பாமல் வந்துகொண்டிருந்த பௌராணிகரைக் காணவில்லையே என்று எண்ணி அவர் இருந்த இடம் தேடி அரசனே வந்தான். வந்து பார்த்தால் ஒரே கண்ணன் மயமாக ஆகிக் கண்ணனையே தம் ஒளிமிக்க கண்களினுலே பார்த்துக்கொண்டு, வாய் அடைத்து உட்கார்ந்திருக்கும் நிலையிலே பௌராணிகர் இருந்தார்.

''சுவாமி, தாங்கள் இப்பொழுது பாகவதத்தைச் சொல்லுங்கள்'' என்று அரசன் அவர் காலிலே வீழ்ந்தான். ஆனுல் அவர், ''அரசே, நான் சொல்வது என்ன இருக்கிறது? தாங்களே எனக்குக் குரு'' என்று அவர் காலிலே வீழ்ந்தார். அவர் அநுபவ ஞானி ஆகிவிட்டார்.

இந்த அநுபவ ஞானத்தை **அபரோக்ஷஞானம்** என்று சொல்வார்கள்; பரஞானம் என்பதும் அதுதான். நூல் அறிவினுலே வருகின்றது அபர ஞானம், அல்லது பரோக்ஷ ஞானம்.

கற்றதனுல் ஆய பயன் என்ன? இறைவன் நற்ருள் தொழுவது தானே? கற்க வேண்டும். அது இன்றியமை

யாததே. அதைவிட முக்கியமானது கசடறக் கற்றபின் அதற்குத் தக நிற்பது; அதாவது அநுபவத்தில் இன்பத்தைப் பெறுவது. ஆகவே ஆண்டவனுடைய கவியை அன்பால் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்; அநுபவ முதிர்ச்சி உண்டாகும் படி கற்கவேண்டும்; பிழையில்லாமலும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

முதலில் இன்றியமையாதது அன்பு. அது வளரத் துணை யாக இருப்பது இறைவன் புகழைப் பாடுவது. அந்தப் பாட்டைப் பிழை இல்லாமல் சொல்லக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கற்றுக்கொள்ள எத்தனையோ கவிகள் உண்டு. ஆனால் அன்போடு கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமானால் ஆண்ட வனைப் பற்றிய கவியாக இருக்கவேண்டும்; அயில் வேலன் கவியாக இருக்க வேண்டும். தாம் பாடிய கவியை மாத்திரம் நினைந்து, அருணகிரி நாதர் இப்படிச் சொல்லவில்லை. அவருக்கு முன்னாலே தோன்றிய நக்கீரர் முதலிய பெரியார் கள் முருகப் பெருமானைப் பற்றியும், ஆழ்வாராதிகள் திருமாலைப் பற்றியும், ஞான சம்பந்தர் முதலியவர்கள் சிவபிரானைப் பற்றியும் பாடியிருக்கிறார்கள். அப்பெரியார் கள் இறைவனுடைய திருவருளிலே ஈடுபட்டுப் பல பல பாடல்கள் பாடியிருக்க, அவற்றை எல்லாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல் வீணே வாழ்நாளைக் கழிக்கின்ற மக்களை நினைந்து இரங்கி இந்தப் பாட்டைப் பாடினார்.

தமிழர் வாழ்வில் பாட்டு

தமிழுக்கும் பாட்டுக்கும் தொடர்பு அதிகம். பழந்தமிழ் நூல்கள் யாவுமே கவிகளால் அமைந்தவை. **''பாட்டியல் தமிழுரை பயின்ற எல்லை''** என்பது **பெரிய புராணம்** தமிழ்நாட்டில் பாட்டுக்குப் பெருமை அதிகம். மனித னுடைய வாழ்நாளில் பல வகையில் பாட்டுக் கலந்திருக் கிறது. குழந்தை பிறந்தால் தாலாட்டுப் பாட்டு; குழந் தைக்குத் தொட்டில் போட்டால் பாட்டு; குழந்தை

நடக்க ஆரம்பித்தால் பாட்டு; குழந்தை விளையாடும் விளையாடல்களுக்கு ஏற்ற பாட்டு; கல்யாணம் வந்தால் நலங்குப் பாட்டு; ஊஞ்சல் பாட்டு; கடைசியில் இறக்கும் போது ஒப்பாரிப் பாட்டு. இப்படித் தமிழர் தம் வாழ்வைப் பாட்டினுல் அளக்கிருர்கள். அந்தப் பாட்டுக்களை எல்லாம் மனிதன் கற்றுக் கொள்ளலாம். அவை யாவும் அவ்வப் போது இன்பம் தந்து ஓரளவு மனத்திலே அமைதியைத் தரத்தக்கன. ஆனுல் அவற்ருல் கால ஜயம் பண்ண முடியாது.

கவிகளைக் கற்றுச் சுவை காண்பதால் ஒருவகை அமைதி உண்டாகிறது. மீட்டும் பிறவாத இன்ப நலம்மிக்க அமைதி வேண்டுமென்ருல் எந்தக் கவியைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்? அயில்வேலன் கவியைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். எப்படிக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்? அன்பால் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அவனைத் தியானிக்க அன்பு இருந்தால் போதும். அந்தத் தியானம் மனத்திலே நிலைக்க அவனைப் பாடித் துதிக்கவேண்டும். அதற்குத் தமிழறிவு வேண்டும்.

எழுத்துக்கள்

தமிழ் அறிவு எப்படிப் புலப்படும்? பாடும்போது நன்ருக உச்சரிக்கும் வாக்கினுலே புலப்படும். பாடலைப் பாடும் போது எழுத்துப் பிழை இல்லாமல் சொல்ல வேண்டும். எழுத்து ஒவ்வொன்றையும் சரியாக உச்சரிக்காவிட்டால் பயன் இல்லை. ஒவ்வோர் எழுத்தும் பராசக்தியினிடமிருந்து தோன்றியது என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். 51 எழுத்துக்களுக்கும், 51 விதமான தத்துவங்கள் இருக்கின் றன. தனித் தனித் தேவதை உண்டு என்று சாஸ்திரங் கள் கூறுகின்றன. ஏதேனும் ஓர் எழுத்தைத் தவருக உச்சரித்தால் அந்த எழுத்துக்குரிய தேவதை கோபித்துக் கொள்ளும். ஒரு பெரிய அதிகாரியின் பெயரையோ விலாசத்தையோ தவருகச் சொன்னுல் அவருக்குக் கோபம்

வாராதா? அதுபோலவே நம் நாவிலிருந்து நடமாடுகிற தேவதைகள் தங்களுக்கு உரிய எழுத்தைச் சரியாக உச்சரிக்காவிட்டால் கோபம் அடைகின்றன. சரியாக உச்சரித்தால், அவற்றுக்குரிய இலக்கண அமைதி இருந்தால், அதனுல் கிடைக்கும் நன்மையைப் பெறலாம்; தேவதைகளும் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள்.

3

மழலையும் பேச்சும்

அழுகையே தன் மொழியாகப் பிறக்கும் குழந்தை பின்பு மழலை பேசுகிறது. வளர வளர நன்ருகப் பேசக் கற்றுக்கொள்கிறது. குழந்தைகளின் மழலைச் சொல் இசைக் கருவிகளைவிட இனிமையானது என்று வள்ளுவர் சொல்கிருர். இளங் குழந்தை மழலை பேசினுல் அது குறைபாடு ஆகாது. எழுத்தைத் தவருக உச்சரித்ததாகவும் ஆகாது. சோறு என்பதை, 'சோச்சி' என்கிறது. பழம் என்பதைப் 'பயம்' என்கிறது. காபி என்பதை 'காவி' என்கிறது. அவை எழுத்துக் குறைபாடு உடையவை; ஆனுலும் இனிமையை உடையன.

> **''குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்**
> **மழலைச்சொல் கேளா தவர்''**

என்று வள்ளுவர் சொல்கிருர். ''திருவள்ளுவருக்கு இசை வராது போலிருக்கிறது. அதனுல்தான் அவருக்கு யாழின் இனிமையும் தெரியவில்லை; குழலின் இனிமையும் தெரியவில்லை'' என்று சொல்பவர்கள் இருக்கிருர்கள். அவர் கருத்து இன்னதென்று தெரிந்துகொண்டால் அப்படிச் சொல்லமாட்டார்கள். குழல் ஒலி இனிமையானது அல்ல, யாழ் ஒலி இனிமையானது அல்ல என்பது அவர் கருத்து அன்று. ஒருவன் முயற்சி செய்தால் பத்து ஆண்டுகளிலே குழலை மிக இனிமையாக வாசிக்கக் கற்றுக்கொள்ளலாம். வீணையையும் பத்து ஆண்டுகளில் கற்றுக்கொள்ளலாம்.

நாடகத்தில் நடிக்கும் எவ்வளவு பெரிய நடிகனாக இருந்தாலும் சின்னஞ்சிறு குழந்தையைப் போலப் பேச வராது. விகடம் பண்ணுகிறவர்கள் ஆடு மாதிரி கத்தலாம்; யானை மாதிரி பிளிறலாம்; வெவ்வேறு மனிதரைப் போலப் பேசலாம். ஆனால் குழந்தை போலப் பேசமுடியாது.

குழந்தைக்கு இரண்டு பக்கத் தாடையும் வலுவடையவில்லை. பற்கள் முளைக்கவில்லை; இவற்றுக்குமேல், அதன் உள்ளம் அழுக்கடையவில்லை. பற்களும் வரிசையாக முளைத்து, தாடையும் வலுவடைந்து, உள்ளமும் நன்றாக அழுக்கேறிவிட்டால் மழலை ஒலி வராது. ''**சொல்லா மழலைக் கனியூறல்**'' என்று ஒரு புலவர் சொல்கிறார். முயற்சி செய்து கற்றுக் கொள்ளுகிற குழலையும் யாழையும் விடக் கற்றுக் கொள்ள முடியாத மழலையே சிறந்தது; இனிமையானது.

எழுத்து நிறைவு பெறாததனால் மழலை இன்பத்தை உண்டாக்குகிறதா? அல்லது வேறு ஏதேனும் காரணம் உண்டா? முழு வார்த்தையையும் பேசத் தெரியாத குழந்தை மழலை பேசுகின்றது; அதைக் கண்டு களிப்படைகிறாள் பெற்ற தாய்; உவகை அடைகிறான் பெற்ற தந்தை. எழுத்து நன்றாகத் தெரியாத மழலையில் இன்பம் இருக்கிறதென்றால், அந்தக் குழந்தை பதினாறு ஆண்டுகள் நிரம்பப் பெற்ற பிறகும் மழலையாகவே திக்கித் திக்கிப் பேசினால் அவர்கள் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்களா? ''குழந்தைக்கு ஏதோ, ஏனவோ!''என்று பயந்துகொண்டு டாக்டரிடம் அழைத்துப் போய்த் தொண்டை, நாக்கு இவற்றைப் பார்க்கச் சொல்கிறார்கள். வள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறாரே என்று எண்ணிப் பதினாறு வயதில் தம் மகன் மழலையாகப் பேசினால் பெற்றோர்கள் சந்தோஷப்படமாட்டார்கள்; அதனை ஒரு நோயாகவே கருதித் துடிதுடித்துப் போவார்கள்.

அப்படியானால் குழந்தை பேசும் மழலையில் இனிமை உண்டாக என்ன காரணம்? அடுத்தடுத்த வீடுகளில் இரண்டு

குழந்தைகள் பிறக்கின்றன. இரண்டு வயசு ஆனபின்பு ஒரு குழந்தை 'பாபா' என்கிறது; 'மாமா' என்கிறது; மழலையாகப் பொரிந்து தள்ளுகிறது. மற்றொரு குழந்தையோ 'பூ பூ பூ' என்கிறதே தவிர எழுத்தின் ஒலியை வெளியிடமாட்டாமல் திணறுகிறது. அதைக் கேட்டு, ''ஐயோ! இது ஊமை போல இருக்கிறதே!'' என்று பெற்றோர்கள் கதிகலங்கிப் போகிறார்கள். ''மாமா'' என்று சொல்லுகிற குழந்தையின் தாய் அதனைக் கேட்டு மிகவும் மகிழ்வதற்குக் காரணம், தன் குழந்தை ஊமை அல்ல, இனி நன்றாகப் பேசும் என்ற நம்பிக்கையை அந்த மழலை அவளுக்கு உண்டாக்குவதுதான். அதனால் அது அவளுக்கு இனிக்கிறது. ஒரு விதையை நட்டால் முளை வெளியே வந்தவுடன் அது இனிச் செடியாகி நன்றாக வளரும் என எண்ணி மகிழுவதுபோல, அந்த மழலைச் சொல்லைக் கேட்டவுடன், இனி நன்றாக வளர்ந்து அழகாகப் பேசும் நிலையை அக்குழந்தை அடைந்துவிடும் என்று எண்ணிக் களிப்படைகிறாள்.

ஆகவே, மனிதன் வளர வளர மழலை மாறிப் பேசக் கற்றுக் கொள்ளுகிறான். மழலை நிலை மாறிப் பேச்சு நிலை வருவதுதான் வளர்ச்சிக்கு அறிகுறி. மனிதன் பெற்ற பெரும் வரம் பேச்சு. பிறருக்குத் தன் கருத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக ஒருவன் வாயிலிருந்து வருகின்ற ஒலித்திரளே பேச்சு. வாயிலிருந்து வரும் ஒலி பொருளுடையதாக இருந்தால்தான் பேச்சாகும். ஊமையின் ஒலி பிறருக்கு எந்தக் கருத்தையும் தெரிவிக்காது. அவன் காகூ என்று உண்டாக்கும் ஒலி அவன் வாயிலிருந்து பிறந்தாலும் அது பேச்சல்ல. பேச்சிலும் நல்லது, பொல்லாதது உண்டு.

பேச்சிலே சிறந்தது

மழலை, பேச்சுக்கு முளையாதலால் இன்பத்தை உண்டாக்குகிறது. தீமை இல்லாததால் விரும்பிக் கேட்கிறோம். மழலை வளர்ந்த பேச்சும் குழந்தை பேசுவதுபோலத்

திமை இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். பிறருடைய உள்ளத்துக்குத் தன் கருத்துப் புரியும்படி செய்து அவர்களுக்கு இன்பம் உண்டாகும்படி பேசுகின்றதுதான் பேச்சு; நல்ல பேச்சு. பிறருடைய உள்ளம் புண்படும்படியாகப் பேசுகின்ற பேச்சுத் தாழ்ந்தது. நம்மைப் படைத்துக் காக்கின்ற இறைவனுடைய உள்ளம் குளிரும்படியாகப் பேசுகின்ற பேச்சு எல்லாவற்றையும் விட மிகச் சிறந்த பேச்சு.

இறைவன் உள்ளம் குளிரும்படி பேசுவதற்கு நமக்கு என்ன தெரியும் என்று கேட்கலாம். ''நான் உனக்கு ஆயிரம் ரூபாய் தருகிறேன்'' என்று சொன்னால் அந்தப் பேச்சினலே ஒருவனுடைய உள்ளம் குளிருகின்றது. அந்தப் பேச்சினலே தனக்கு வரும் பெரிய ஊதியத்தை எண்ணியே அவன் மனம் குளிருகின்றது. ஆனல் இறைவனுக்கு நாம் எதைத் தருவதாகச் சொல்லலாம்? நம்மிடம் அவனுக்கு அளிக்கத் தக்க பொருள் என்ன இருக்கிறது? இறைவன் நம்மால் பெறுவது ஒன்றும் இல்லை. அவன் நமக்கு எல்லாவற்றையும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்க, நாம் அவனுக்குக் கொடுப்பதாவது!

பலவகையான அணிகளைத் தங்கத்தினல் பண்ணி அணிந்து கொள்கிறோம். அந்தத் தங்கத்தினலே நமக்குப் பலவிதமான பயன்கள் இருக்கின்றன. நம்மால் அந்தத் தங்கத்திற்கு என்ன பயன் இருக்கிறது? இறைவன் தங்கம் போன்றவன். அவனுடைய அருளினலே நாம் தனுகரணபுவன போகங்களைப் பெற்றிருக்கிறோம். ஆனல் நம்மாலே ஆண்டவனுக்கு ஏதாவது உபகாரம் உண்டா? இல்லை.

இதைப் பட்டினத்தார் சொல்கிறார்.

''பொன்னாற்ப்ர யோசனம் பொன்படைத்
தாற்குண்டுஅப் பொன்படைத்தான்
தன்னாற்ப்ர யோசனம் பொன்னுக்கங்
கேதுண்டத் தன்மையைப்போல்

உன்னாற்ப்ர யோசனம் வேணுதெல்
லாமுண்டிங் குன்றனக்கே
என்னாற்ப்ர யோசனம் ஏதுண்டு
காளத்தி ஈச்சுரனே''

என்பது அவர் பாட்டு.

நமக்கு எல்லா இன்ப நலங்களையும் அளிக்கின்ற கடவுளுக்கு நம்மால் உபகாரம் ஒன்றும் இல்லை என்று அவர் சொல்கிறார். அபகாரந்தான் உண்டாகிறது. இறைவன் கொடுத்த நாக்கினால் வாய் கூசாது கடவுள் இல்லை என்று சொல்லித் தவறு செய்கிறோம். இறைவனைத் திட்டுகிறோம், அவன் குழந்தைகளாகிய மக்களை வைகிறோம். இப்படி அவனுக்கு நாம் அபசாரம் செய்கிறோமே தவிர ஒரு விதமான உபகாரமும் செய்யவில்லை.

இவ்வாறு இருந்தால் எப்படி அவன் மனம் குளிரும்? குழந்தை தத்தித் தத்திக் கீழே விழாமல் நடக்கத் தெரிந்து கொண்டால் தாய் மகிழ்ச்சி அடைகிறாள். மழலைச் சொல்லாலே, 'அம்மா' என்று குழந்தை கூப்பிட்டால் அதனைக் கேட்டு எல்லையில்லாத ஆனந்தம் எய்துகிறாள். பள்ளிக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தவுடன் வகுப்பிலேயே முதலாக இருக்கிறான் என்று சொல்லக் கேட்டால் அவள் உள்ளமெல்லாம் குளிர்ந்து போகிறாள். அந்தக் குழந்தை படித்துவிட்டு நல்ல உத்தியோகத்திற்குப் போய்விட்டால் அவள் அடைகின்ற மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லாமல் போய் விடுகின்றது. தன் குழந்தை நல்லவன் என்று பிறர் கூறக் கேட்கும் பொழுதெல்லாம் அவள் அடைகின்ற இன்பம், அக்குழந்தையைப் பெற்ற காலத்தில் அடைந்த இன்பத்தையும் விட மிக அதிகமானது என்று வள்ளுவர் சொல்கிறார்.

அதைப்போன்று எல்லா உலகத்திற்கும், எல்லாக் காலத்திற்கும், எல்லா ஜீவர்களுக்கும் பரம மாதாவாக விளங்குகின்றவன் ஆண்டவன். இந்த உலகத்தில் எல்லா உயிர்களும்

எந்த எந்த வகையில் முடியுமோ, அந்த அந்த வகையில் சிறந்து விளங்கினல் அது அவனுக்குப் பேருவகையைக் கொடுக்கும். அதனுல் அவன் உள்ளம் குளிரும். ''இவன் மிகவும் நன்ருகப் பேசுகிருன்; இவனுக்கு மேலும் மேலும் நன்ருகப் பேசக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும்'' என்று தோன்றும்.

ஒரு தாய், தன் மகன் தினமும் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகும்போது இரண்டணுக் கொடுத்து அனுப்புவாள். மத்தியான்ன வேளையில் வயிறு பசித்தால் ஏதாவது வாங்கித் தின்னட்டும் என்று அப்படிச் செய்வாள். பையன் பள்ளிக் கூடத்தின் வாசலுக்கு எதிரே ஒரு கிழவி அவிசற் கடலையைக் கொண்டு பண்ணின சுண்டலை விற்றுக் கொண்டிருந்தாள். அதனை வாங்கித் தின்ருன். இரண்டு மூன்று நாள் சாப்பிட்டான். உடனே அவனுக்கு உடல் நலிவு வந்து விட்டது. தலைவலி என்ருன்; உடம்பு வலி என்ருன். பள்ளிக் கூடம் போகாமல் வீட்டிலேயே படுத்துக் கொண்டு விட்டான்.

தாய் என்ன நினைப்பாள்? 'ஏதோ நல்ல பொருளாகப் பசி நேரத்திற்கு வாங்கிச் சாப்பிடட்டும் என்று இரண்டணுக் கொடுத்தால் இந்தப் பையன் உடம்புக்கு ஆகாத பொருளை வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டான் போலிருக்கிறது. வாந்தி எடுக் கிருன். இனி இவனுக்குக் காசு கொடுத்துப் பள்ளிக்கூடத் திற்கு அனுப்பக் கூடாது' என்றுதானே : நினைப்பாள்?

இறைவன் நமக்கு நல்ல வாயைக் கொடுத்து, பேசும் ஆற்றலையும் கொடுத்து அனுப்புகிருன். அந்த நாக்கை நன்ருகப் பயன்படுத்திக் கொண்டால் அவன் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைவான். மேலும் மேலும் நன்ருகப் பேச்சு வளரும்படி செய்வான். தாய் இரண்டணுக் கொடுத்துப் பள்ளிக்கு அனுப்பிய பிள்ளையாண்டான் அவிசற் கடலையை வாங்கித் தின்று உடம்புக்குத் தீங்கு தேடிக் கொண்டபோது தாய் தான் கொடுத்து அனுப்பிய இரண்டணுவைக் கொடுக்காமல்

நிறுத்திவிட்டதுபோல, ஆண்டவன் நமக்குக் கொடுத்தனுப்பிய நாவைக்கொண்டு அவனுடைய திருநாமத்தைப் பேசாமல், பேசத் தகாதன எல்லாம் பேசிப் பிறருடைய மனத்தைப் புண்படுத்திக் கொண்டிருந்தால், அவன் நம்மை ஊமையாக்கிவிடுவான்.

பொல்லாத பேச்சுக்களில் நான்கு வகை உண்டு. கடுமையாகப் பேசிப் பிறர் மனம் புண்படும்படி செய்வது ஒரு வகை. பயன் இல்லாத சொற்களைப் பேசுவது ஒரு வகை. ஒருவனைக் காணுதபோது இகழ்ந்து பேசுவது ஒரு வகை. பொய் சொல்வது ஒரு வகை. இந்த நான்கு வகையாகப் பேசுவதையும் ஒழித்து இவற்றிற்கு மாருன பேச்சைப் பேச வேண்டும். பிறர் மனம் உவகை கொள்ளும்படி இன் சொல்லைப் பேசவேண்டும்; மெய்யைப் பேசவேண்டும்; புறங்கூருமல் நேரே நயமாகச் சொல்லவேண்டும்; பயனுள்ளவற்றையே பேசவேண்டும்.

நாம் எதையேனும் வாயில் போட்டுக்கொண்டு அதைத் திரும்ப வெளியில் துப்பினுல் அதனை எச்சில் என்று சொல்லுகிருேம். உடம்புக்குள் போன எந்தப் பொருளாகட்டும், எந்த வழியாக வெளியே வந்தாலும் அதனை எச்சில் என்ருே, மலம் என்ருேதான் சொல்கிருேம். நம்மிடமிருந்து வெளி வரும் அழுக்கை நாமே அருவருத்து ஒதுக்குகிருேம்.

ஆனுல் உடம்புக்குள்ளிருந்து வெளியே வருவனவற்றுள் சிறந்த ஒன்று, எச்சில் படாத ஒன்று, மலமாகாத ஒன்று, பேச்சுத்தான். அந்தப் பேச்சைச் சரியானபடி சொன்னுல் எல்லோரும் கேட்பார்கள். உடம்புக்குள்ளிருந்து வெளியே வருகின்ற எல்லாவற்றையும் எச்சில் என்றும், மலம் என்றும் சொல்லி வெறுக்கும் மனிதர்கள் விரும்பிக் கேட்டு அநுபவிக்கக்கூடியது பேச்சு.

அவ்வளவு அருமையாக நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பேச்சைப் பிறருடைய மனம் புண்படும்படியாகப் பலர் பயன் படுத்துகிருர்கள். குழந்தை தங்கக் கிண்ணத்தை எடுத்து

வீதியில் போகிற நாயை அடிக்கிறமாதிரிதான் இருக்கிறது அது.

இறைவனுடைய அருளினுல் பெற்ற வாக்கைக அவனுடைய திருவருளை நினைந்து பாடுவதற்குப் பயன் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதுவே மிகச் சிறந்த பயன்.

வாய் பெற்ற பயன்

இறைவன் நமக்கு வாய் தந்திருப்பது சாப்பிடுவதற்காக மாத்திரமா? அப்படியானுல் எல்லா உயிர்களுக்கும் வாய் இருக்கிறது. நம்மைக் காட்டிலும் யானைக்கு மிகப் பெரிய வாய் இருக்கிறது. ஆனுல் அதை வாயில்லாப் பிராணி என்று தான் சொல்கிறோம். நாம் ஒரு கவளம் சாப்பிட்டால் யானை நூறு கவளத்தை ஒரே வாயில் சாப்பிட்டுவிடும். பெரிய பிராணி அல்லவா யானை? ஆனுலும், அதனை நாம் வாயில்லாப் பிராணி என்றே சொல்கிறோம். சாப்பிடும் வாய் வாயாகாது. பேசும் வாய்தான் வாய். யானைக்குப் பேசத் தெரியாது. ஆகையால் அது வாயில்லாப் பிராணி' ஆயிற்று. நாம் பேசும் வாய் படைத்ததன் பயன் என்ன?

''வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனை''

என்று அப்பர் அருளியிருக்கிறுர். அவ்வாறு வாய் படைத்தவர்கள் எல்லோரும் அவனை வாழ்த்தாவிட்டால் ஆண்டவன் என்ன செய்வான்? ''போன பிறப்பில் இவனுக்கு அழகாகப் பேசக்கூடிய வாயைக் கொடுத்தோம். இவன் அதை நன்கு பயன்படுத்தாமல் இன்னுதன கூறி, பிறர் மனத்தைப் புண் படுத்தி வாழ்ந்தான். புறங்கூறிப் பெரிய பெரிய சண்டைகளைக் கிளப்பிவிட்டான். பொய் கூறினுன். வழவழவென்று பயனற்ற வம்புப் பேச்சைப் பேசினுன். இவனுக்கு வாய் கொடுத்துப் பயன் இல்லை. இவன் வாயில்லாப் பிராணியாகவே போகட்டும்'' என்று செய்து விடுகிறுன்.

நன்ருகப் பேசக்கூடிய வாயைப் பெற்றிருந்தும், அந்த வாயையும், நாவையும் கொடுத்த இறைவனைப் புகழாத வனுக்கு வாய் இருந்து என்ன பயன்? இராமலிங்க சுவாமிகள்,

''எந்தைநினே வாழ்த்தாத பேயர்வாய் கூழுக்கும்
ஏக்கற் றிருக்கும்வெறு வாய்''

என்று வருந்திச் சொல்கிருர்.

யாரைப் புகழ்வது?

ஆகவே நாவை நமக்கு இறைவன் கொடுத்ததற்குக் காரணம் என்ன? நம்முடைய கடமை என்ன? வாய் கொடுத்த இறைவனை வாழ்த்துவது நம்முடைய முதற் கடமை. நமக்கெல்லாம் அவன் வாய் கொடுத்தது தன்னைப் புகழ வேண்டுமென்ற எண்ணத்திஞலா? அப்படி அல்ல. நாம் புகழ்ந்து அவனுக்கு ஆக வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை. ஆனுலும் நம்முடைய கடமை அது. நாம் நம்முடைய நாவைக் கொண்டு மற்ற மக்களைப் புகழ்ந்து பேசினுல் அவர்களுக்கு இன்பம் உண்டாகும். ஆனுல் அவரிடம் விருப்பம் இல்லாதவர்களுக்குத் துன்பம் உண்டாகும். நாலு பேர் இருக்கும்போது ஒருவரைப் புகழ்ந்தால் மற்ற மூவரும் ''நம்மை இவன் புகழவில்லையே!'' என்று எண்ணக் கூடும். எல்லோரையும் புகழ வேண்டுமென்ருல் இந்த நாவினுலே முடியாது; ஆயிரம் நா நமக்கு இருந்தாலும் முடியாது. ஆகவே, யார் நமக்கு உபகாரம் செய்கிருர்களோ அவர் களைப் புகழ்கிருேம். உபகாரம் செய்பவரைப் புகழவேண்டும் என்று தெரிந்து கொண்டது உண்மையானுல், அப்போதும் இறைவனைப் புகழவேண்டும்.

மக்கள் எல்லோரும் உபகாரம் செய்கிருர்கள். அவர்கள் செய்கிற உதவிக்கு எல்லை உண்டு. தாம் நினைத்தபடி எல்லாம் உபகாரம் செய்ய வேண்டுமென்ருல் அவர்களிடம்

மிகப் பெரிய சக்தி இருக்க வேண்டும். தன் குழந்தையைத் தொட்டால் அது உடனே வஜ்ரமாக ஆகிவிட வேண்டுமென்று ஒரு தாய் ஆசைப்படுகிருள். ஆனல் அவளால் செய்ய முடிவதில்லை. அவளுக்கு வெறும் ஆசைதான் இருக்கிறது. ஆசையை நிறைவேற்றும் ஆற்றல் இல்லை. அவளிடம் உண்டாகிற ஆசைகள் பல. அவற்றில் ஓரளவு நிறைவேறுகிறது என்ருல் அது ஆண்டவனுடைய சக்தியினுல்தான் நிறைவேறுகின்றது. குழந்தைக்கு அவள் உபகாரம் செய்கிருள் என்று நினைக்கிறோம். கொடுக்கும் கருவி அவள். அவள் மூலமாகக் கொடுக்கின்றவன் ஆண்டவன்.

யாரோ ஒருவர் நமக்கு ஒரு புத்தகம் கொடுக்கிருர். இறைவனுல் தூண்டப்பட்டுக் கொடுக்கிற அவர் இறைவனுடைய அருளாணைக்குரிய கருவியாகத்தான் இருக்கிருர். ஆண்டவன் மற்றவர்களையன்றி அவரை ஒரு கருவியாகக் கொண்டு கொடுப்பதனுல் அவருக்கு ஒரு பெருமை உண்டு. அதனுல் அவர் மகிழ்ச்சி அடையலாம். நாமும் அவரைப் போற்றலாம். ஆனல் அதனை அவர் நமக்குக் கொடுப்பதற்கு யார் மூலகாரணமாக இருந்தானே அவனை மறந்துவிடக் கூடாது.

தஞ்சாவூரிலிருந்து ஒருவர் நமக்கு ஐம்பது ரூபாய் மணியார்டர் பண்ணியிருக்கிருர். அந்த மணியார்டரைக்கொண்டு வந்து தபால்காரர் கொடுக்கிருர். அதனை வாங்கிக்கொண்டு நாம் என்ன செய்கிறோம்? மிகவும் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் நமக்கு ஐம்பது ரூபாயைக் கொண்டு வந்து கொடுத்த தபாற்காரருக்கு ஓர் இரண்டணுவைக் கொடுத்துப் போகச் சொல்லுகிறோம். ஆனல் அதே சமயத்தில், ''அப்பாடி! நம்முடைய கஷ்டம் நீங்கிற்று. சரியான சமயத்தில் உதவி செயத அந்தத் தஞ்சாவூர்ச் செட்டியாருக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வோம்!'' என்று எண்ணி உள்ளம் உருகுகின்ருேம். இவ்வாறே நமக்கு உபகாரம் செய்கிறவர்களிடம் நாம் ஓரளவு நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிருேம். அதே சமயத்தில்

எல்லாவற்றுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கிற ஆண்டவனிடத்தில் நாம் மிக்க நன்றி பாராட்டவேண்டும் அல்லவா? நாம் அவனுக்கு வேறு எவ்விதமாகக் கைம்மாறு செய்ய முடியும்? அவன் புகழைச் சொல்வதுதான் நன்றியறிவுக்கு அறிகுறி.

''இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு''

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. பொருள் சேர் புகழ் என்பதற்கு உண்மையான புகழ் என்பது பொருள்.

இறைவனுடைய புகழ்தான் உண்மையான புகழ். மற்றவர்களைப் புகழ்வது ஏதோ ஒரு சம்பிரதாயத்திற்காகத்தான். மற்றவர்களைக் கருவியாகக் கொண்டு எல்லாக் காரியத்தையும் யார் செய்கின்ருனே அவனைப் புகழ்வதே உண்மையான புகழ்ச்சி.

ஆகையால் எல்லோரையும் புகழ்வதற்குப் பதிலாக எல்லாவற்றுக்கும் மூலப் பொருளாகிய ஆண்டவனைப் புகழ்ந்தால், உண்மையை நாம் உணர்ந்து கொண்டவர்களாக ஆவோம்: எல்லோரையும் புகழ்ந்ததாகவும் ஆகும்.

இதனை உணர்ந்து அப்பர் பெருமான் சொல்லுகிருர்.

''பொன்னுனய் மணியானுய் போக மானுய்
பூமிமேல் புகழ்தக்க பொருளே உன்னை
என்னுனய் என்னுனய் என்னின் அல்லால்
ஏழையேன் என்சொல்லி ஏத்து கேனே!''

''பொன்னுயும், மணியாயும், அவற்ருல் ஏற்படுகின்ற போகமாயும் நீ இருக்கின்ருய். ஆகையால் பூமிமேல் யாரையாவது புகழவேண்டுமென்ருல் யாரைப் புகழ்வது? எல்லாம் நீயாகவே இருக்கின்றதனுல் உன்னைத்தானே புகழவேண்டும்? எந்த வகையைக்கொண்டு உன்னை நான் புகழ்வேன்! நீ எப்படி இருக்கிருய் என்று அறிந்தால்தானே நன்ருகப் புகழ முடியும்? உன்னை எப்படிப் புகழ்வது என்று எனக்குத் தெரிய

வில்லையே!'' என்று பாடுகிறார். பல பல தேவாரத் திருப்பதிகங்களைப் பாடிய அப்பர் சுவாமிகள் நான் எப்படிப் புகழ்வேன் என்பாரானால், நாம் எல்லாம் என்ன சொல்வது?

4

அதன் பயன்

இறைவனைப் புகழ்வது நம் கடமை; வாய் படைத்த பயன்; இறைவனால் பெற்ற பயனை நினைந்து நன்றி கூறும் செயல். அது மட்டுமல்ல. இனியும் அதனால் விளையும் பயன் ஒன்று உண்டு. அது என்ன என்று பார்க்கலாம்.

ஆண்டவன் கவியை அன்பால் பிழையறக் கற்றுக் கொண்டவர்கள், சாகுங்காலத்தில் ஒரு பாவி வந்து மிரட்டுவானே, அவனுடைய மிரட்டலுக்குப் பயப்படவேண்டாம். நம்மிடம் இருக்கும் சொத்தைக்கண்டு அந்தக் காலன் பயப்படமாட்டான். பதவி கண்டும் பயந்து உயிரை விட்டுப் போகமாட்டான். எந்த நிமிஷத்தில், எந்தக் கணத்தில் வந்து சுருக்கிட்டு இழுத்துப் போகவேண்டுமென்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவனை வெல்லவேண்டுமென்றால் அயில்வேலன் கவியை அன்பால் படிக்கவேண்டும். நன்றாக வாழ்கின்ற காலத்தில் அப்படிப் படிக்காமல் இருந்து விட்டால், அந்தப் பாவி யமன் வந்து கழுத்தில் சுருக்கிட்டு இழுத்துப் போவானே, அப்பொழுதா படிக்க முடியும்? சாகிற காலத்தில் சங்கரா, சங்கரா சொல்லஎன்று வருமா? வராது. மனிதனுடைய பழக்கத்தால் உண்டான வாசனை எதுவோ அதுவே சாகிற காலத்தில் முந்திக்கொண்டு நிற்கும்.

அப்போது நினைத்தல்

இறைவன் நினைப்புச் சாகிறபோது வருமா என்பதை அநுபவத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் பார்த்துக் கொள்ளலாம். தினந்தோறும்உறங்குகிறோம். உறங்குவதும் ஒரு சாவுதான்.

''உறங்குவது போலும் சாக்காடு'' என்று சொல்லுகிறார் திருவள்ளுவர். நம்முடைய அநுபவத்தில் நம் நினைவில் என்ன என்ன படுகின்றனவோ அவை கனவில் வருகின்றன.

திருடனைக் கண்டு பயப்படுகிறோம்; திருடனைப் பற்றிக் கேட்டு அஞ்சுகிறோம்; கனவில் திருடன் தோன்றி நம்மை அலற வைக்கிறான். தினந்தோறும் நாம் இறைவனை நினைத்தால் கனவிலும் இறைவன் வருவான். நாம் நினைப்பதில்லை; அவன் நம் கனவில் வருவதில்லை. நம் மனத்தில் உள்ள அழுத்தமான நினைவுகள் கனவில் தோன்றுகின்றன.

கனவிலே ஆண்டவனைக் காண வேண்டுமென்றால் நனவில் அவனை அழுத்தமாக நினைக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் படுத்து உறங்குகின்ற சாக்காட்டிலேயே இறைவன் நினைவு வரவில்லையென்றால், உடலை விட்டுப் போகும் பொழுது இயற்கையான வாசனையை மீறிக்கொண்டு ஆண்டவனது நினைவு எப்படி வரும்?

பயத்தால் அலறும் போது, ''அம்மா, அப்பா!'' என்று அலறுகிறோம்; ''ஐயோ!'' என்று கூவுகிறோம். அப்படிக் கூவிப் பழக்கம் ஆகிவிட்டது. அப்போது ஆண்டவனை அழைப்பதில்லை. அந்தப் பழக்கம் திடீரென்று நம்மிடம் வராது. பல நாள் பழக்கத்தால் வரவேண்டும்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாரூர்த் தியாகேசரிடம் மிகுதியான அன்பு கொண்டவர். அவர் திருவொற்றியூர் வந்தார். தாம் திருவொற்றியூரை விட்டுப் போவதில்லை, எனச் சபதம் செய்து கொடுத்துவிட்டுச் சங்கிலி நாச்சியாரை மணந்து கொண்டார். திருவாரூர்ப் பெருமானைப் பிரிந்திருக்க அவரால் முடியவில்லை. ''சங்கிலி நாச்சியாருக்குச் சத்தியம் செய்து கொடுத்தால் என்ன?'' என்று புறப்பட்டுவிட்டார். சத்தியத்தை மீறியதால் அவர் கண்கள் குருடாகிவிட்டன. அப்போது இறைவனை நினைத்து அவர் புலம்புகிறார். ''சுவாமி, உன்னை நான் எப்போதும் நினைக்கிறவனாயிற்றே; தடுக்கி விழுந்தாலும் உன் திருநாமத்தைச் சொல்வதை

யல்லாமல் ஐயோ, அம்மா, அப்பா என்று எனக்குச் சொல்லத் தெரியாதே! என் கண்ணுக்கு ஒரு மருந்து சொல்ல மாட்டாயா?'' என்று கதறுகிருர்.

''அழுக்கு மெய்கொடுன் திருவடி அடைந்தேன்
அதுவும் நான்பெறற் பாலதொன் ருனல்
பிழுக்கை வாரியும் பால்கொள்வர் அடிகேள்!
பிழைப்ப ஞகிலும் திருவடிப் பிழையேன்;
வழுக்கி வீழினும் திருப்பெயர் அல்லால்
மற்று நான்அறி யேன்மறு மாற்றம்
ஒழுக்க என்கணுக் கொருமருந் துரையாய்
ஒற்றி யூரெனும் ஊர்உறை வானே!''

பின்னும் ஓரிடத்தில்,

''நற்ற வாஉனை நான்ம றக்கினும்
சொல்லுநா நமச்சி வாயவே''

என்கிருர். இறைவன் நாமத்தைச் சொல்லிச் சொல்லிப் பழகிப் போனதால் அவர் இறைவனை மறந்தாலும் அவருடைய நாக்கு அவன் நாமத்தை மறக்காமல் சொல்கிறதாம்.

அத்தகைய நிலை நமக்கும் வரவேண்டுமென்ருல் இப்பொழுதிலிருந்தே பழகி வரவேண்டும். யமன் வரும்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று இருந்தால், அவன் இப்போது வருவேன் என்று அறிக்கை அனுப்பிவிட்டு வர மாட்டான். எப்போது வருவான் என்பதை நாமாகத் தெரிந்து கொள்ளவும் முடியாது. ஆகவே, இப்பொழுதிலிருந்தே அயில்வேலன் கவியைச் சொல்லிப் பழகிஞல் இறக்கும் பொழுது வேலன் நினைவு வரும். அந்தச் சமயம் அவன் ஓடோடியும் வந்து காப்பாற்றுவான்.

கலந்து பாடுதல்

வாக்கிலே கவி வந்துவிட்டால் மாத்திரம் போதாது. வாக்கிலே வரும் கவி எண்ணத்திலே பல சமயங்களில் வருவது

இல்லை. இறைவன் திருநாமம் வெறும் பெயர் மாத்திரம் அல்ல. அதற்குச் சிறப்பான பொருள் உண்டு. அதனுற் பெறும் உணர்ச்சியும் உண்டு. அன்போடு சொல்லச் சொல்ல, அது மனத்திலே ஏறி, அதன் பொருள் உள்ளத்திலே தங்கும்; அதனுடைய சாரம் மனத்திலே பதியும்; அதனுல் எழுகின்ற உணர்ச்சி பதியும். இறைவன் பற்றும் உண்டாகும் பிறகு இன்ப அநுபவம் உண்டாகும். அன்பினுல் சொன்னுல் தான் படிப்படியாக இந்த அநுபவங்கள் ஏற்படும்.

ஒரு பெண் இருக்கிருள். அவள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில், ஆறுமுகம் என்று ஒரு பையன் இருக்கிருன். அவன் பெயரைப் பலர் கூப்பிடக் கேட்கிருள் அந்தப் பெண். அந்தப் பெயரைக் கேட்கும்போது எந்த விதமான உணர்ச்சியும் அவளுக்கு உண்டாவதில்லை. அந்தப் பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் ஆகிறது. அவளுடைய கணவன் பெயரும் ஆறுமுகம் என்பது தான்.

வழக்கம் போல் பக்கத்து வீட்டுப் பையனை அவன் தந்தை 'ஆறுமுகம்' என்று கூப்பிட, அந்த ஒலி இன்றைக்கு அவள் காதில் ஜில்லென்று விழுகிறது. காரணம்? அந்தச் சொல் இப்போது அந்தப் பெண்ணுடைய நாயகனின் திரு நாமம். அந்தப் பெயரைச் சொல்லி வேறு ஒருவரைக் கூப்பிடு வதாக இருந்தாலும், அது அவள் காதிலே விழும்போது இனிமை உண்டாகிறது. தன் நாயகனை நினைப்பூட்டுவதனுல் அந்த இன்பத்தைப் பெறுகிருள்.

அதைப் போலவே தான் ஆண்டவன் நாமத்தை அன்பினுல் சொல்லப் பழகிவிட்டால், அந்தச் சொல்லானது கேட்ட மாத்திரத்தில் தன் பொருளாகிய இறைவன் திருவுருவத்தை நினைப்பூட்டுகிறது. அதனுல்தான், "இறைவன் திரு நாமத்தைச் சொல்லும்போதெல்லாம் நாக்கு இனிக்கிறது" என்று பெரியவர்கள் சொல்லுகிருர்கள். தேன் இனிக்கும் என்பது நமக்குத் தெரியும். தேனை நாக்கிலே விட்டுக் கொண்டால்தான் அந்த இனிமை தெரியும். அவ்வாறே இறைவன் திருநாமம் இனிக்கும் என்றுல், அது கருத்தோடு

கலந்தால்தான் இனிக்கும். அயில்வேலன் கவி அன்பால் கருத்தோடு கலந்தால் இனிக்கும். எப்போதும் சொல்லத் தோன்றும். யமன் வரும்போது சொல்லி இன்புறலாம்.

நாம் பாடினுல் அவ்வளவாக இனிக்கிறது இல்லை. ஆனுல் பெரியவர்கள் இனிக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிருர்கள். 'ஏதோ சம்பிரதாயத்திற்குச் சொல்லியிருக்கலாமோ?' என்ற சந்தேகம் நமக்கு எழுகிறது. கருத்தோடு இணைந்து நிற்கும்படி நாமும் பாடினுல் அப்போது நமக்கும் இனிக்கும்; அவர்கள் சொன்னது உண்மையென்று தெரியும்.

மாணிக்கவாசகர் பாட்டை இராமலிங்க சுவாமிகள் அநுபவித்தார். எப்படி?

''வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவை
கலந்தே
ஊன்கலந்தென் உளங்கலந்தே உவட்டாமல்
இனிப்பதுவே''

என்கிருர். அவருக்கு மட்டும் இனிப்பானேன்? நமக்கு அப்படி இனிக்காமற் போனது ஏன்?

நான் ஒருவர் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவர்கள் எனக்குக் குடிக்கப் பால் தந்தார்கள். அதைக் கொஞ்சம் சாப்பிட்ட போது தித்திப்புத் தெரியவில்லை. ''சர்க்கரை போட வில்லையோ?'' என்று கேட்டேன். ''சர்க்கரை அடியில் இருக்கும். கலந்திருக்காது; கலந்து சாப்பிடுங்கள்'' என்ருர் அவ்வீட்டுக்காரர். சர்க்கரையைப் பாலிலே கலக்கும்படி செய்து சாப்பிடும்போது பால் இனிக்கிறது. சர்க்கரை தன் உருவம் தோற்ருமல் பாலிலே கலந்துவிடவேண்டும். சர்க்கரை வேறு, பால் வேருக இருந்தால் பால் இனிக்காது. சர்க்கரை கரைந்து பாலிலே ஒன்றிக் கலந்து விட்டால், பால் இனிக்கிறது போல, தம்மை மறந்து, பாட்டு மயமாகக் கலந்து யார் பாடுகிருர்களோ அவர்களுக்கு அந்தப் பாட்டு

இனிக்கும். ''நான் கலந்து பாடுங்கால்'' என்று இராமலிங்கர் சொல்வதை ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டும்.

நாம் அயில்வேலன் கவியில் கலந்து நம்மை மறந்து அன்போடு பிழையறக் கற்றுப் பாடினுல் யமதர்ம ராஜனையே வெல்லலாம் என்று அருணகிரிநாதர் புலப்படுத்துகிறுர். அவர் சொல்லும் பாட்டு எதிர்மறை வாய்பாட்டில் இருக்கிறது.

''அவனுடைய பாட்டை நீங்கள் அன்பாலே பாடவில்லை. எழுத்துப் பிழையறக் கற்கவில்லை. எரி மூண்டதென்னப் பொங்கு வெங்கூற்றன் தன் பாசக் கயிற்ருல் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு இழுப்பானே, அப்போது நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? அந்தச் சமயத்தில் கவி கற்றுக் கொள்ளலாம் என்று இருப்பீர்களானுல் பயன் இல்லையே!'' என்று கேட்கும் கேள்வியாக அது இருக்கிறது.

பாதுகாப்பு

அருணகிரிநாதர் ஓர் 'இன்ஷூரன்ஸ் ஏஜண்டு.' ''ஐயா, இப்பொழுதே இன்ஷூர் பண்ணிக்கொண்டு விடுங்கள் நீங்கள் திடீரென்று செத்துப்போனுல் என்ன ஆவது? உங்கள் குடும்பம் போகும் கதி என்ன?'' என்று நம்மிடம் வந்து கேட்கிறுர்களே, இன்ஷூரன்ஸ் ஏஜெண்டுகள், அந்த முறையில் சொல்கிறுர். உயிருக்குப் பாதுகாப்புத் தேடிக் கொள்ள வேண்டுமென்பதை அவர் நினைவூட்டுகிறுர்.

''உலகத்தவர்களே, அயில்வேலன் கவியை, அன்பால் பிழையறக் கற்றுக் கொள்ளாமல் இருக்கிறீர்களே; நாளைக்கு வந்துவிடுவானே யமன். தன்னுடைய பாசக்கயிற்ருல் உங்கள் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு இழுக்க வந்து விடுவானே!'' என்கிறுர்.

5

மரண வேதனை

மனிதனுக்கு மரணத்தைவிட மிகத் துன்பமானது எதுவும் இல்லை. ''சாதலின் இன்னாதது இல்லை'' என்று வள்ளுவர் பேசுகிறார். சாகிறவன் மரணசமயத்தில் எப்படித் துன்பப்படுவானோ நமக்குத் தெரியாது. செத்தவர்கள் யாரும் தாங்கள் பட்ட வேதனையைத் திரும்பி வந்து சொன்னது இல்லை. ஆனால் சாகும் தறுவாயில் இருக்கிறவன் படுகிற பாட்டைக் கண்ணால் பார்க்கிறவர்களுக்கு மரண அவஸ்தை எவ்வளவு கடுமையானது என்று ஒரளவு ஊகிக்க முடியும். இறக்கும் நிலையில் இருப்பவன் வாயில் நுரை வருகின்றது. கண் பிதுங்குகிறது. நாக்கு வெளியே தள்ளுகிறது. காது கேளாமல் போய்விடுகிறது. கழுத்திலே கயிற்றைப் போட்டு முறுக்கினால் அப்படித்தான் நுரை தள்ளும்; கண் பிதுங்கும். மரணவஸ்தையில் தோற்றும் அறிகுறிகளும் கழுத்தில் கயிற்றை இறுக்கி முறுக்கினால் உண்டாகும் அறிகுறிகளும் ஒரே மாதிரியானவை. அந்த வேதனையைக் கண்டவர்கள் மரணத்தை உண்டாக்கும் சக்திக்கு உருவம் கொடுத்து யமன் என்று பெயர் வைத்து, அவன் கையிலும் ஒரு கயிறு இருப்பதாகச் சொல்லி, அவன் அந்தக் கயிற்றினால் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு இழுக்கிறான் என்று சொன்னார்கள்.

தெரியாத பொருளையும், நுட்பமான பொருளையும் நாம் உணர்ந்துகொள்ளும்படி பருப்பொருளாகச் சொல்வது பெரியவர்கள் வழக்கம். மரணத்தை விளைவிக்கிறவன் யமன் என்று சொல்வது மரபு. அவனுக்குக் கூற்றுவன் என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. கூறு போடுதல் என்றால் பிரித்து வைத்தல் என்று பொருள். யமன் உடம்பிலிருந்து உயிரைக் கூறு செய்கிறான். அதனால் அவனுக்குக் கூற்றுவன் என்று பெயர் வந்தது. உடம்பிலிருந்து உயிர் போகும் நேரம்

வரும்போது, ''ஏ உயிரே, நீயாக இந்த உடம்பிலிருந்து வெளியே போய்விடு'' என்று சொன்னுல், பழக்கப்பட்ட வீட்டை விட்டு வெளியே போவதற்கு அதற்கு மனம் வருமா? ஒருவனுடைய வீட்டில் நான்கைந்து ஆண்டுகள் குடியிருந்துவிட்டாலே, வீட்டுக்காரன் வீட்டைக் காலி பண்ணு என்ருல் குடியிருப்பவனுக்கு அதை விட்டுப் போக மனம் வருவது இல்லை. பல ஆண்டுகள், பிறந்ததிலிருந்தே, இந்த உடம்பில் இருந்து வாழும் உயிரை இதை விட்டுப் போ என்ருல் போகுமா? போகாது. அதனை வெளியே வரும்படி செய்ய, ஓர் அதிகாரி வருகிருன். எருமைக் கடாவில் யமன் வந்து, தன் கையிலுள்ள பாசக் கயிற்ருல் சுருக்கிட்டு இழுக்கிருன். அவனை நாம் பாவி, கூற்றன், யமன் என்கிருேம்.

காலன் தன்னுடைய ஊழியத்தைச் செய்கிருன். அதனை அறியாமல் நாம் அவனைப் பாவி என்கிருேம். ஆனுல் பெரியவர்கள் அவனைத் தர்மராஜன் என்று சொல் வார்கள். அவர்கள் மரணத்தை வரவேற்கிறவர்கள். உடம்பினின்றும் உயிரைப் பிரிக்கும் கடமையை நிறை வேற்றுகின்றவனுதலால் தர்மராஜா என்கிருர்கள். நாமோ மரணத்தைக் கண்டு பயப்படுகிருேம். அதனுல் அவனை வைகிருேம்.

பயமும் பக்தியும்

'யமன் எருமைக் கடாவின்மீது ஏறி வருவான். அவனுக் குக் கோரப் பற்கள் இருக்கும். அவன் பார்க்கும்போதே கண் அனல் கொப்புளிக்கும்; புகைவிடும். அவன் நம் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு இழுக்கப் பாசக் கயிற்றைக் கையில் வைத்திருக்கிருன்' என்றெல்லாம் சொல்லும்போதே அது நமது உள்ளத்தில் பயத்தை உண்டாக்குகிறது. மரணம் பயமுடையதென்று எண்ணுகிற நமக்குக் காலனும் அச்சந் தரும் கோலத்துடன் இருக்கிருன்.

''மரணத்தைக் கண்டு ஏன் பயப்பட வேண்டும்? மரணத்தை வரவேற்கும்படியாகச் சொல்லக் கூடாதா?'' என்ருல், மரணத்தில் பயம் ஏற்பட்டால்தான் மரணத்தினின்றும் விடுதலை பெறவேண்டும் என்ற ஆசை தோன்றும். தப்பும்படி அருள்கின்ற இறைவனிடத்தில் பக்தி உண்டாகும். காலனுல் உண்டாகும் பயத்தை எடுத்துச் சொல்லி, அந்தப் பயத்தைப் போக்குகின்ற இறைவனிடத்தில் பக்தியை உண்டாக்கி வந்தார்கள். நம் நாட்டுப் பெரியோர்கள். மரண பயம் உண்மையில் மனத்தில் தோன்றிருல் அழுத்தமான பக்தி உண்டாகும். அதனுல்தால் **'பயபக்தி'** என்ற தொடர் வந்தது.

ஒரு வீட்டிலே ஒருவர் இறந்து போகிருர். அயல் வீட்டுக் கிழவர் மயானம் வரையிலும் அந்தப் பிணத்தோடு சென்று வருகிருர். மயானத்திலே அவர், ''உம்; எல்லோரும் இப்படிப் போகவேண்டியதுதான். இன்றைக்கு இல்லா விட்டால் நாளைக்கு யமன் வருவான்'' என்று சொல்கிருர். ஆனுல் வீட்டிற்கு வந்தவுடன் இந்த அறுபது வயசுக் கிழவர் இன்னும் அறுபது ஆண்டுகளுக்குரிய குத்தகைச் சீட்டில் கையெழுத்துப் போடுகிருர். அவருக்கு உண்மையிலேயே நாளைக்கு யமன் வருவான் என்ற பயம் ஏற்பட்டிருந்தால் அப்படிச் செய்வாரா? வீட்டுக்கு வந்தவுடனேயே அவருக்குப் பயம் போய் விடுகிறது. மயானத்திங் தோன்றிய அறிவு, குளத்தில் பாசி சற்றே விலகி மறுபடியும் நீரை மூடிக்கொள்வது போல, மறைந்து போகிறது. அவருக்கு ஏற்பட்ட வைராக்கியம் ஸ்மசான வைராக்கியம்.

ஒருவன் தலையில் தீப்பற்றிக் கொண்டுவிட்டதானுல், அவன் அந்த நெருப்பை அணைக்க, ''எங்கே நீர்? எங்கே நீர்?'' என்று தவிதவித்து ஒடுவான். ''இந்தா அப்பா, இது மிகவும் சுவையான அல்வா'' என்ருல் அவன் அதனை வாங்கித் தின்ன நிற்பானு? ''காசு கொடுக்க வேண்டாம் அப்பா; இனமாகவே தின்றுவிட்டுப் போ'' என்ருல்தான் நிற்பானு? ''எங்கே நீர்? எங்கே நீர்?'' என்று அலறுவதை

நிறுத்தமாட்டான். மரணம் என்கிற துன்பத்தை நினைத்துப் பார்த்து, அது தனக்கு வந்துவிடுமே என்னும் உண்மையான பயத் தீ ஒருவனைப் பற்றிக் கொண்டுவிட்டால் அதனை அணைக்க, ''எங்கே அருள் தண்ணீர்? எங்கே அருள் தண்ணீர்?'' என்று அலறித் தேடி ஓடமாட்டானா?

ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் தீவிரமான பக்தி எப்படி இருக்கும் என்பதை விளக்குகிறார். சீடன் தன் குருவை, ''எப்படிப் பக்தி செய்வது?'' என்று கேட்டானாம். குரு அவனை, ''இங்கே வா'' என்று அழைத்துக் கொண்டு ஒரு குளத்திற்குப் போனார். அவனை அந்த நீரில் குளிக்கச் சொன்னார். அவன் அந்தக் குளத்திற்குள் அமிழும்போது அவன் தலையை வெளியே தூக்கமாட்டாமல் நீருக்குள்ளேயே அழுத்தினார். ஒரு நிமிஷத்திற்குப்பின் விட்டு விட்டார். அவன் மூச்சுவிட முடியாமல் திணறித் துடித்துக் கொண்டு எழுந்தான். அவனைப் பார்த்து, ''தண்ணீருக்குள் நீ என்ன நினைத்தாய்?'' என்று கேட்டார். ''எந்தச் சமயத்தில் வெளியே வருவேன் என்று எண்ணினேன்'' என்றான் அவன். ''இப்படி ஆண்டவனை எந்தச் சமயத்தில் காணு வோம் என்று துடிதுடித்து நினைத்துப் பக்தி செய்தால் ஆண்டவன் அருள்வான்'' என்று சொன்னார். அந்தத் துடிதுடிப்பை எப்படிப் பெறலாம்? மரணத்தினால் உண்டா கும் வேதனையை மனமார உணர்ந்தால் பெறலாம்.

எப்போது வருவான்?

நாம் யமன் வாயில்தான் தூங்குகிறோம். அவன் வாயி லுள்ள நம்மை அவன் எந்தச் சமயத்திலும் கொண்டு போய் விடுவான். அது இன்ன சமயம் என்று நமக்குத் தெரியாது. யமன் முன் எச்சரிக்கை அனுப்பிவிட்டு வருகிற பேர்வழி அல்ல. அதனால் நாம் எப்போதுமே பாதுகாப்புடன் இருக்க வேண்டும். ஞானசம்பந்தர்,

''நீநாளும் நன்னெஞ்சே நினைகண்டாய்
யார் அறிவார்
சாநாளும் வாழ்நாளும்?

என்று நெஞ்சுக்கு உபதேசம் செய்கிறார்.

எந்த நாள் யமன் வருவானோ, யார் அறிவார்கள்? சா நாளும், வாழ் நாளும் யார் அறிவார்கள்? தான் செத்துப் போகிற நாள் எது, வாழ்கின்ற நாள் எது என்று யாருக் காவது தெரியுமா? தெரியுமானால் அந்தச் சமயத்தில் ஆண்டவன் பேரைச் சொல்லலாம்.

ஒருவன் ஓர் ஊருக்குப் போகிறான். அந்த ஊர் போகும் வண்டி எவ்வளவு மணிக்குக் கிளம்புகிறது என்று ஒருவரைக் கேட்கிறான். அவர் பதினொரு மணிக்கு என்கிறார். இவன் ஒன்பது மணிக்கே ஸ்டேஷனில் போய் உட்கார்ந்துகொண்டு விடுகிறான். ''எந்தச் சமயத்தில் வண்டி கிளம்பும் என்பது நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. எதற்கும் முன்னாடியே போய் விட்டால் நல்லதென்று வந்துவிட்டேன்!'' என்று சொல் கிறான்.

அதைப் போலவே மரணம் என்பது எப்போது வரும் என்று நிச்சயமாகத் தெரியாததாலே, அதிலிருந்து தப்ப வேண்டுமானால் அதற்கு முன்னாலேயே இறைவனை வாழ்த்தத் தொடங்க வேண்டும். எப்போதுமே இந்தக் கவசத்தை அணிந்துகொண்டால் யமன் எப்போது வந்தாலும் பயம் இல்லை.

ஆகவே மீண்டும் பிறவாத நிலை தந்து நம்மை எல்லாம் ஆட்கொள்ளுகிற இறைவனைப் பாட வேண்டும். அவன் ஒருவன்தான் உண்மையான புகழுக்கு உரியவன். அந்தப் புகழுக்கு உரியவனாக இருப்பது மாத்திரம் அல்ல. புகழ் வதற்குரிய நாக்கைத் தந்தவனும் அவன்தான். நம் கடமை, நாக்கைத் தந்தவனைப் புகழ்வது என்பது மட்டும் அன்று; புகழ்வதனால் மேலும் நமக்குப் பயன் உண்டு. அவனைப் புகழ்ந்தால் காலனை வெற்றி கொள்ளலாம்.

......எரி மூண்டதென்ன
விழித்துப் புகையெழப் பொங்குவெங்
கூற்றன்.

கூற்றன் மிகவும் சீற்றத்தோடு வருகிறன். அவன் கண்களில் அனல் கொப்புளிக்கிறது. புகை எழுகிறது. முகம் கோபத்தால் சிவந்திருக்கிறது. அவன் தன் பாசக் கயிற்றைப் போட்டு, நம் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு இழுக்கிறுள். அவனது கொடுமையான பிடியிலிருந்து தப்ப வேண்டுமென்ருல் அயில்வேலன் கவியைப் பாடவேண்டும். நன்ருா வாழ்கின்ற காலத்து அவன் கவியைக் கற்றுக் கொள்ளக திருக்கிறீர்களே! மரணம் உண்டாகும் சமயத்தில் எப்படி உங்களுக்குப் பாட வரும்?' என்பது அருணை முனிவர் கேள்வி.

''பேச்சு என்ற பெரு வரம் பெற்ற மக்கள் நாம். ஆதலால் நல்ல பேச்சைப் பேசுங்கள். முருகன் பேச்சைப் பேசுங்கள். அயில்வேலன் கவியைக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். கூற்றன் வந்து கழுத்தில் சுருக்கிட்டு இழுக்கும்போது அந்தக் கவி வந்து உதவும். அந்தச் சமயத்தில் கற்றுக்கொள்ளலாம் என்று இருப்பீர்களானுல் நிச்சயமாக அப்போது கற்றுக் கொள்ள முடியாது'' என்று இதனுல் தெரிந்து கொள்ளும் படி உபதேசம் செய்கிருர் அவர்.

அழித்துப் பிறக்கவொட் டாஅயில்
வேலன் கவியை அன்பால்
எழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றி
லீர்எரி மூண்டதென்ன
விழித்துப் புகையெழப் பொங்குவெங்
கூற்றன் விடும்கயிற்ருல்
கழுத்திற் சுருக்கிட் டிழுக்குமன்
ருேகவி கற்கின்றதே?

[மீட்டும் பிறக்காமல் செய்யும் கூர்மையான வேலையுடைய முருகனைப் புகழும் கவியை அன்பினுல் எழுத்துப்

பிழைகள் இன்றிக் கற்காமல் இருக்கிறீர்களே! கனல் மூண் டாற்போல விழித்து அதிலிருந்து புகை எழும்படியாகக் கோபத்தால் பொங்கும் கொடுமையையுடைய யமன் தான் விடுகிற பாசக் கயிற்ருல் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு இழுக்கும் அந்த நாளிலா கவி கற்பது?]

அழித்து-மீட்டும். அயில்-கூர்மை. கற்கின்றிலீர்-நீங்கள் கற்கவில்லையே. பொங்கு-கோபித்து எழும்.]

வேலின் பெருமை

1

அருணகிரிநாதர் முதலில் விநாயகரை நினைத்தார். பிறகு முதல் பாட்டிலே தாம் பெற்ற இன்பத்தைச் சொன்னார். ''இறைவன் திருவருளினால் எந்த விதமான தகுதியும் இல்லாமல் இருந்த நான் பெரிய பேற்றைப் பெற்றேனே!'' என்று இந்தச் சொற்கோயிலுக்குள் போகும் போதே, தாம் இருந்த நிலையை நினைவு கூர்ந்து, தாம் அடைந்த பேற்றைச் சொன்னார். தாம் மாத்திரம் இன்பம் பெற்றால் போதுமா? உலகமும் அந்த இன்பத்தைப் பெற வேண்டாமா? உலக மக்களும் அந்தப் பேரின்பத்தைப் பெறுவது எப்படி என உபதேசம் செய்ய வேண்டாமா? அந்த உபதேசத்தைச் செய்தார் இரண்டாவது பாடலிலே. ''அயில்வேலன் கவியை எழுத்துப் பிழையறப் பாட வேண்டும். அதனால் யம பயம் இல்லாமல் போகும். அந்தக் கவியைக் கல்லாமல் இருக்கிறீர்களே; நாளைக்குக் காலன் வரும்போது என்ன செய்வீர்கள்?'' என்று இரங்கினார்.

அயில்வேலன் கவியைக் கற்கச் சொல்கிறாரே. அவன் எத்தகையவன்? என்ன பெருமையை உடையவன்? அவன் கையிலுள்ள அயில்வேலுக்கு என்ன பெருமை? சாதிக்க முடியாத காரியம் எதையாவது அது முன்பே செய்திருக்கிறதா? இந்தக் கேள்விகளுக்கு அருணகிரி நாதர் மூன்றாவது பாட்டிலே விடை சொல்கிறார்.

உலகம் எல்லாம் ஒப்புக்கொள்ளும்படி, அவன் புகழைப் பெரியோர்கள் கவியில் சாசனம் செய்திருக்கிறார்கள். கந்த

புராணம் என்ற பெரிய நூலில் முன்பே அவன் புகழ் பரந்து சொல்லப் பெற்றிருக்கிறது. முருகனுடைய ;அவதாரத்திற்கு வியாஜம் சூரனைச் சங்கரிப்பது. அந்தச் சூரசங்காரம் செய்ததே அவன் திருக்கரத்திலுள்ள வேல்தான். அதை இப்போது சொல்கிறார்.

கவிஞன் நிலை

ஏதாவது பொருளைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமானால் உள்ளபடியே சொன்னால் அந்தப் பொருளில் கவர்ச்சி இராது. அதைச் சுற்றி வளைத்து வருணனைகளோடு அழகு படுத்திச் சொன்னால் சுவை பிறக்கும். அழகான பொருளை அலங்காரம் பண்ணி வைக்கும்போது அதனைத் தரையில் வைக்கமாட்டார்கள். அடியிலே அழகான பீடம் போட்டு, அதனையும் அலங்காரம் செய்து அதன் மேல்தான் வைப்பார்கள். நவராத்திரி சமயத்தில் ஒருவர் வீட்டில் ஐந்து படி கட்டினார்கள் என்றால், அடுத்த வீட்டில் ஏழு படி கட்டி, ஏழாவது படியின்மேலே ஆண்டவன் விக்கிரகத்தை அலங்காரம் பண்ணி வைக்கிறார்கள். அப்படித்தான் கவிஞன் தான் சொல்வதைப் பல படிகளைக் கட்டி உயரத்தில் வைக்கிறான்.

திரிபுர சங்காரம்

ஆண்டவன் திருக்கரத்திலுள்ள வேலின் பெருமையைச் சொல்ல வந்த அருணகிரிநாதர் அதனை அழகாகச் சொல்கிறார். முருகன் தன் கையிலுள்ள வேலினால்தான் சூரனைச் சங்காரம் பண்ணினான். அவன் தகப்பனார் யார் தெரியுமா?

தேர்அணி இட்டுப் புரம் எரித்தான்.

''தேர் அணி இட்டு'' என்றால் தேரை அலங்காரம் பண்ணி என்று பொருள். சிவபெருமான் முப்புரங்களைச் சங்காரம் பண்ணினான். பறக்கும் கோட்டைகள் மூன்று

இருந்தன. இரும்பாலான கோட்டை, வெள்ளியால் ஆன கோட்டை, தங்கத்தாலான கோட்டை ஆகிய மூன்றையும் முருகப் பெருமானுடைய தந்தை எரித்தான். அந்த மூன்று கோட்டைகளையும் உடைய மூன்று அசுரர்கள் மிக்க துன்பத்தைப் பிறருக்கு அளித்து வந்தார்கள். அதனால் அவர்களுடைய புரங்களை அழித்தான்.

உடம்பினாலும், உள்ளத்தினாலும் அசுரர்களாக இருந்தவர்களைப் பற்றிப் புராணம் சொல்கிறது. உள்ளத்தினால் அசுரர்களாக இருப்பவர்கள் எல்லாக் காலத்திலும் உண்டு. தன் காரியங்களால் தானே இன்பம் அடைகிறவன் மனிதன்; தன் காரியங்களால் தானும் இன்புற்றுப் பிறரையும் இன்புறச் செய்பவன் தேவன்; தன் செயலால் பிறருக்குத் துன்பத்தை விளைவித்து அதைக் கண்டு இன்புறுகிறவன் அசுரன். இன்றைக்கும் தம் காரியங்களால் பிறருக்கு ஊறு விளைவித்து உவகை கொள்கிறவர்கள் பல பேர் இருக்கிறார்கள்; அவர்கள் எல்லாரும் அசுர சாதியைச் சேர்ந்தவர்களே.

சங்க நூலாகிய **கலித்தொகையில்** ஒரு 'பாட்டு வருகிறது. பாலை நிலம்: அந்த நிலத்தில் தண்ணீர் இராது. மரங்கள் கருகிப்போய் இருக்கும். மான் தண்ணீர் என்று கானல் நீரைத் தேடி ஓடி அலையும். தப்பித் தவறி அங்கே யாராவது போய்விட்டால் அவர்கள் அங்குள்ள விலங்குகளுக்கு இரையாகி விடுவார்கள். ஆறலை கள்வர் அவர்களை அடித்துப் பறிப்பார்கள். வழிப்போக்கர்களிடம் இருக்கும் அவல், அரிசி, கோதுமை, பொருள் முதலியவற்றை அவர்கள் பறித்துக்கொண்டு போவார்கள். அங்கே பயிர் பச்சை இல்லை. உழைத்துச் சாப்பிட வசதி கிடையாது. தொழில் செய்து பிழைக்கலாம் என்று வேறு பிரதேசங்களுக்குப் போகும் முயற்சியும் அவர்களிடம் இல்லை. ஆகையால் அந்தப் பக்கம் போகிறவர்களை அடித்து நொறுக்கி வழிமறித்துத் திருடிச் சாப்பிடுவதே அவர்கள் வழக்கம்.

வழிப்பறி செய்துவிட்டுப் போனால் போகட்டும், ஆளை யாவது உயிரோடு போக விடுகிறார்களா என்றால், அப்படி யும் போகவிடமாட்டார்கள். அவர்களுக்குக் கூத்துப் பார்ப் பதிலே மிக்க மகிழ்ச்சி. அந்தப் பாலை நிலத்திலே கூத்தாட யார் வரப் போகிறார்கள்? வழிப்போக்கர்களின் கழுத்தைச் சீவியவுடனே, தலையிழந்த அவர்களது முண்டம் துள்ளும் அல்லவா? அதைக் கண்டு களிப்படைகிறார்களாம். ''**துள்ளு நர்க்காண்பான் தொடர்ந்து உயிர்வவ்வலின்**'' என்று ஒரு புலவர் பாடுகிறார். இந்த வேடர்களை அசுரர்கள் என்றே சொல்லவேண்டும். பிறருக்குத் துன்பத்தை விளைவித்து அத னாலே இன்பம் அடைகிறவர்கள் அல்லவா?

மூன்று கோட்டைகளுக்கும் சொந்தக்காராகிய அசுரர் கள் என்ன செய்தார்கள்? ஆகாயத்தில் விமானம் போல மூன்று கோட்டைகளும் பறந்து வந்து மக்கள் மிகுதியாக வாழும் பகுதியில் அப்படியே இறங்கும். அவை கீழே உட் கார்ந்து கொண்டவுடன் அந்தப் பகுதியிலுள்ள மக்கள் அப் படியே நசுங்கிச் செத்துப் போவார்கள். இதனால் என்ன பயன் என்று கேட்கலாம். இவ்வாறு மக்களைச் சாகச் செய்து பார்ப்பதில் அவர்களுக்குக் களிப்பு. இதைக் கண்டு தேவர் களுக்கு மிக்க கலக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. உலகம் வாழ்ந்தால் தான் தேவர்கள் எல்லோரும் வாழ முடியும். அவர் களுடைய தொழில் மின்சாரப் பகுதியில் வேலை செய்கின்ற ஊழியர்களின் வேலையையும், வளர்ச்சித் துறையில் வேலை செய்கின்றவர்களின் வேலையையும் போன்றது. உலகத்தி லுள்ள மக்கள் ஒன்றும் செய்யாமல், வரி கொடுக்காமல் இருந்தால், அவர்களுக்கு உத்தியோகமும் இல்லை; சம்பள மும் இல்லை. இறைவனுடைய ஆணைப்படி இவ்வுலகத்தைப் பாலிப்பதற்காக உள்ள பலதுறை அதிகாரிகள் தேவர்கள். வருணனுக்கு ஒரு பகுதி; நீர் வளத்தைக் கவனிக்கக வேண் டும். வாயுவுக்கு ஒரு பகுதி, அவன் காற்றுக்குரிய மந்திரி. அக்கினி தேவன் வெளிச்சம் போடுகிற மந்திரி. இவர்களுக்கு உலக மக்களாகிய நாம் பண்ணுகிற வேள்விகளும், துதி

களும், பூசைகளும் சம்பளமாக மாறுகின்றன. இவ்வுலகில் மனிதன் வாழாமல் இருந்துவிட்டால் தேவர்களுக்குச் சாப்பாடு இல்லை; பட்டினிதான்.

ஆதலின், உலகம் இப்படி அசுரர்களால் அழிந்து ஒழிந்துபோவதைக் கண்டு, தேவர்கள் அலறிக்கொண்டு போய் இறைவனிடம் முறையிட்டார்கள். இறைவன் அதைக் கேட்டான். தேவர்களும் கொஞ்சம் அகங்காரத்தோடு இருந்தார்கள். அக்கினி தன் தொழிலைத் தான் செய்யா விட்டால் உலகத்திலுள்ளவர்கள் எப்படி வாழ முடியும் என்று தருக்குக்கொண்டிருந்தான். உடம்பில் உயிர் இருப்பது என்னால்தானே என்று வாயு தருக்குக் கொண்டிருந்தான். இப்படியே எல்லாத்தேவர்களும், தாங்கள் தொழில் புரியா விட்டால் உலகம்நடைபெறாது என்று செருக்குற்றிருந்தார்கள். அவர்களுடைய அகங்காரத்தையும் போக்க வேண்டுமென்று இறைவன் நினைத்தான்.

நாம் ஒரு காரியத்தைச் செய்தால் அதில் ஒரு பகுதிதான் நிறைவேறுகிறது. ஆண்டவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்போது பல காரியங்கள் நிறைவேறும். அவன் திரிபுரத்தில் இருந்த அசுரர்களை அடக்க விரும்பினான். அதோடு தேவர்களுடைய அகங்காரத்தையும் போக்க எண்ணினான். உடனே நேரில் புறப்பட்டான். பூமியைத் தேராக்கி அதை நன்றாக அலங்காரம் பண்ணினான். அதை இழுக்க வேண்டுமே! வேதமாகிற நான்கு குதிரைகளைப் பூட்டினான். சூரியன், சந்திரன் ஆகிய இரண்டு சக்கரங்களைக் கோத்தான். நான்கு வேதங்களையும் உணர்ந்தவன் பிரமா. ஆதலால் தேரை ஒட்டுவதற்குரிய சாரதியாக அவனைக் கொண்டான். மேருவை வில்லாக வளைத்தான். வாசுகியை நாணாகப் பூட்டினான். வாயு, அக்கினி, திருமால் ஆகிய மூன்று பேரையும் அம்பாகக் கொண்டான். அம்புக்கு முன்பக்கம் திருமாலையும், நடுப்பக்கம் அக்கினியையும், வால்பக்கம் வாயுவையும் வைத்தான். வேகமாகப் போவதற்காக வால் பக்கம் வாயு இருந்தான். இப்படியே தேரை அணி செய்து யுத்தத்திற்குப்

புறப்பட்டபோது சற்று அகங்காரம் கொண்டார் திருமால்; 'சிவபெருமான் அந்த அசுரர்களோடு போர் செய்யப் புறப்பட்டாலும், அம்பின் நுனியில் இருக்கிற நான்தானே அவர்களின்மேல் பாய்ந்து அழிக்கப் போகிறேன்?' என்று எண்ணிக் கொஞ்சம் கர்வத்தோடு இருந்தார்; தமக்குக் கர்வம் உண்டானதுபோலக் காட்டிக் கொண்டார். அதைப் போக்கச் சிவபிரான் எண்ணினான்.

வேஷம் மாறுதல்

சிவபுராணத்தில் திருமாலுக்கு அகங்காரம் வந்ததாகவும், சிவபெருமான் அடக்கியதாகவும் வருகிறது. விஷ்ணு புராணத்தை எடுத்துப் பார்த்தால், சிவபெருமானுக்கு அகங்காரம் சில சமயங்களில் உண்டானதாகவும், திருமால் அடக்கியதாகவும் இருக்கும். அவற்றைக்கொண்டு சிவபெருமான் உயர்ந்தவரா, விஷ்ணு உயர்ந்தவரா என்னும் வாதத்தில் நாம் இறங்கிவிடக்கூடாது. நாடகக் குழுவைச் சேர்ந்த இரண்டு சகோதரர்கள் பலவிதமான நாடகங்களை நடித்துக் காட்டுகிறார்கள். ஒரு நாடகத்தில் அண்ணன் அரசனாக வருகிறான்; தம்பி வேலைக்காரனாக வருகிறான். மற்றொரு நாடகத்தில் தம்பி அரசனாக வருகிறான்; அண்ணன் வேலைக்காரனாக வருகிறான். இரண்டு பேரும் ஒரே நாடகத்தில் அரசனாக இருக்க முடியாது அல்லவா? அவர்கள் இரண்டு பேரில் யாரும் உண்மையில் அரசன் அல்ல; வேலைக்காரனும் அல்ல; மாறிமாறி வேலைக்காரனாகவும் அரசனாகவும் வந்தாலும், இரண்டு பேரும் உண்மையில் சமமானவர்களே.

சிவனும் திருமாலும் மாறி மாறி வேஷம் போட்டுக் கொண்டு நடிக்கிறார்கள். அவர்கள் போட்டுக்கொள்ளுகிற வேஷம் எதுவும் உண்மை அன்று. கதைகளின் உட்கருத்தை நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

திரிபுர சங்காரக் கதையில் அகங்காரம் திருமாலிடத்தில் ஏற்பட்டதாக இருக்கிறது. சிவபெருமான் போருக்கு,

எழுந்தவுடனே திருமால் தலை நிமிர்ந்து நின்ருர். இது பரம சிவனுக்குத் தெரியாதா? வில்லை வளைத்து, நாண் பூட்டி, அம்பை விடப் போனவன், திருமாலுக்கு உண்டான அகங் காரத்தை எண்ணி வேடிக்கையாகச் சிரித்தான். அவ்வளவு தான்; அந்தச் சிரிப்பு, திருமாலிடம் தோன்றிய அகங் காரத்தை எரித்தது. அதோடு முப்புரங்களையும் சுட்டுச் சாம்பலாக்கிவிட்டது.

திரிபுரங்களுக்கும் தலைவர்களாகிய மூன்று அசுரர்கள் வித்யுன்மாலி, தாரகாட்சன், வாணன் என்போர். சிவ பிரான் தன் சிரிப்பினுல் மூன்று கோட்டைகளையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கினுலும், அந்த மூன்று அசுரர்களையும் அழிக்க வில்லை.

இறைவன் கருணை

ஒரு குழந்தை தன் கையிலுள்ள கோலினுல் அடுத்த வீட்டுக் குழந்தையை அடிக்கிறது. அன்புள்ள தாய் என்ன செய்கிருள்? குழந்தையை அடிக்கமாட்டாள். அதன் கைக் கோலைப் பிடுங்கி அடுப்பிலே போட்டுவிடுவாள். அவ்வாறே செய்தான் சிவபிரான். எல்லாரும் இறைவனுடைய குழந் தைகள் அல்லவா? அசுரர்களும் இறைவனுடைய குழந்தை கள்தாமே? அந்த மூன்று அசுரர்களும் பொல்லாத பிள்ளை களாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அநுகூலமாக மூன்று கோட்டைகள் கிடைத்தன.அவர்கள் அந்தக் கோட்டையின் உதவியால் துன்பத்தை விளைவித்தார்கள். தன் குழந்தை யின் கையிலுள்ள கோலைப் பிடுங்கி எரித்துவிடும் தாயைப் போல, தன் குழந்தைகளாகிய அசுரர்களுடைய மூன்று கோட்டைகளையும் எரித்தான் சிவபிரான். ஆனுல் அந்த மூன்று பேரையும் எரிக்கவில்லை. புரங்கள் எரிந்தவுடன் அந்த மூன்று அசுரர்களும் இறைவன் காலில் வந்து விழுந்தார்கள். அவனுடைய சந்நிதியில் அவர்கள் நல்லவர்கள் ஆகிவிட் டார்கள்.இறைவன் தன் திருவடியில் வந்துவீழ்ந்த வாணனை மிருதங்க வித்துவானுக வைத்துக் கொண்டான். மற்ற

இரண்டு பேரையும் தன் வாயில் காவலராக வைத்துக் கொண்டான். இனி இந்தக் கதையின் உட்கருத்து என்ன என்று பார்க்கலாம்.

உட்கருத்து

ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மூன்று மலங்களோடும் உள்ள ஆன்மா இந்த உலகத்தில் பிறந்து துன்பத்தை அடைகிறது. மலத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் ஆன்மா களிம்போடு சேர்ந்துள்ள தாமிரத்திற்கு ஒப்பானது. தாமிரத்தை ரஸவாதத்தால் பொன்னுக்குவார்கள்; ஆனால் ஈயத்தைப் பொன்னுக்கமாட்டார்கள். பாதரஸத்தை விட்டு, அதோடு சில மூலிகைச் சாற்றைப் பிழிந்து புடமிட்டுப் பொன்னுக்குவதால் அதற்கு ரஸவாதம் என்ற பெயர் வந்தது. தாமிரத்தை நன்ருக விளக்கி வைத்துப் பார்த்தாலே அது பொன்போல ஒளிர்வதைப் பார்க்கலாம். ஆனல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதில் மாசு ஏறி, அதன் பிரகாசம் மங்குகிறது. தங்கத்தின் தன்மை தாமிரத்தில் இருக்கிறது. தாமிரத்தோடு களிம்பு ஏருமல் தடுத்தால் அது தங்கந்தான். களிம்பு இல்லாத தாமிரம் தங்கம்; களிம்புள்ள தங்கம் தாமிரம்.

தங்கம் பரமேசுவரன். தாமிரம் ஆன்மா. ஆன்மாவிடத்தில் என்றும் ஒட்டிக்கொண்டு பிறவிக்குக் காரணமாக இருக்கிறது மலம் அல்லது பாசம் என்பது. உயிர் இறைவனை ஒட்டாவிடாமல் செய்து கொண்டிருப்பது அந்தக் களிம்பாகிய மலம். அது மூன்று விதம்; ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பன. யான், எனது என்று கொள்ளும் அகங்கார மமகாரம் ஆணவம். புண்ணிய பாவ வினைகள் கன்மம். கடவுளை உணராமல் ஒன்றை ஒன்ருக மயங்கிக் கிடப்பது மாயை. இந்த மூன்றும் சேர்ந்த களிம்பினுல் உயிர் மூடப்பட்டிருக்கிறது. இறைவன் எந்தக் காலத்திலும் மலத்தின் சம்பந்தம் இல்லாதவன். ஆன்மாக்கள் யாவுமே மலத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட தாமிரமாக இருக்கின்றன. தாமிரம் தங்க

மாக வேண்டும். தாமிரத்தோடு சேர்ந்த களிம்பு போன்றது மலம். அதைப் போக்கும் ஞானமே அக்கினி. மலமாகிய ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மூன்று கோட்டைகளையும் வைத்துக் கொண்டுதான் உயிர்கள் பலவிதமான தீமைகளைப் புரிகின்றன. தன் சிரிப்பினாலேயே திரிபுரங்களையும் சங்காரம் செய்த இறைவனை ஆன்மாக்கள் பற்றிக் கொண்டால், அவனுடைய சிரிப்பாகிய ஞானாக்கினியினால் மூன்று மலங் களும் சாம்பலாகிவிடும்.

''கருமருவு குகையனைய காயத்தின் நடுவுட்
களிம்புதோய் செம்பனையயான்
காண்டக இருத்தியே ஞானஅனல் மூட்டியே
கனிவுபெற உள்உருக்கிப்
பருவம தறிந்துநின் அருளான குளிகைகொடு
பரிசித்து வேதிசெய்து
பத்துமாற் றுத்தங்கம் ஆக்கியே பணிகொண்ட
பட்சத்தை என்சொல்லுவேன்''

என்று இந்த ரஸவாதத்தைப் பற்றித் தாயுமானவர் பாடு கிறார். ''குகையாகிய உடம்பில் களிம்பு தோய்ந்த செம் பைப்போல் உள்ளவன் ஆன்மாவாகிய நான். என்னை ஞான அனலால் உருக்கிக் களிம்பைப் போக்கி அருளாகிய குளிகை யைக் கொண்டு தங்கமாக்கினாய்'' என்கிறார்.

'ஞான அனல் மூட்டியே கனிவுபெற உள்ளுருக்கி, என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். ஞானத்தினால் உருக்கம் உண்டாகும். உள்ளம் உருகாவிட்டால் கனிவு இல்லை; இரக்கம் இல்லை; அருள் இல்லை; பிறருடைய துன்பத்தைக் கண்டு இரங்கும் இளகிய மனம் இல்லை. அன்பர்கள் இறை வனைத் துதிக்க அவர்களுடைய மனத்திலே இளக்கம் ஏற்படும்; உள்ளம் உருகும். ஞானத் தீயினாலே உயிரைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கிற மலமாகிய களிம்பு பொசுங்கிப் போகும். களிம்பு நீங்கிய தாமிரம் தங்கத்தோடு தங்கமாகச் சேர்ந்துவிடுவதைப் போல, மலமாகிய களிம்பு நீங்கிய

ஆன்மா இறைவனைச் சார்ந்துவிடும். இறைவன் தன்னுடைய சிரிப்பினாலேயே ஆன்மாக்களைப் பற்றியிருக்கிற மும்மலக் கோட்டைகளை எரித்துவிடுகிறான். தீயவர்களை அவன் சுட்டு எரிப்பதில்லை; அவர்களிடமுள்ள தீமையையே போக்கி ஆட்கொள்கிறான். இத்தகைய பெரிய தத்துவங்களை விளக்குகிறது திரிபுர சங்காரம். அதனைச் செய்தவனுடைய பிள்ளை முருகன்.

தேரணியிட்டுப் புரம்எரித்தான் மகன்.

அந்த மகனாகிய முருகன் செங்கையில்வேல் இருக்கிறது. அந்த வேல் என்ன செய்தது? மூன்று புரங்களையும் எரித்து, அவற்றுக்கு உரியவர்களை நல்லவர்கள் ஆக்கி, தன் பணியாளர்களாக வைத்துக்கொண்ட சிவபெருமானுடைய குழந்தை அல்லவா முருகன்? தகப்பனாரிடம் உள்ள அந்தப் பண்பை அவனிடமும் காணலாம். சூரனுடைய உருவத்தை மாற்றி வேலும் மயிலுமாகக் கொண்டருளினான். இவ்விரண்டும், எதிர்த்தவர்களுக்கு முடிவில் அருள் பாலிக்கும் கருணையை வெளியிடுவன. அதனால்தான் இரண்டையும் இங்கே இணைத்துக் காட்டினார் அருணகிரிநாதர்.

2

வேலின் செயல்

முருகன் கையில் உள்ள வேலே, அதன் கூரிய முனையே, சூரனைச் சங்காரம் செய்துவிட்டதாம்.

செங்கையில்வேற்
கூர்அணியிட்டுஅணு வாகிக் கிரௌஞ்சம்
குலைந்தரக்கர்
நேரணி யிட்டு வளைந்த கடகம் நெளிந்தது; சூர்ப்
பேரணி கெட்டது; தேவேந்த்ர லோகம்
பிழைத்ததுவே.

அந்த வேல் மூன்று காரியங்களைச் செய்தது என்று சொல்வதோடு, அதனால் தேவேந்திர லோகம் பிழைத்தது என்று மங்களமாக முடிக்கிறார்.

அந்த மூன்று காரியங்கள் என்ன? கிரௌஞ்சம் குலைந்தது; அரக்கர் படை குலைந்தது; சூரன் தலைவனாக இருந்து நடத்திய பெரும் படையும் கெட்டது.

கிரௌஞ்ச சங்காரம்

'அணுவாகிக் கிரௌஞ்சம் குலைந்தது'. கிரௌஞ்ச மலை அணு அணுவாகிக் குலைந்து போயிற்றாம். அணு என்று கண்ணுக்குப் புலப்படாத மிகச் சிறிய பொருளைக் குறிப்பார்கள். பெரிய பொருளை மலை போல இருக்கிறது என்று சொல்வார்கள். கிரௌஞ்சம் என்பது அன்றில் என்ற பறவையின் பெயர். அது நெய்தல் நிலத்தில் இருக்கும். பனமரங்களில் ஆணும் பெண்ணுமாய் இரட்டை இரட்டையாகவே வாழும்; கணமும் ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியாமல் இருக்கும். அந்தப் பறவையைக் காதலுக்கு எடுத்துக் காட்டாகச் சொல்வது வழக்கம். அதன் பெயரை உடையது கிரௌஞ்ச மலை. கெட்டவர்கள் நல்ல பேரோடு நல்லவர்களைப் போலத் தோற்றம் அளிப்பதுண்டு. அதை இது நினைவூட்டுகிறது. பிறருக்குத் தீங்கு செய்யும் கயவர்கள், மனிதர்களைப் போலவே இருப்பார்கள் என்று சொல்கிறது திருக்குறள். தாமரை போன்ற முகம் உடையவள் என்கிறோம். தாமரைக்கும் முகத்துக்கும் வேறுபாடு தெரியும். தம்பி மாதிரியே அண்ணன் இருக்கிறான் என்றால், தம்பி வேறு, அண்ணன் வேறு என்று தெரியும். ஒப்பாகச் சொல்லும் பொருள்களுக்குள் வித்தியாசத்தை அறிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் நல்லவர், பொல்லாதவர் என்ற இருவருக்குள்ளும் வேறுபாடே தெரியாதாம்.

''மக்களே போல்வர் கயவர் அவரன்ன
ஒப்பாரி* யாம்கண்டது இல்''

என்பது குறள் யார் கயவர் என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடியாது. முன் ஒரு நாள் மெய்ப்பொருள் நாயனாரின்

---

*ஒப்பாரி—ஒப்பு.

வரலாற்றைச் சொன்னேன். நாயனாரைக் கொல்ல வந்த கயவன் முத்திநாதன் சிவனடியாரைப் போலவே வேஷம் தாங்கி வந்தான். உண்மையான சிவனடியார்கூடத் திரு நீற்றை உடல் எல்லாம் பூசிக்கொண்டு வேஷம் போடமாட் டார். ஆனால் முத்திநாதன் மெய்யெல்லாம் விபூதி பூசி, ருத்திராட்சம் போட்டுக்கொண்டு வந்தானும். இப்படிப் புறத்திலே வேஷம்போட்டு வந்த அந்தக் கயவன் மெய்ப் பொருள் நாயனாரைக் கொன்றான்.

கிரௌஞ்சாசுரன் காதல் உள்ளம் படைத்த அன்றிலைப் போலக் காட்சி அளித்தான். காதல் ஒட்டுவது; பகை வெட்டுவது. காதலுக்கு உதாரணமாகிய அன்றில் பறவை யைப் போலப் புறத்திலே தோற்றம் அளித்த அவன், ஓர் அழகான மலைபோல் நின்றான், புலி பசுத்தோலைப் போர்த்துக் கொண்டதுபோல. பலர் உண்மையான மலை என்று எண்ணி னார்கள். தவம் செய்வதற்குரிய அழகான இடம் என்று எண்ணிச் சிலர் அந்த மலையில் இருந்த குகைக்குள் செல்வார் கள். அந்தச் சமயம் பார்த்து அவன் அதை மூடிக்கொண்டு விடுவான். அவ்வளவுதான்; உள்ளே போனவர்கள் அத்தனை பேரும் நசுங்கிச் செத்துப் போவார்கள். இது கிரௌஞ்சா சுரன் வேலை. இந்த அசுரனது சூழ்ச்சி நாளடைவில் எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. தேவர்களுக்கும் தெரிந்தது. அவர்கள் இறைவனிடம் முறையிட்டார்கள். இந்தக் கிரௌஞ்ச மலையைத் தன் கையிலுள்ள வேலினால் அணு அணுவாகக் குலைத்தான் முருகன். அவன் செங்கையில் உள்ள வேலின் கூரானது அண்ணியிட்டு, அணுக, கிரௌஞ்ச மலை குலைந்தது.

அசுர சங்காரம்

அதற்குப் பிறகு தாரகாசுரனாகிய யானை முகன் தன் படையுடன் வந்தான். பின்பு சிங்கமுகாசுரன் வந்தான். முருகனது கூர்மையான வேல் அவர்களையும் சங்காரம் செய்துவிட்டது. சூரனுக்குத் துணையாக இருந்த கிரௌஞ்சம் குலைந்தது என்றவுடனேயே அசுரக் கூட்டத்திற்குத் திகில்

வந்துவிட்டது. அடுத்துத் தாரகன் முதலிய அசுரர் நேரே அணி வகுத்து வளைந்த படையும் நிலை குலைந்தது.

அணுவாகிக் கிரெளஞ்சம் குலைந்து அரக்கர் நேரணியிட்டு வளைந்த கடகும் நெளிந்தது; சூர்ப் பேரணி கெட்டது.

சூரசங்காரம்

சூரனே போர்க்களத்திற்கு வந்துவிட்டான். மயிலின் மேல் சின்னஞ்சிறு குழந்தையாக வீற்றிருக்கிற இள முருகனைப் பார்த்தவுடன், ''இவனு நம் படைகளை எல்லாம் அழிக்க வந்தவன்? இந்தச் சின்னஞ்சிறு குழந்தையை ஒரு நொடியில் என்ன செய்கிறேன் பார்!'' என்று கொக்கரித்தான். வேல் அவன் படையையும் கெடச் செய்தது.

பெரிய போர்கள் மூன்று. பாரதப்போர், ராமாயண யுத்தம், சூரசங்காரம் என்பன அவை. பாரதப் போர் பதினெட்டு நாட்கள் நடந்ததாம். ராமராவண யுத்தம் அதை விடப் பெரியது; அது பதினெட்டு மாதங்கள் நடந்தது என்பார்கள். ஆனுல் சூரசங்காரப் போர் பதினெட்டு ஆண்டுகள் நடந்தது என்பர். அது எவ்வளவு பெரிய போர் என்பதை அதனுல் தெரிந்து கொள்ளலாம். இந்தப் போரிலே தன் சிரிப்பினுலேயே திரிபுர சங்காரம் செய்த சிவபெருமானுடைய குமாரன் தன் செங்கை வேலினுல் முதலில் சூரனது படைக்குப் பெரிய பாதுகாப்பாக அமைந்திருந்த கிரெளஞ்ச மலையை அணு அணுவாகிப் போகும்படி குலைத்தான். பின்பு மற்ற அசுரர் படைகளை ஒழிந்து போகும்படி செய்தான். கடைசியில் சூர்ப்பேரணி கெடச் சூரனையும் சங்காரம் செய்தான். சூரன் அழிந்து ஒழிந்தான் என்று இதில் சொல்லவில்லை. அவனுடைய பேரணி கெட்டது என்று மாத்திரம் சொன்னுர். ஆனுலும் அதைக் குறிப்பாகச் சொன்னதாகவே கொள்ள வேண்டும்.

சூர சங்காரத்தை அருணகிரிநாதர் இந்தப் பாட்டிலே மூன்று பகுதியாகச் சொன்னுர். முதலில் கிரெளஞ்ச

சங்காரம்; அடுத்தது தாரகாசுரன் முதலிய அசுரர்களுடைய படைகளின் அழிவு; கடைசியாகச் சூரனுடைய அழிவு.

தேவர் பெற்ற வாழ்வு

பிறருக்குத் துன்பம் விளைவித்து வந்த அசுரர்களை எல்லாம் அழித்தான் முருகன். அதனால் பயன்பெற்று வாழ்ந்தவர் யார்?

தேவேந்த்ர லோகம் பிழைத்ததுவே.

சூரன் தன் படையைக் கொண்டு தேவேந்திர லோகத்தைக் கைப்பற்றித் தேவர்களைச் சிறையில் அடைத்தான். தேவர்கள் இதுவரையிலும் செய்து வந்த தொழில்களைச் செய்யவொட்டாமல் தடுத்தான். அவர்களுடைய இன்ப வாழ்க்கையைக் குலைத்தான்; சுதந்தரத்தைக் குலைத்தான். புரமெரித்தான் மகனுடைய கையிலுள்ள வேல், சூரனையும், அவனுடைய அசுரப்படைகளையும் குலைத்தவுடனே தேவர்கள் சுதந்தரம் பெற்றார்கள்; தேவேந்திர லோகம் பிழைத்தது.

அசுர சம்பத்தும் தேவ சம்பத்தும்

மனிதர்களுடைய வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருவரிடமும் சூர சங்காரம் நிகழ வேண்டும். ஒவ்வொரு மனிதனுடைய மனத்திலும் இருக்கின்றவை அசுர சம்பத்தாகிய தீய குணங்கள். தேவசம்பத்தாகிய நல்ல குணங்களும் இருக்கின்றன. சூரபன்மனுடைய தாயின் பெயர் மாயை. மாயையின் பிள்ளைதான் சூரன். மாயையின் பிள்ளைகளே தீய குணங்கள்.

அந்த மாயையின் பிள்ளையாகிய சூரன் தேவர்கள் தம் நல்ல காரியங்களைச் செய்யவொட்டாமல் தடுத்துச்சிறையில் போட்டுப் பலவிதமான துன்பங்களைச் செய்தான். நம் மனத்திலே இருக்கிற மாயையின் பிள்ளைகளாகிய காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் ஆகிய தீய குணங்களோ பிறருக்குத் தீங்குவிளைவிக்காமை, பிறருக்கு

உபகாரம் செய்தல், பிறரிடம் அன்பு பாராட்டுதல் முதலியவற்றிற்குக் காரணமான நல்ல குணங்களை அடக்கி, ஆன்மாக்களுக்கு மிகுந்த துன்பத்தை விளைவித்து வருகின்றன. தேவர்கள் வாழுமிடம் போல இருக்க வேண்டியது நம் மனம். ஆனால் அது அசுரர்களின் பூமியாகிவிட்டது. அதனால் ஆன்மாக்கள் விடுதலை பெறாமல் துன்பம் அடைகின்றன. அது மாறவேண்டுமானால் தீய குணங்கள் மாளவேண்டும். அசுரர்களுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருக்கிற மனம், தேவர்களுடைய லோகம் ஆகவேண்டும். சூரனைத் தேவர்களால் அழித்துவிட முடியாது. அதற்கு ஏற்ற ஆற்றல் அவர்களிடம் இல்லை. அதைப்போலவே நம்முடைய மனத்தில் தோன்றுகிற தீய குணங்களை நாமே அழித்துவிட முடியாது. அதற்கு ஏற்ற ஆற்றல் நமக்கு இல்லை. இறைவன் அருளால் ஞானம் ஏற்பட்டு அவை அழியவேண்டும். முருகன் கையில் உள்ள வேல் ஞான உருவுடையது; ஞான சக்தி.

இருவகைக் கருணை

தேவர்களுக்கு அசுரர்களை அழிக்கும் ஆற்றல் இருந்தால் அவர்கள் இறைவனை மதிக்கமாட்டார்கள்; மிக்க அகங்காரம் உடையவர்கள் ஆகிவிடுவார்கள். உண்மையில் ஆண்டவன் அசுரர்களைச் சிருஷ்டித்ததே, தன் புகழைத் தேவர்கள் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதற்காகத்தான். நல்லதைக் கேட்கின்ற குழந்தைகளுக்கு நல்லதை அளிக்கும் தாயாகவும், கெட்ட காரியங்களைச் செய்கின்ற குழந்தைகளை அடித்து உதைத்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்துகின்ற தாயாகவும் இறைவன் இருக்கின்றான். அறக் கருணை உடையவனாகவும், மறக்கருணை உடையவனாகவும் அவன் இருக்கிறான். அணைத்துக் காப்பாற்றுவது அறக் கருணை; அடித்துக் காப்பாற்றுவது மறக் கருணை. அசுரர்களை அழித்ததும் கருணையே; மறக் கருணை.

''வானம்எங் கே?அமுத பானம்எங் கே?அமரர்
வாழ்க்கைஅபி மானம்எங்கே?
மாட்சிஎங் கே?அவர்கள் சூழ்ச்சிஎங் கே?தேவ
மன்னன்அர சாட்சிஎங்கே?
ஞானம்எங் கேமுனிவர் மோனம்எங் கே?அந்த
நான்முகன் விதித்தல்எங்கே?
நாரணன் காத்தலே நடாத்தல்எங் கே?மறை
நவின்றிடும் ஒழுக்கம்எங்கே?
ஈனம்அங் கேசெய்த தாரகனை ஆயிர
இலக்கமுறு சிங்கமுகனை
எண்ணரிய திறல்பெற்ற சூரனை மறக்கருணை
ஈந்துபணி கொண்டிலைஎனின்?
தானம்இங் கேர்சென்னைக் கந்தகோட்
டத்துள்வளர் தலம்ஓங்கு கந்தவேளே
தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வமணியே''

என்று இந்த மறக் கருணையை அருட்பிரகாச வள்ளலார் பாராட்டுகிறார்.

இரண்டு நோயாளிகளுக்கு நோய் வந்தது. இரண்டு பேருடைய நோயையும் குணப்படுத்துபவன் ஒரே மருத்துவன்தான். ஆனால் அவன் ஒருவனுக்கு மருந்தைத் தேனிலே குழைத்துச் சாப்பிடும்படி சொல்கிறான். மற்றவனுக்கோ கத்தியை எடுத்து உடலை அறுத்துச் சிகிச்சை செய்கிறான். ''ஏன் எனக்கும் தேனிலே மருந்து கலந்து கொடுக்கக் கூடாது?'' என்றால், அவனுக்கு ஏற்பட்ட நோய் இவனுக்கு வந்த வியாதியைப் போன்றது அன்று. ஜுரம் வந்தால் அவன் கொடுக்கிற ஒரு வேளை மருந்திலே சரியாகிவிடும். புற்றுநோய் வந்துவிட்டால் 'மிக்ஸர்' கொடுத்தால் போதாது; ரண சிகிச்சைதான் பண்ணவேண்டும். டாக்டருடைய எண்ணம் இரண்டு பேருடைய நோயையும் குணப்படுத்த வேண்டுமென்பதுதான்.

அதைப்போலவே இறைவன்] எல்லோருக்கும் கருணை காட்ட வேண்டுமென்றே விரும்புகிறான். அவன் காட்டு கின்ற ஒரு கருணை மென்மையாகத் தோன்றுகிறது. மற்றொன்று கடுமையாகத் தோன்றுகிறது. மென்மையாகத் தோன்றுவது அறக் கருணை. கடுமையாகத் தோன்றுவது மறக் கருணை. முருகன் சூரபன்மனிடம் மறக் கருணை காட்டி ஆட்கொண்டான்.

மூன்று இயல்

தேவந்திரன் தேவலோகத்தை ஆட்சி செலுத்த முடியாமல் செய்து, அவன் பதவியையும் பற்றிக் கொண் டான் சூரன். எல்லாத் தேவர்களையும் அவர்களுடைய தொழிலைச் செய்ய முடியாமல் சிறையில் அடைத்துவிட் டான். அதனால் சிருஷ்டி இல்லை; ஸ்திதி இல்லை; சங்காரம் இல்லை. தேவர்களுக்குச் சாப்பாடு இல்லை; அதனால் ஊட்டம் இல்லை. இறைவன் என்ன என்ன கடமையைத் தேவர்கள் செய்ய வேண்டுமென்று வைத்தானோ அவற் றைச் செய்ய முடியாமல் அவர்களைச் சிறையிட்டான் சூரன். தான் செய்ய வேண்டிய கடமையையும் செய்யவில்லை. அவனை முருகன் வதம்செய்து, மறக் கருணை காட்டி ஆட் கொண்டான்; தேவர்கள் தங்கள் தங்கள் கடமையை மறுபடியும் எவ்வித இடையூறும் இன்றிச் செய்யும்படியாகச் செய்தான். இது புராணம்.

கந்தபுராணத்தை மூன்று நிலையில் பார்க்கலாம். ஒன்று கதையியல். சூரபத்மன் வதையைக் கூறுவது கதை. இரண்டாவது உலகியல்; மூன்றாவது அருளியல்.

ஒருவன் தான் செய்யவேண்டிய கடமையைச்செய்யாத தோடு பிறர் செய்கின்ற நல்ல காரியங்களையும் செய்ய விடாமல் தடுத்து, அவர்களுக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்கி வந்தால் அவன் அசுரன்தான். அவனைத் தண்டித்து நல்லவர்கள் நல்ல காரியங்களைச் செய்யும்படியாக உதவு பவன் முருகன். இது உலக இயலை ஒட்டிய தத்துவம்.

உள்ளமாகிய பீடத்தில் தேவர்களுடைய சம்பத்து ஆகிய நல்ல குணங்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யவொட்டாமல், அந்தப் பீடத்திலே அசுரர்களுடைய சம்பத்து ஆகிய காமக் குரோத லோப மோக மத மாச்சரியங்கள் வந்து ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு, ஆன்மாவுக்குப் பல துன்பங்களை விளைவித்து வருகின்றன. கடமையை உணர்ந்த நல்ல அறிவு என்ற வேல் வந்தால், ஞானமாகிற கூர்மையான வேல் பாய்ந்தால், அஞ்ஞானத்தின் விளைவாகிய அசுரக் கூட்டங்கள் அழிந்து ஒழிந்துபோகின்றன என்பது அருளியலை ஒட்டிய தத்துவம்.

இறைவன் கையிலுள்ள வேல் இந்தக் காரியங்களை எல்லாம் செய்கிறது; மனிதனுடைய உள்ளம் நாய்க் கோலம் பூண்டாலும், யானைக் கோலம் பூண்டாலும், யாளிக் கோலம் பூண்டாலும், அதை அழித்து ஒழித்து உண்மையான அன்புக்கோலம் பூணும்படியாகச் செய்கிறது. இதனை விளக்குவது கந்தபுராணம்.

3

கந்த புராணம்

கந்த புராணம் மிகவும் பெரிய கதை. அப்புராணத்தில் சொல்லப் பெருத பொருளே இல்லை. பதினெண் புராணங்களில் மிகவும் பெரியது கந்த புராணந்தான். ''எந்தப் பொருளும் கந்த புராணத்திலே'' என்று பெரியவர்கள் சொன்னார்கள். தமிழில் கச்சியப்பசிவாசாரியார் இயற்றியுள்ள கந்தபுராணம், வடமொழியிலுள்ள ஸ்காந்தம் முழுவதையும் மொழிபெயர்த்து அமைத்தது அல்ல; அதில் ஒரு பகுதிதான். இதுவே மிகப் பெரியதாக இருக்கும்போது, மூலம் எவ்வளவு பெரியதாக இருக்கும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாம். கந்த புராணக் கதைகளைக் கந்தர் அலங்காரத்தில் அங்கங்கே பார்க்கலாம்.

இந்தப் பாட்டை ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். ''தேரணியிட்டுப் புரம் எரித்தான் மகன்'' என்பது முதற் பகுதி. 'செங்கையில்வேற் கூரணி யிட்டு அணு வாகிக் கிரௌஞ்சம் குலைத்து'' என்பது இரண்டாவது பகுதி.

''அரக்கர் நேரணியிட்டு வளைந்த கடகம் நெளிந்தது'' என்பது மூன்ருவது பகுதி. ''சூர்ப் பேரணி கெட்டது'' என்பது நான்காம் பகுதி. ''தேவேந்த்ர லோகம் பிழைத்ததுவே'' என்பது ஐந்தாவது பகுதி. இந்தப் பகுதிகளில் கந்தபுராணத்தில் விரிவாகக் காணப்படும் ஐந்து பெரிய பகுதிகளின் சாரம் அடங்கியிருக்கிறது.

பழைய வரலாறுகள்

''கந்தபுராணம் என்பது தமிழிலே கச்சியப்ப சிவாசாரியர் அவர்கள் எழுதியது தானே? அதற்கு முன்பு கிடையாதே. அதில் உள்ள கதைகள் எப்படிப் பழையன ஆகும்?'' என்று சொல்லலாம். முருகனைப் பற்றிய வரலாறுகள் மிகப் பழங்காலந்தொட்டே தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வருகின்றன. சங்க நூல்களில் பல செய்திகள் இருக்கின்றன.

பரிபாடலில் முருகன் அவதாரச் செய்தி வருகிறது. சூரபன்மனைப் பற்றிப் புலவர்கள் சொல்லியிருக்கிருர்கள். கந்தபுராணத்தில்காணுதசெய்திகளையும்அதில் பார்க்கிறோம். சூரபன்மன் ஒரு மாமரமாகத் தலை கீழாய் இருந்தானென்று பழைய நூல் சொல்கிறது. அந்த மரத்தில் பூ, காய், பழம் எல்லாம் கீழே இருந்தன; வேர் மேலே இருந்ததாம். நல்லவர்கள் எல்லாம் நேரே இருந்தால், அசுரர்கள் தலை கீழாய்த் தானே இருப்பார்கள்? கிரௌஞ்சமலை சூரனுக்கு கவசம் போல இருந்ததாம். முருகன் தன் வேலால் அந்த மலையையும் சூரபன்மனையும் ஒருங்கே பிளந்தாளும்.

**''ஒருதோகை மிசையேறி உழல்சூரும் மலைமார்பும்
உடன்ஊடறப்**

பொருதோகை சூரராச புரமேற விடுகாளை
புகழ்பாடுவாம்''

என்று ஒட்டக்கூத்தர் தக்கயாகப் பரணியில் பாடுகிறார்.

''கிளைபட் டெழுசூர் உரமும் கிரியும்
தொளைபட் டழியத் தொடுவே லவனே''

என்று அருணகிரி நாதர் கந்தரநுபூதியில் பாடுகிறார்.

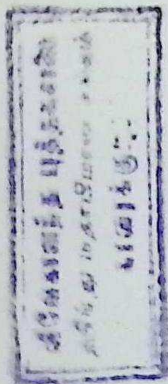
இத்தகைய வரலாறுகள் பல பழங்கால முதற்கொண்டு வழங்கி வருகின்றன. பின் வந்த கதைகளில் வேறுபாடு இருக்கலாம். வேறுபாடு இருக்கின்ற காரணத்தினாலேயே இவை கதை, உண்மை அல்ல என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். உள்ளுறையாகிய தத்துவமே உண்மை என்று தெளியவேண்டும்.

தேர்அணி இட்டுப் புரம்எரித்
தான்மகன் செங்கையில்வேற்
கூர்அணி யிட்டணு வாகிக்
கிரெளஞ்சம் குலைந்தரக்கர்
நேர்அணியிட்டு வளைந்த
கடகம் நெளிந்தது; சூர்ப்
பேர்அணி கெட்டது; தேவேந்த்ர
லோகம் பிழைத்ததுவே.

[பூமியாகிய தேரை அலங்காரம் செய்து திரிபுரங்களை எரித்த சிவபெருமானுடைய மகனாகிய முருகனது செங்கையிலுள்ள வேலின் கூரானது நெருங்கிச் செல்ல, கிரெளஞ்சமலை அணுவாகிப் பொடியாகிக் குலைய, அசுரர்கள் நேரே அணி வகுத்துச் சூழ்ந்த படை நிலை குலைந்தது; சூரனுடைய பெரிய வியூகம் கெட்டது; தேவேந்திரனுக்குரிய உலகம் உய்ந்தது.

அணியிட்டு-அலங்காரம் செய்து. கூர் கூரிய நுனி. அணியிட்டு-அண்ணியிட்டு; நெருங்கி; நெருங்க எனக் கொள்க; எச்சத்திரிபு. கிரெளஞ்சம் அணுவாகிக் குலைந்தது. அரக்கர் என்றது இங்கே அசுரரைச் சுட்டியது. நேர் - நேராக. அணியிட்டு - அணியாக வகுத்து. கடகம் - படை. பேர் அணி -- பெரிய படை வகுப்பு.]

கந்தரலங்காரச் சொற்பொழிவுகள்

அமுத நிலையம்

46, இராயப்பேட்டை ஹைரோடு

சென்னை-600 014